Biblioteca Polirom

Don DeLillo

Cosmopolis

„Un adevărat imn al New Yorkului.“
The Guardian

Polirom

Don DeLillo

Cosmopolis

Traducere din limba engleză
şi note de Veronica D. Niculescu

POLIROM
2012

© 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728
ISBN ePub: 978-973-46-3154-4
ISBN PDF: 978-973-46-3155-1
ISBN print: 978-973-46-3080-6
Coperta: Laurenţiu Midvichi
Foto copertă: © Songquan Deng/Dreamstime.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

DON DELILLO, romancier, eseist şi dramaturg american, s-a născut în 1936, în New York. După absolvirea facultăţii, cu o diplomă în Ştiinţele Comunicării, în 1958, la Fordham University în Bronx, a lucrat timp de câţiva ani la agenţia de publicitate Ogilvy & Mather. Este considerat una dintre figurile centrale ale postmodernismului, explorând şi uneori satirizând în cărţile sale teme dintre cele mai diverse, de la consumerism, teorii ale conspiraţiei, dezintegrarea familiei, violenţă şi terorism, până la mass-media, rolul artistului în promovarea discursului social, psihologia mulţimilor şi capitularea individului în faţa identităţii de grup. Primul său roman, *Americana*, a apărut în 1971, urmat de *End Zone* (1972), *Great Jones Street* (1973) şi *Ratner's Star* (1976), una dintre cele mai dificile cărţi ale sale, din câte susţine însuşi autorul, comparată la vremea aceea cu romanele lui Thomas Pynchon. Odată cu publicarea romanului *White Noise* (*Zgomot alb*), în 1985, premiat cu National Book Award for Fiction, s-a bucurat de o recunoaştere rapidă ca romancier de succes, inspirând scrierile unor autori precum Jonathan Franzen, Martin Amis sau Zadie Smith. A publicat în continuare romanele *Libra* (1988), o biografie fictivă a lui Lee Harvey Oswald până în momentul asasinării preşedintelui J.F. Kennedy, *Underworld* (1997), considerat capodopera sa, *Cosmopolis* (2003), *Falling Man* (2007), *Point Omega* (2010). De-a lungul carierei, i s-au decernat numeroase premii de prestigiu, printre care Premiul Academiei Americane de Arte şi Litere (1984), PEN/Faulkner Award (1992, 2012) şi PEN/Saul Bellow Award (2010).

Cosmopolis, roman ecranizat în 2012 de regizorul David Cronenberg, povesteşte o zi din viaţa lui Eric Packer, un magnat multimiliardar care încearcă să traverseze Manhattanul în limuzină, ca să se tundă la vechea frizerie unde mergea împreună cu tatăl său în copilărie. Călătoria se desfăşoară cu dificultate, din cauza blocajelor în trafic provocate de o vizită a preşedintelui Statelor Unite, iar Eric are ocazia să mediteze, s-ar spune, la viaţa sa, la viitorul sau nimicnicia lumii, însă atmosfera devine încărcată, claustrofobică şi curând au loc o serie de evenimente care-i transformă ziua într-o coborâre halucinantă în infern.

Partea întâi

ÎN ANUL 2000
O zi de aprilie

1

Somnul îl ocolea acum şi mai des, nu o dată sau de două ori pe săptămână, ci de patru, cinci ori. Ce făcea când se întâmpla aşa? Nu se plimba în neştire până la ivirea zorilor. Nu avea nici un prieten pe care să-l iubească într-atât de mult încât să-l tortureze sunându-l. Ce-ar fi fost de zis? Era o chestiune de tăceri, nu de vorbe.

Încerca să citească până i se făcea somn, dar asta abia că îl ţinea treaz. Citea cărţi de ştiinţă şi de poezie. Îi plăceau poemele simple, poziţionate precis în spaţiul alb, şiruri de scrijelituri alfabetice arzând hârtia. Poeziile îl făceau conştient de propria respiraţie. O poezie dezgolea clipa până la înţelesuri pe care în mod obişnuit nu i se întâmpla să le întrevadă. Aceasta era esenţa fiecărei poezii, cel puţin pentru el, pe timp de noapte, în acele lungi săptămâni, inspirând şi expirând, în camera rotitoare din partea de sus a triplexului.

Într-o noapte a încercat să doarmă stând în picioare, în chilia lui pentru meditaţie, dar nu era nici pe departe atât de experimentat, atât de călugărit încât să îi reuşească. A încercat să ignore somnul, stabilindu-şi un echilibru, un calm lipsit de lună în care fiecare forţă este contrabalansată de o alta. Era ca o scurtă alinare, o mică pauză în tumultul identităţilor zbuciumate.

Chestiunea nu avea rezolvare. A încercat sedative şi somnifere, dar îi dădeau dependenţă, aruncându-l în strânse spirale lăuntrice. Fiecare act pe care îl juca era bântuit de sine şi artificial. Şi cel mai vag gând era însoţit de o umbră de nelinişte. Iar el ce-a făcut? Nu a consultat nici un psihanalist aşezat în fotoliul său înalt de piele. Freud e terminat, urmează Einstein. În

seara asta citea Teoria Relativităţii, în engleză şi în germană, dar în cele din urmă a pus cartea deoparte şi a rămas întins absolut nemişcat, încercând să-şi someze voinţa să rostească unicul cuvânt ce avea să stingă luminile. Nu exista nimic împrejurul lui. Nu era decât zgomotul din capul lui, mintea derulându-se în timp.

Când avea să moară, nu el va înceta. Lumea va înceta.

Stătea în picioare la fereastră, privind zorii măreţei zile. Priveliştea se întindea peste poduri, canale şi sunete şi chiar mai departe, dincolo de cartiere şi suburbiile ca pasta de dinţi, către întinderi de pământ şi cer care nu puteau fi numite decât marea depărtare. Nu ştia ce voia. Era încă noapte pe râu, pe jumătate noapte, iar aburi cenuşii pâlpâiau pe deasupra hornurilor de pe malul îndepărtat. Îşi imagina că târfele se căraseră deja toate de pe la colţurile lor luminate de felinare, legănându-şi fundurile bombate, şi alte feluri de afaceri străvechi tocmai începeau să se urnească, camioanele de marfă ieşind din pieţe, camionetele de ziare ieşind din docurile de încărcare. Dubele cu pâine aveau să traverseze oraşul, iar câteva maşini răzleţe scăpate de la balamuc vor şerpui de-a lungul bulevardelor, revărsând sunete puternice din boxe.

Cel mai nobil lucru, un pod peste un râu, cu soarele vuind dincolo de el.

Vedea o sută de pescăruşi urmând în alai o gabară şovăielnică în josul râului. Aveau inimi mari şi puternice. El ştia asta, disproporţionate faţă de mărimea corpului. Cândva fusese interesat şi învăţase anatomia păsării în cele mai mici detalii. Păsările au oase găunoase. Îşi însuşea cele mai dificile materii într-o jumătate de după-amiază.

Nu ştia ce voia. Apoi a ştiut. Voia să se tundă.

A mai stat o vreme, privind un singur pescăruş înălţându-se şi unduindu-se pe o pală de vânt, admirând pasărea, gândindu-se la ea,

încercând să cunoască pasărea, simţindu-i bătaia zdravănă şi serioasă a inimii de gunoier înfometat.

Purta costum şi cravată. Un costum care-i atenua bombeul pieptului prea dezvoltat. Îi plăcea să exerseze noaptea, trăgând de fiare, ridicând haltere din picioare sau culcat pe bancă, în repetiţii stoice care ardeau tumultul şi constrângerile de peste zi.

A traversat apartamentul, patruzeci şi opt de camere. Făcea asta când se simţea ezitant şi deprimat, mergând cu paşi largi pe lângă bazinul de înot, salonul de joc, sala de gimnastică, pe lângă bazinul rechinului şi camera de proiecţie. S-a oprit la ogari şi le-a vorbit câinilor săi. Apoi s-a dus în aripa birourilor, unde trebuiau urmărite valute şi studiate rapoarte de piaţă.

Yenul crescuse peste noapte, în ciuda aşteptărilor.

S-a întors sus, în apartament, de data asta mergând încet, şi s-a oprit în fiecare cameră, absorbind ceea ce se afla acolo, privind în profunzime, reţinând fiecare strop de energie, în raze şi unde.

Arta de pe pereţi era în general abstractă şi geometrică, pânze mari care dominau încăperile şi confereau un calm cucernic atriumului, luminat de cer, cu tablourile sale albe şi înalte şi cu o fântână picurând. Atriumul avea tensiunea şi suspansul unui spaţiu impunător, ce necesita o tăcere pioasă pentru a putea fi văzut şi trăit cum se cuvine, moschee a paşilor tăcuţi şi a porumbeilor de stâncă gângurind în boltă.

Îi plăceau picturile la care oaspeţii lui nu ştiau cum să se uite. Picturile albe le erau incognoscibile multora, pete îngroşate de culoare mucoidă aplicate cu cuţitul. Lucrările erau cu atât mai periculoase cu cât nu erau noi. În nou nu mai există nici un pericol.

A coborât în holul de marmură, călătorind cu liftul în care se auzea Satie. Avea prostata asimetrică. A ieşit şi a traversat bulevardul, apoi s-a întors cu faţa către clădirea în care locuia. Se simţea una cu ea. Avea optzeci

şi nouă de etaje, un număr prim, într-o teacă banală din sticlă mată de culoarea bronzului. Zgârie-norul şi omul. Aveau în comun o margine sau o limită. Era înalt de două sute şaptezeci şi cinci de metri, cel mai înalt turn rezidenţial din lume, o alungire banală care nu se afirma decât prin dimensiuni. Avea acel soi de banalitate care se dezvăluie în timp ca fiind cu adevărat brutală. Din acest motiv îi plăcea. Îi plăcea să stea şi să o privească atunci când se simţea aşa. Se simţea precaut, somnoros, inconsistent.

Vântul bătea tăios dinspre râu. Şi-a scos agenda de buzunar şi a tastat o însemnare doar pentru sine, despre caracteristica anacronică a cuvântului zgârie-nor. Nici o structură recentă n-ar trebui să poarte această denumire. Aparţinea uimirii răsuflate de altădată, turnurilor ca nişte săgeţi, care făceau parte din lumea poveştilor, cu mult înainte să se nască el.

Până şi dispozitivul pe care scria era un obiect a cărui excentricitate aproape că dispăruse. Ştia că ar fi trebuit să se descotorosească de el.

Turnul îi dădea putere şi profunzime. Ştia ce voia, o tunsoare, dar a mai rămas o vreme în zgomotul crescând al străzii, studiind masa şi scara turnului. Unica virtute a suprafeţei acestuia era că şterpelea şi reflecta lumina râului şi mima continuitatea cerului. Structura şi reflexia creau o aură. I-a scanat lungimea şi s-a simţit legat de el, având în comun suprafaţa şi mediul care venea în contact cu suprafaţa, dinspre ambele părţi. O suprafaţă separă interiorul de exterior şi aparţine unuia în aceeaşi măsură ca altuia. Se gândise la suprafeţe, cândva, sub duş.

Şi-a pus ochelarii de soare. Apoi a traversat înapoi bulevardul şi s-a apropiat de şirurile de limuzine albe. Erau zece maşini, cinci înşirate lângă trotuarul din faţa turnului, pe First Avenue, şi cinci aliniate pe strada laterală, îndreptate către vest. Maşinile erau identice la prima vedere. Posibil ca unele să fi fost cu treizeci, cu şaizeci de centimetri mai lungi

decât altele, în funcţie de detaliile de construcţie care le prevăzuseră prelungirile şi de cerinţele aparte ale proprietarilor.

Şoferii fumau şi vorbeau pe trotuar, în costume închise la culoare şi fără pălărie, având în comun o vigilenţă care se făcea evidentă doar retrospectiv, după ce îşi lepădau ţigările, le scânteiau ochii în cap şi îşi abandonau poziţiile nestudiate, în clipa în care îşi zăreau obiectul atenţiei.

Deocamdată vorbeau, unii dintre ei cu accent, alţii în limba maternă, şi aşteptau bancherul de investiţii, dezvoltatorul imobiliar, investitorul strategic, antreprenorul software, suzeranul mondial al satelitului şi cablului, brokerul cu comisioane avantajoase, patronul de trust media năsos, şeful de stat exilat al vreunui peisaj devastat de foamete şi război.

În parcul de peste drum erau arbori stilizaţi din fier forjat şi fântâni de bronz cu bănuţi strălucitori împrăştiaţi în adâncuri. Un bărbat în haine de femeie plimba şapte câini eleganţi.

Îi plăcea faptul că maşinile nu se puteau deosebi una de alta. Îşi dorise o astfel de maşină tocmai fiindcă o considera o copie platonică, lipsită de greutate, în ciuda mărimii, mai mult o idee decât un obiect. Dar ştia că asta nu era adevărat. Era doar ceva ce spusese ca să facă impresie, fără să creadă nici o clipă. Ba crezuse pentru o clipă şi atât. Voise maşina asta nu doar pentru că era supradimensionată, ci era aşa la modul agresiv şi arogant, ca o metastază, un formidabil mutant ce încălca orice argument împotriva sa.

Şeful departamentului său de pază şi protecţie era încântat de maşină pentru caracterul ei anonim.

Limuzinele albe şi lungi deveniseră cele mai neremarcabile vehicule din oraş. Îl aştepta acum pe trotuar, Torval, chel şi fără gât, un bărbat al cărui cap părea să fie detaşabil în vederea întreţinerii.

— Unde? a întrebat.

— Vreau să mă tund.

— E-n oraş preşedintele.

— Nu ne pasă. Ne trebuie o tunsoare. Trebuie să traversăm oraşul.

— O să nimeriţi în plin trafic, care se urneşte milimetric.

— Doar aşa, ca chestie. Despre ce preşedinte vorbim?

— Al Statelor Unite. O să se pună bariere, a continuat. Străzi întregi şterse de pe hartă.

— Du-mă la maşină, i-a zis omului.

Şoferul i-a ţinut portiera deschisă, gata să alerge ocolind partea din spate a maşinii, până la portiera lui, la zece metri distanţă. Acolo unde se termina şirul de limuzine albe, paralel cu intrarea la Japan Society, începea un alt rând de maşini, maşinile de oraş, negre sau indigo, iar şoferii aşteptau membrii misiunilor diplomatice, delegaţii, consulii şi ataşaţii cu ochelari de soare.

Torval s-a aşezat în faţă, lângă şofer, unde erau monitoarele computerului de bord şi un ecran pentru vedere nocturnă în partea de jos a parbrizului, conectat la camera cu infraroşu amplasată în grilaj.

Shiner aştepta în maşină, şeful departamentului său de tehnologie, mic şi cu faţă băieţoasă. El nu se mai uita la Shiner. Nu se mai uitase de trei ani. Odată ce te uitai, nu mai era nimic nou de aflat. Îl vedeai până-n măduva oaselor. Purta cămaşa obişnuită şi blugii decoloraţi şi stătea în poziţia lui ghemuită, de parcă ar fi vrut să se masturbeze.

— Deci, ce-am aflat?

— Sistemul nostru e sigur. Suntem impenetrabili. Nu e nici un program *rogue*[1], a zis Shiner.

— Şi totuşi, aşa s-ar părea.

— Eric, nu. Am făcut toate testele. Nimeni nu ne supraîncarcă sistemul şi nu ne manipulează site-urile.

— Şi când am făcut toate astea?

— Ieri. La complex. Echipa de intervenţii rapide. Nu există nici un punct vulnerabil de intrare. Agentul nostru de asigurări a făcut o analiză a ameninţărilor. Suntem blindaţi la atacuri.

— Peste tot.

— Da.

— Inclusiv maşina.

— Inclusiv, bineînţeles, da.

— Maşina mea. Maşina asta.

— Eric, da, te rog.

— Noi am fost împreună, tu şi cu mine, de când a început trebuşoara asta. Vreau să îmi spui că încă mai ai vână să faci munca asta. Determinarea.

— Maşina asta. Maşina ta.

— Acea voinţă încrâncenată. Fiindcă tot aud de legenda noastră. Toţi suntem tineri şi isteţi şi-am fost crescuţi de lupi. Dar fenomenul reputaţiei e o treabă delicată. Omul se înalţă pe-o vorbă şi se prăbuşeşte pe-o silabă. Ştiu că nu întreb pe cine trebuie.

— Ce?

— Unde a stat maşina noaptea trecută, după ce am făcut testele?

— Nu ştiu.

— Unde stau toate limuzinele astea peste noapte?

Shiner părea să se fi prăbuşit fără speranţă în adâncurile acestei întrebări.

— Ştiu că schimb vorba. Nu prea am dormit cine ştie ce. Mă uit prin cărţi şi beau coniac. Dar ce se întâmplă cu toate limuzinele astea lungi, care colindă cât e ziua de lungă oraşul asurzitor? Unde îşi petrec ele noaptea?

Maşina a dat de un blocaj în trafic înainte să ajungă pe Second Avenue. Eric stătea în fotoliul de piele din compartimentul din spate, privind la

multitudinea de monitoare. Era o amestecătură de date pe toate ecranele, simboluri curgătoare şi grafice alpine, cifre policrome pulsând. A absorbit acest material în câteva secunde lungi, neclintite, ignorând sunetele vorbite emise de capete lucioase. Mai erau acolo un cuptor cu microunde şi un monitor pentru ritmul cardiac. S-a uitat la camera de supraveghere de pe un ax rotitor, iar aceasta l-a privit la rândul ei. Se obişnuise să stea aici, într-un spaţiu pe care îl putea controla din palmă, dar se terminase cu asta. Contextul nu mai avea nevoie de nici o atingere. Putea porni majoritatea sistemelor vorbindu-le sau putea, fluturându-şi mâna spre un ecran, să-l facă să se stingă.

Un taxi a înaintat strecurându-se pe lângă ei şi şoferul a apăsat pe claxon. Ceea ce a declanşat o sută de alte claxoane.

Shiner se foia în scaunul rabatabil de lângă dulapul cu băuturi, cu faţa spre geamul din spate. Bea suc de portocale cu un pai de plastic care ieşea din pahar într-un unghi obtuz. Părea să fluiere ceva în tubul paiului printre sorbituri.

Eric a zis:

— Ce?

Shiner şi-a înălţat capul.

— N-ai uneori senzaţia că nu ştii ce se petrece? l-a întrebat.

— Oare vreau să te întreb ce vrei să spui?

Shiner vorbea în pai, de parcă ar fi fost un instrument de transmisiune de la bord.

— Tot optimismul ăsta, toată această înflorire şi creştere. Lucrurile se întâmplă uite-aşa, pac. Şi asta, şi aia, simultan. Întind mâna şi ce simt? Ştiu că analizezi o mie de lucruri la fiecare zece minute. Tipare, rapoarte, indexuri, hărţi întregi de informaţie. Iubesc informaţia. Asta-i dulceaţa şi lumina noastră. E minunea dreacu'. Şi contăm pe lumea asta. Oamenii

mănâncă şi dorm în umbra lucrurilor pe care le facem noi. Dar, în acelaşi timp, ce?

A urmat o pauză lungă. S-a uitat la Shiner în cele din urmă. Ce îi spusese acestui om? Nu îi adresase nici o observaţie dură şi tăioasă. De fapt, nu-i spusese absolut nimic.

Şedeau în vacarmul crescând al claxoanelor. Zgomotul ăsta avea ceva, ceva care nu-l lăsa să-şi dorească să dispară. Era tonul unei dureri fundamentale, un bocet atât de străvechi, încât părea aborigen. S-a gândit la nişte bărbaţi gemând ritualic în grupuri lăţoase, unităţi sociale alcătuite pentru a ucide şi a mânca. Carne roşie. Asta era chemarea, cumplita nevoie. În frigider astăzi erau băuturi. Nimic solid pentru cuptorul cu microunde.

Shiner a zis:

— Vreun motiv special pentru care suntem în maşină, şi nu la birou?

— De unde ştii că suntem în maşină, şi nu la birou?

— Dacă e să răspund la întrebarea asta…

— Bazându-te pe ce premiză?

— Ştiu că o să zic ceva cât de cât isteţ, dar foarte banal şi, probabil, într-o anumită măsură inexact. Apoi o să-ţi fie milă de mine că m-am născut.

— Suntem în maşină fiindcă trebuie să mă tund.

— Pune-l pe frizer să vină la birou. Tunde-te acolo. Sau cheamă-l pe frizer în maşină. Tunde-te şi du-te la birou.

— O tunsoare necesită diverse chestii. Asocieri. Calendar pe perete. Oglinzi peste tot. Nu e nici un scaun de frizer aici. Nu se roteşte nimic, în afară de camera de supraveghere.

Şi-a schimbat poziţia în scaun, urmărind camera de supraveghere cum îşi ajusta unghiul. Mai demult, imaginea lui era accesibilă aproape tot timpul, prin înregistrările video transmise în timp real în întreaga lume, din maşină, din avion, din birou şi din anumite locuri din apartament. Dar, din

chestiuni de securitate, acum camera funcţiona într-un circuit închis. O asistentă medicală şi doi gardieni înarmaţi stăteau permanent de veghe la cele trei monitoare dintr-o cameră fără ferestre de la birou. Cuvântul birou era perimat acum. Avea saturaţie zero.

A aruncat o privire prin geamul din stânga sa, care nu lăsa să se vadă decât dinăuntru în afară. I-a luat o clipă ca să înţeleagă că o cunoştea pe femeia de pe bancheta din spate a taxiului care staţiona alături. Era nevasta lui de douăzeci şi două de zile, Elise Shifrin, o poetă care avea, prin descendenţă, drept de moştenire la fabuloasa avere bancară marca Shifrin, din Europa şi din lume.

I-a transmis un cuvânt codificat lui Torval, în faţă. Apoi a ieşit în stradă şi a bătut în geamul taxiului. Ea i-a zâmbit surprinsă. Avea douăzeci şi ceva de ani, nişte trăsături atât de gingaşe, de parcă ar fi fost gravate, ochi mari şi sinceri. Frumuseţea ei avea o anumită răceală. Asta era ciudat şi totuşi nu. Capul îi era sprijinit, uşor înainte, pe un gât lung şi suplu. Avea un râs neaşteptat, un pic istovit şi experimentat, iar lui îi plăcea felul în care îşi ducea un deget la buze atunci când voia să pară gânditoare. Poezia ei era de rahat.

Ea s-a dat mai încolo şi el s-a aşezat alături. Claxoanele se domoleau şi se porneau iarăşi, în cicluri ritualice. Apoi taxiul a ţâşnit în diagonală, tăind intersecţia până într-un punct chiar la vest de Second Avenue, unde a dat de alt blocaj, cu Torval alergând înflăcărat în urma sa.

— Unde ţi-e maşina?

— Se pare că n-am putut să o găsim, a zis ea.

— M-aş oferi să te duc eu.

— N-aş putea. Clar. Ştiu că lucrezi pe drum. Şi îmi plac taxiurile. Niciodată n-am fost bună la geografie şi mai învăţ chestii întrebând şoferii de pe unde se trag.

— Se trag din groază şi disperare.

— Da, întocmai. Poţi învăţa aici, mergând cu taxiul, despre ţările unde se petrec frământări.

— Nu te-am văzut de ceva vreme. Te-am căutat azi-dimineaţă.

Şi-a dat jos ochelarii de soare, ca să facă impresie. Ea l-a privit lung, drept în faţă. Se uita fix, foarte concentrată.

— Ai ochi albaştri, a zis ea.

El i-a ridicat mâna şi a ţinut-o în faţa lui, mirosind-o şi lingând-o. Sikhului de la volan îi lipsea un deget. Eric s-a uitat la ciot: impresionant, un lucru serios, o ruină trupească încărcată de istorie şi durere.

— Ai luat deja micul dejun?

— Nu, a zis ea.

— Bine. Mi-e poftă de ceva dens, mestecabil.

— Nu mi-ai zis niciodată că ai ochi albaştri.

El i-a auzit electricitatea statică din râs. A muşcat-o de falanga degetului mare şi a deschis portiera, apoi au traversat trotuarul către cafeneaua aflată aproape de colţ.

Stătea cu spatele la perete, uitându-se cum Torval se postase lângă uşa de la intrare, de unde putea vedea într-un unghi larg încăperea. Locul era înţesat. Auzea cuvinte răzleţe în franceză şi somaleză prelingându-se prin zgomotul ambiental. Aşa era atmosfera acestui capăt al 47th Street. Femei de culoare în rochii ivorii mergând prin vântul dinspre râu către secretariatul Naţiunilor Unite. Turnurile de apartamente pe nume Mole şi Octavia. Dădace irlandeze împingând cărucioare prin parcuri. Şi Elise, desigur, elveţiancă sau aşa ceva, aşezată de partea cealaltă a mesei.

— Despre ce-o să vorbim? a zis ea.

El stătea în faţa unei farfurii cu clătite şi cârnăciori, aşteptând să se topească şi să se prelingă cubuleţul de unt, ca să îşi poată răsuci furculiţa în

siropul toropit, iar apoi să privească urmele greoaie pe care le lăsau vârfurile în sos. Îşi dădea seama că întrebarea ei era serioasă.

— Vrem un heliport pe acoperiş. Am achiziţionat dreptul de proprietate pe spaţiul de zbor, dar tot mai e nevoie de o excepţie de la planul zonal. Nu vrei să mănânci?

Se părea că n-o tenta deloc, mâncarea adică. Ceai verde şi pâine prăjită neatinse în faţa ei.

— Şi un pavilion de tir lângă casa liftului. Hai să vorbim despre noi.

— Tu şi cu mine. Suntem aici. Prea bine.

— Când o să facem iarăşi sex?

— O să facem. Îţi promit, a zis ea.

— N-am mai făcut de ceva vreme.

— Când lucrez, înţelegi… Energia e preţioasă.

— Când scrii.

— Da.

— Unde faci asta? Te caut, Elise.

L-a privit pe Torval mişcând din buze la zece metri distanţă. Vorbea într-un microfon ascuns la rever. Purta o cască ascunsă în ureche. Cablurile de la telefonul mobil îi erau prinse pe sub jachetă, nu departe de arma de foc activabilă prin voce, de fabricaţie cehească, o altă emblemă a tendinţelor internaţionale ale districtului.

— Mă cuibăresc pe undeva. Mereu am făcut aşa. Mama obişnuia să trimită oameni să mă găsească, a zis ea. Servitoare şi gardieni purecând casa şi domeniul. Credea că sunt solubilă în apă.

— Îmi place de mama ta. Ai sânii mamei tale.

— Sânii ei.

— Ţâţe mari şi obraznice, a zis el.

A mâncat repede, inhalând mâncarea. Apoi a mâncat şi mâncarea ei. I se părea că simte glucoza intrându-i în celule, alimentând celelalte pofte ale trupului. L-a salutat din cap pe proprietarul locului, un grec din Samos, care i-a făcut cu mâna de la tejghea. Îi plăcea să vină aici, tocmai fiindcă Torval nu era deloc încântat că venea aici.

— Spune-mi ceva. Acum unde-o să te duci? a zis ea. La vreo întâlnire pe-undeva? La birou? Unde ţi-e biroul? Cu ce te ocupi, mai exact?

Îl scruta cu privirea, peste mâinile împreunate, pitindu-şi zâmbetul.

— Ştii chestii. Cred că cu asta te ocupi, a zis ea. Cred că te dedici ştiutului. Cred că strângi informaţii şi le transformi în ceva fantastic şi cumplit. Eşti o persoană periculoasă. De acord? Un vizionar.

El se uita la Torval cum ţinea o mână îndoită într-o parte a capului, ascultând la persoana care îi vorbea în cască. Ştia că aparatele astea erau deja antice. Erau structuri degenerate. Poate că nu şi arma, nu încă. Dar cuvântul în sine se destrăma ca prin ceaţă.

A rămas lângă maşina parcată ilegal, ascultându-l pe Torval.

— Raport de la complex. Există o ameninţare credibilă. Care trebuie luată în calcul. Mă refer la traversarea oraşului.

— Am mai avut noi nenumărate ameninţări. Toate credibile. Şi uite-mă că încă stau aici.

— Nu o ameninţare la siguranţa dumneavoastră. La a lui.

— Despre cine naiba vorbeşti?

— Despre preşedinte. Înseamnă că nu-i posibil să traversăm oraşul fără să facem din asta o adevărată sărbătoare, cu prăjiturele şi lapte.

Prezenţa vânjoasă a lui Torval i se părea o provocare. Era noduros şi adus de umeri. Avea trupul unui halterofil, părând să stea şi în picioare, şi pe vine, în acelaşi timp. Atitudinea lui era una de o grosolană încredere, cu acea vigilenţă serioasă pe care oamenii solizi şi-o reprimă. Ca o incitare

ostilă. Stimula în Eric simţul propriei lui autorităţi fizice, standardele lui de forţă şi muşchi.

— Încă se mai trage în preşedinţi? Credeam că există ţinte mai atrăgătoare, a zis el.

Pentru personalul departamentului responsabil cu paza, el căuta temperamente echilibrate. Torval nu se potrivea şablonului. Uneori era ironic, iar alteori vag dispreţuitor faţă de procedurile standard. Apoi, capul său. Era ceva în protuberanţa capului său ras şi în poziţionarea aberantă a ochilor, care trimitea la o furie reţinută. Treaba lui era să fie selectiv, în termenii lui, cu privire la confruntări, nu să urască o lume fără chip.

Observase că Torval încetase să îi mai spună „domnul Packer“. Acum nu-i mai spunea nicicum. Omisiunea aceasta lăsa un gol în peisaj, suficient de larg cât să treacă un om prin el.

Şi-a dat seama că Elise dispăruse. Uitase să o întrebe încotro mergea.

— În cvartalul următor sunt două frizerii. Una, două, a zis Torval. Nu trebuie să traversăm oraşul. Situaţia nu e stabilă.

Oamenii treceau în grabă, acei ceilalţi ai străzii, infinit de anonimi, douăzeci şi unu de suflete pe secundă, într-un marş al feţelor şi al pigmenţilor, stropi de fiinţă nespus de efemeră.

Se aflau aici pentru a scoate în evidenţă faptul că nu trebuie să te uiţi la ei.

Michael Chin stătea acum pe scaunul rabatabil, analistul lui financiar, camuflând în calm o anumită nelinişte considerabilă.

— Ştiu zâmbetul ăla, Michael.

— Cred că yenul. Adică, avem motive să credem că ne folosim cam pripit de efectul de levier[2].

— O să iasă cum vrem noi.

— Da. Ştiu. Ca întotdeauna.

— Pripit ţi se pare ţie.

— Ce se întâmplă nu se-ncadrează în schemă.

— Se-ncadrează. Trebuie să cauţi mai temeinic. Nu te încrede în modelele standard. Gândeşte dincolo de limite. Yenul are ceva de zis. Ascultă-l. Apoi sari.

— Pariem ceva de zile mari.

— Ştiu zâmbetul ăla. Vreau să-l respect. Dar yenul nu poate urca mai mult de-atât.

— Împrumutăm sume enorme, enorme.

— Orice asalt asupra limitelor percepţiei va părea în pripă la început.

— Haide, Eric. Speculăm în van.

— Maică-ta punea zâmbetul pe seama lui taică-tău. Iar el pe seama ei. Are ceva mortal zâmbetul ăla..

— Cred că trebuie să intervenim.

— Ea credea că ar trebui să te ducă la consiliere de specialitate.

Chin avea diplome de studii avansate de matematică şi economie şi totuşi nu era decât un puşti, cu o creastă punk în cap, de un roşu mohorât, ca sfecla.

Cei doi bărbaţi au vorbit şi au luat hotărâri. Erau hotărârile lui Eric, pe care Chin le-a notat înciudat în agenda de mână şi apoi le-a sincronizat în sistem. Maşina se mişca. Eric s-a privit pe ecranul oval de sub camera de supraveghere, trecându-şi degetul mare pe linia bărbiei. Maşina s-a oprit, apoi s-a urnit din nou, iar el şi-a dat seama uimit că tocmai îşi pusese degetul pe linia bărbiei la o secundă sau două după ce văzuse asta pe ecran.

— Unde-i Shiner?

— În drum spre aeroport.

— De ce mai avem aeroporturi? De ce le mai zice aeroporturi?

— Ştiu că nu pot răspunde la întrebările astea fără să-ţi pierd respectul, a zis Chin.

— Shiner mi-a zis că reţeaua noastră e sigură.

— Atunci este.

— Feriţi de penetrare.

— Dacă există vreo fisură în sistem, el e cel mai bun din câţi există, care ar putea s-o găsească.

— Atunci de ce văd lucruri care nu s-au întâmplat încă?

Podeaua limuzinei era din marmură de Carrara, din carierele unde stătuse Michelangelo cu jumătate de mileniu în urmă, atingând cu vârful degetului piatra albă înstelată.

S-a uitat la Chin, plutind în derivă pe scaunul lui rabatabil, pierdut în gânduri hoinare.

— Câţi ani ai?

— Douăşdoi. Ce? Douăşdoi.

— Pari mai tânăr. Eu am fost întotdeauna mai tânăr decât toţi din jurul meu. Într-o zi lucrurile au început să se schimbe.

— Eu nu mă simt mai tânăr. Mă simt practic niciunde. Cred că sunt gata, de fapt, să părăsesc afacerea.

— Bagă o lamă de gumă în gură şi încearcă să n-o mesteci. Pentru cineva de vârsta ta, cu înzestrarea ta, există un singur lucru în lume care merită urmat, din punct de vedere profesional şi intelectual. Care anume, Michael? Interacţiunea dintre tehnologie şi capital. Inseparabilitatea.

— Liceul a fost ultima provocare adevărată, a zis Chin.

Maşina se deplasa într-un ambuteiaj de pe Third Avenue. Şoferul avea dispoziţii clare să avanseze în intersecţii blocate şi nu să zacă la coadă.

— Am citit o poezie în care şobolanul devine moneda de schimb.

— Da. Ar fi interesant, a zis Chin.

— Da. Ar avea impact asupra economiei globale.

— Şi numai numele. Mai bun decât dongul sau kwacha.[3]

— Numele zice totul.

— Da. Şobolanul, a zis Chin.

— Da. Şobolanul s-a depreciat astăzi faţă de euro.

— Da. Există o îngrijorare crescândă că şobolanul rusesc se va devaloriza.

— Şobolani albi. Gândeşte-te.

— Da. Şobolani însărcinaţi.

— Da. Vânzare masivă de şobolani ruseşti însărcinaţi.

— Anglia se converteşte la şobolan, a zis Chin.

— Da. Se alătură trendului, moneda universală.

— Da. SUA stabileşte şobolanul etalon.

— Da. Fiecare dolar american, echivalentul unui şobolan.

— Şobolani morţi.

— Da. Trezoreria de şobolani morţi ameninţă sănătatea mondială.

— Tu câţi ani ai? a întrebat Chin. Acum, că nu mai eşti mai tânăr decât toţi ceilalţi.

S-a uitat dincolo de Chin, spre şirurile de numere curgând în direcţii opuse. Înţelegea cât de mult însemnau acestea pentru el, rostogolirile şi salturile datelor pe un ecran. A studiat diagramele din cifre ce însufleţeau nişte modele organice, fluturi aripă-de-pasăre şi cochilii cu mai multe încăperi. Era o dovadă de îngustime a minţii să susţii că numerele şi graficele erau rezultatul presării la rece a năbădăioaselor energii umane, toate soiurile de dor şi sudoare nocturnă reduse la unităţile lucide pe pieţele financiare. De fapt, informaţia în sine era plină de suflet şi strălucire, un aspect dinamic al procesului vieţii. Aceasta era elocvenţa alfabetelor şi sistemelor numerice, acum pe deplin realizată în formă electronică, în zero-

unicitatea lumii, imperativul digital ce definea fiecare răsuflare a miliardelor de fiinţe de pe planetă. Aici tresălta biosfera. Trupurile noastre şi oceanele erau aici, cognoscibile şi parte a întregului.

Maşina a început să meargă. În dreapta, pe colţul nordic, se zărea prima dintre frizerii, Filles et Garçons. L-a simţit pe Torval aşteptând, din faţă, ordinul de-a opri maşina.

Nu departe, se zărea firma celui de-al doilea stabiliment şi a rostit o frază codificată într-un transmiţător amplasat în peretele glisant dintre şofer şi compartimentul din spate. Aceasta a generat o comandă pe unul dintre monitoarele de bord.

Maşina s-a oprit în faţa unui bloc situat între cele două saloane. A coborât şi a intrat în pasajul ca un tunel, fără să mai aştepte ca portarul să se târâie până la telefonul lui. A pătruns în spaţiul închis al curţii interioare, numind în gând ce vedea în jur, *euonymus* şi *lobelia*, iubitoare de umbră, întunecatele stele *coleus*, glădiţa cu frunzele sale cu spini şi păstăile nedesfăcute. Nu-i venea deloc în minte numele latin al arborelui, dar ştia că o să-i vină cât de curând sau cândva în străfundurile vâltorii calme a următoarelor nopţi lipsite de somn.

A trecut pe sub o boltă în cruce, cu zăbrele albe acoperite de hortensii căţărătoare, şi apoi a intrat în clădirea propriu-zisă.

Un minut mai târziu se afla în apartamentul ei.

Ea i-a pus o mână pe piept, teatrală, ca pentru a se convinge că se afla cu adevărat acolo, în carne şi oase. Apoi s-au împleticit, încleştaţi, spre dormitor. S-au lovit de cadrul uşii şi au ricoşat. Ea nu reuşea să se debaraseze de un pantof care îi cădea, iar el i l-a scos împingându-l cu piciorul. A proptit-o în dulapul de perete, cu un grilaj minimalist executat în câteva săptămâni de doi dintre asistenţii artistului, lucrând cu instrumente de măsurat şi creioane de grafit.

N-au luat dezbrăcatul în serios decât după ce au terminat de făcut dragoste.

— Te aşteptam?

— Eram doar în trecere.

Stăteau de-o parte şi de alta a patului, aplecându-se şi răsucindu-se pentru a-şi îndepărta ultimele obiecte vestimentare.

— Şi te-ai gândit să pici aşa, nu? Drăguţ. Mă bucur. A trecut ceva vreme. Am citit, bineînţeles.

Acum stătea întinsă cu faţa în jos, cu capul întors pe pernă, şi îl privea.

— Sau am văzut la TV?

— Ce?

— Ce? Nunta. Ce ciudat că nu mi-ai spus.

— Nu-i aşa ciudat.

— Nu-i aşa ciudat. Două mari averi, a zis ea. Ca unul dintre mariajele la nivel înalt puse la cale în bătrânul imperiu al Europei.

— Numai că eu sunt un cetăţean monden, cu o pereche de ouă newyorkeze.

Ridicându-şi organele genitale în mână. Apoi s-a întins în pat, pe spate, privind lung într-o lampă din hârtie pictată, suspendată de tavan.

— Câte miliarde reprezentaţi voi doi împreună?

— E poetă.

— Asta e? Credeam că e o Shifrin.

— Un pic din amândouă.

— Aşa de bogată şi proaspătă. Te lasă să-i atingi părţile intime?

— Arăţi splendid astăzi.

— Pentru cineva care are patruzeci şi şapte de ani şi înţelege, în sfârşit, care-i problema ei.

— Şi anume?

— Viaţa e prea contemporană. Câţi ani are consoarta ta? Nu contează. Nu vreau să ştiu. Spune-mi să tac. Dar, mai întâi, încă o întrebare. E bună la pat?

— Încă nu ştiu.

— Asta-i problema dintotdeauna cu banii, a zis ea. Acum zi-mi să tac.

El i-a pus o mână pe-o fesă. Au stat o vreme în tăcere. Ea era o blondă decolorată, pe nume Didi Fancher.

— Ştiu ceva ce-ai vrea să ştii.

El a zis:

— Ce?

— Există un Rothko[4], în proprietate privată, de care am avut privilegiul de-a mi se aduce la cunoştinţă. E pe cale să devină disponibil.

— L-ai văzut.

— Acum trei sau patru ani. Da. Şi e strălucit.

El a zis:

— Dar capela?

— Ce-i cu ea?

— M-am tot gândit la capelă.

— Dar nu poţi cumpăra capela, ce naiba.

— De unde ştii tu? Contactează responsabilii.

— Credeam c-o să fii încântat de pictură. O singură pictură. Nu ai nici un Rothko important. Ţi-ai dorit mereu unul. Am vorbit despre asta.

— Câte tablouri sunt în capela lui?

— Nu ştiu. Paisprezece, cincisprezece.

— Dacă îmi vând capela, o păstrez intactă. Spune-le.

— O s-o păstrezi intactă unde?

— În apartamentul meu. E suficient loc. Pot să fac şi mai mult.

— Dar oamenii vor să o vadă.

— N-au decât să o cumpere. N-au decât să liciteze mai mult ca mine.

— Iartă-mi felul lacrimogen în care-o să spun asta. Dar capela Rothko aparţine lumii.

— E a mea, dacă eu o cumpăr.

Ea s-a întins şi l-a plesnit peste mână, dându-i-o la o parte de pe fund.

El a zis:

— Cât vor pe ea?

— Nu vor să vândă capela. Şi eu nu vreau să-ţi ţin lecţii despre spiritul de sacrificiu şi responsabilitatea socială. Fiindcă nu cred nici o clipă că eşti atât de crud pe cât pari.

— Ai crede. Ai accepta felul în care gândesc şi mă comport, dacă aş veni din altă cultură. Dacă aş fi un dictator pigmeu, a zis el, sau un despot al cocainei. Cineva de la tropicele fanatice. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Ai preţui excesul, monomania. Oamenii ăştia stârnesc un freamăt delicios în alţi oameni. Oameni ca tine. Dar trebuie să existe o separare. Dacă arată şi miros ca tine, lucrurile devin confuze.

Şi-a împins subraţul spre faţa ei.

— Aici odihneşte Didi. Captivă în vechiul puritanism.

S-a sucit cu burta în jos şi acum stăteau mai apropiaţi, cu şoldurile şi umerii atingându-se. I-a lins conturul urechii şi şi-a cufundat faţa în părul ei, scormonind uşurel.

A zis:

— Cât?

— Ce înseamnă să cheltuieşti bani? Un dolar. Un milion.

— Pentru o pictură?

— Pentru orice.

— Acum am două lifturi private. Unul e programat să cânte lucrările pentru pian ale lui Satie şi să se deplaseze cu o viteză de patru ori mai mică

decât cea normală. Aşa se cuvine pentru Satie şi acesta e liftul pe care îl iau când am o anumită stare, să zicem, de nelinişte. Mă calmează, mă întregeşte.

— Şi cine-i celălalt lift?

— Brutha Fez.

— Ăsta cine-i?

— Un star rap sufist. Nu-l ştii?

— Îmi mai scapă chestii.

— M-a costat bani grei şi m-a făcut un duşman al poporului punerea în circulaţie a celui de-al doilea lift.

— Bani pentru tablouri. Bani pentru tot. A trebuit să învăţ cum să înţeleg banii, a zis ea. Am crescut fără griji. Mi-a luat ceva timp să încep să mă gândesc la bani şi chiar să mă uit la ei. Am început să mă uit la ei. Să mă uit atentă la bancnote şi monede. Am aflat cum te simţi dacă faci bani şi îi cheltuieşti. E o satisfacţie intensă. M-a ajutat să fiu un om. Dar nu mai ştiu ce sunt banii.

— Astăzi pierd tone de bani. Multe milioane. Pariez împotriva yenului.

— Yenul nu-i amorţit?

— Piaţa valutară nu se închide niciodată. Iar Nikkei-ul[5] rulează zi şi noapte acum. Toate schimburile majore. Şapte zile pe săptămână.

— Mi-a fost dor de asta. Tare dor. Câte milioane?

— Sute de milioane.

Ea s-a gândit la asta. Apoi a început să şoptească:

— Câţi ani ai tu? Douăşopt?

— Douăşopt, a zis el.

— Cred că vrei Rothko-ul ăsta. Scump. Dar, da. Ai mare nevoie să-l ai.

— De ce?

— O să-ţi aducă aminte că eşti viu. Ai tu ceva al tău, ceva receptiv la mistere.

El şi-a aşezat uşor degetul mijlociu în făgaşul dintre fesele ei.

Şi a zis:

— Mistere.

— Nu te vezi pe tine în fiecare tablou care-ţi place? Simţi cum te scaldă pe dinăuntru o dogoare. E ceva ce nu poţi analiza şi despre care nu poţi vorbi cu precizie. Ce faci în clipa aceea? Te uiţi la un tablou pe un perete. Asta-i tot. Dar te face să te simţi viu pe lumea asta. Îţi spune da, eşti aici. Şi da, eşti uman într-un grad mai profund şi mai dulce decât ai ştiut.

El a strâns pumnul şi i l-a îndesat între coapse, rotindu-l uşor înainte şi înapoi.

— Vreau să te duci la capelă şi să faci o ofertă. Oricât ar fi. Vreau tot ce-i acolo. Pereţi şi tot.

Pentru o clipă, ea nu s-a mişcat. Apoi s-a eliberat, corpul desprinzându-se de pumnul care-l aţâţa.

El a privit-o cum se îmbrăca. Se îmbrăca într-o manieră superficială, de parcă s-ar fi gândit în continuare la vreo treabă care trebuia terminată, oricare ar fi fost aceea, cea pe care o întrerupsese el la sosire. Intrase într-o etapă post-senzuală, potrivindu-şi braţul într-o mânecă bej, şi acum părea mai ştearsă şi mai tristă. El îşi dorea un motiv pentru care s-o dispreţuiască.

— Îmi amintesc ce mi-ai spus cândva.

— Şi anume?

— Talentul e mai erotic atunci când e irosit.

— Ce-am vrut să zic? a întrebat ea.

— Voiai să zici că eram necruţător de eficient. Talentat, da. În afaceri, în achiziţiile personale. În organizarea vieţii mele, în general.

— Mă refeream şi la felul de-a face dragoste?

— Nu ştiu. Te refereai?

— Nu chiar necruţător. Dar da. Talentat. Şi, în acelaşi timp, o prezenţă autoritară. Îmbrăcat sau dezbrăcat. Un alt talent, bănuiesc.

— Dar pentru tine lipsea ceva. Sau nu lipsea nimic. Asta era chestia, a zis el. Tot acest talent şi pofta. Utilizate. Permanent folosite aşa cum se cuvine.

Ea îşi căuta un pantof pierdut.

— Dar nu mai e valabil acum, a zis ea.

El a privit-o. Nu credea că ar fi vrut să fie surprins, nici măcar de o femeie, această femeie, care îl învăţase cum să privească, cum să simtă umezeala încântării pe faţă, plăcerea topindu-se într-o trăsătură de pensulă sau o dungă de culoare.

Ea s-a aplecat înspre pat. Dar înainte să-şi culeagă pantoful de sub o cuvertură care se revărsase pe podea, i-a întâlnit privirea.

— Nu, pentru că îndoiala a început să intre în viaţa ta.

— Îndoială? Ce e îndoiala? a zis el. Nu există îndoială. Nimeni nu se mai îndoieşte.

Ea şi-a strecurat piciorul în pantof şi şi-a aranjat fusta.

— Începi să crezi că e mai interesant să te îndoieşti decât să acţionezi. E nevoie de mai mult curaj pentru a te îndoi.

Ea încă mai şoptea, de-acum întoarsă cu spatele la el.

— Dacă mă face mai sexy, atunci unde te duci?

Ea se ducea să răspundă la telefonul care suna în birou.

Avea o şosetă pusă când i-a venit în minte. *G. triacanthos*. Ştia că o să-i vină, şi aşa a şi fost. Denumirea botanică a arborelui din curte. *Gleditsia triacanthos*. Glădiţa.

Acum se simţea mai bine. Ştia cine era şi s-a întins după cămaşă, îmbrăcându-se cât ai clipi.

Torval stătea în faţa uşii. Privirile nu li s-au întâlnit. S-au dus la lift şi au coborât în hol în tăcere. L-a lăsat pe Torval să iasă primul şi să verifice zona. Trebuia să admită că omul îşi făcea treaba bine, într-o coregrafie blândă alcătuită din mişcări sacadate, disciplinat şi simplu. Apoi au traversat curtea şi au ieşit în stradă.

Au rămas lângă maşină. Torval i-a indicat tunsoarea care aştepta în oricare dintre direcţii, la numai câţiva metri. Apoi a rămas cu privirea fixă şi goală. Auzea o voce în cască. Era un moment tensionat, se simţea aşteptarea plină de încărcătură.

— Cod albastru de ameninţare, a zis el în cele din urmă. Om la pământ.

Şoferul ţinea uşa deschisă. Eric nu s-a uitat la şofer. Uneori se gândea că s-ar putea uita la şofer. Dar încă n-o făcuse.

Omul la pământ era Arthur Rapp, directorul general al Fondului Monetar Internaţional. Arthur Rapp tocmai fusese asasinat în Coreea de Nike Nord. Se întâmplase cu doar o clipă în urmă. Eric a privit cum se întâmplă iar şi iar, în *replay*-uri obsesive, în timp ce maşina se târa spre un nod de pe Lexington Avenue. Îl ura pe Arthur Rapp. Îl urâse dinainte să-l întâlnească. Era o ură pursânge, metodică, bazată pe controverse teoretice şi de interpretare. Apoi l-a întâlnit pe om şi l-a urât la modul personal şi haotic, cu o violenţă considerabilă a sufletului.

Fusese omorât în direct pe Money Channel. Era trecut de miezul nopţii în Phenian, iar el acorda comentariile finale unei intervievatoare, în beneficiul publicului nord-american, după o zi şi o noapte istorice, pline de ceremonii, recepţii, mese, discursuri şi toasturi.

Eric l-a privit semnând un document pe un monitor şi pregătindu-se să moară pe un altul.

Un bărbat în cămaşă cu mânecă scurtă a intrat în cadru şi s-a apucat să-l înjunghie pe Arthur Rapp în figură şi în gât. Arthur Rapp s-a agăţat de el şi

părea că vrea să îl tragă mai aproape, ca pentru a-i face o confesiune. S-au prăvălit împreună pe podea, încâlcindu-se în cablul microfonului intervievatoarei. A fost şi ea trasă în jos cu ei, o femeie suplă, a cărei fustă crăpată s-a ridicat în susul coapselor şi a devenit punctul central de observaţie.

În stradă urlau claxoanele.

Pe unul dintre monitoare era un plan apropiat. Era faţa cărnoasă a lui Arthur Rapp, explodând în spasme de şoc şi durere. Semăna cu o masă de materie vegetală strivită. Eric voia să o mai vadă o dată. Mai arătaţi-o o dată. Bineînţeles că aşa au făcut, iar el a ştiut că o s-o facă iar şi iar, de-a lungul nopţii, noaptea noastră, până când imaginea era stoarsă de emoţie sau toată lumea de pe pământ apuca să o vadă, oricare dintre astea s-ar fi întâmplat mai întâi, dar el o putea vedea din nou, dacă voia, oricând, prin scanarea recuperatorie, o tehnologie ce părea deja supărător de lentă, sau putea recupera cu încetinitorul o imagine a femeii suple şi a microfonului ei de mână, în clipa în care erau absorbiţi în scena de groază, putea sta acolo cu orele dorindu-şi să o fută, chiar acolo, pe loc, în vârtejul sângeros al cuţitului şi al membrelor de tot felul şi al carotidelor sfârtecate, printre ţipetele sacadate ale asasinului care biciuia aerul, cu telefonul mobil prins la curea, şi gemetele buhăite, diluate, ale muribundului Arthur Rapp.

Un autocar turistic bloca drumul, perpendicular pe bulevard. Era din acela etajat, cu valuri de fum ieşindu-i de sub burtă şi şiruri de capete jalnice iţindu-se de la nivelul de sus, suedezi şi chinezi impasibili, cu borsetele doldora de valută.

Michael Chin încă se mai afla pe scaunul rabatabil, cu faţa spre geamul din spate. Ascultase relatările audio ale asasinatului, dar nu se întorsese ca să se uite la monitoare.

Eric îl privea acum, întrebându-se dacă faptul că tânărul se abţinea era o formă de rigoare morală sau o apatie atât de profundă, încât nu putea fi străpunsă nici măcar de muzele sexului şi morţii.

— În timpul cât ai fost plecat, a zis Chin.

— Da. Spune-mi.

— A fost un raport cum că în Japonia scade consumul.

Vorbea cu vocea unui prezentator de ştiri.

— Ridicând îndoieli cu privire la puterea economică a ţării.

— Vezi? Aşa. Am zis şi eu atâta lucru.

— Se aşteaptă ca yenul să se ofilească. Yenul o să scadă un pic.

— Ei, aşa. Vezi. Trebuie să se întâmple. Situaţia trebuie să se schimbe. Yenul nu poate urca mai mult.

Torval a venit la capătul acesta al maşinii. Eric a coborât geamul. Geamurile încă mai trebuiau coborâte.

Torval a zis:

— O vorbă.

— Da.

— Complexul recomandă securitate sporită.

— Nu prea te bucuri.

— Mai întâi o ameninţare la adresa preşedintelui.

— Eşti sigur că poţi face faţă la orice s-ar ivi.

— Acum atacul ăsta asupra directorului general.

— Acceptă-le recomandarea.

A ridicat geamul. Cum se simţea el în privinţa securităţii sporite? Se simţea revigorat. Moartea lui Arthur Rapp era revigorantă. Perspectiva căderii yenului era revigorantă.

A scanat cu privirea monitoarele. Erau dispuse la distanţe diferite faţă de scaunul din spate, plasme plate de mărimi diferite, unele grupate în

aceleaşi cadru, câteva altele amplasate separat în vitrine laterale. Aranjamentul era o lucrare de sculptură video, elegantă şi aeriană, cu un potenţial schimbător, fiecare unitate fiind proiectată să basculeze în afară, să se plieze în sus sau să funcţioneze independent de celelalte.

Îi plăcea volumul scăzut sau sonorul stins.

Acum lumea cobora şi ieşea din autocar. Acesta părea să se cufunde în fumul negru care se umfla în jurul său. Un om al străzii, îmbrăcat în folie de plastic cu bule, a încercat să urce. În depărtare se auzeau sirene, maşini de pompieri prinse în trafic, zgomotul zăbovind în aer, imun la efectul Doppler, şi claxoanele maşinilor zbierând pe alocuri, dificultăţile obişnuite ale zilei.

Şi-a simţit entuziasmul sporind. A deschis trapa glisantă din acoperiş şi şi-a scos capul în peisajul ameţitor. Turnurile băncii se zăreau chiar dincolo de bulevard. Erau nişte structuri tainice, în ciuda mărimii lor, greu de distins, atât de banale şi monotone, înalte, drepte, abstracte, cu retrageri standard, şi lungi cât cvartalul, şi interşanjabile, trebuia să se concentreze ca să le vadă.

De aici păreau goale. Îi plăcea ideea asta. Erau menite să fie cele din urmă lucruri înalte, făcute goale, proiectate să grăbească viitorul. Erau sfârşitul lumii exterioare. Nu se aflau tocmai aici. Se aflau în viitor, un timp dincolo de geografie şi de bani concreţi şi de oamenii care îi stivuiesc şi îi numără.

S-a aşezat şi s-a uitat la Chin, care îşi muşca o pieliţă de pe marginea unghiei de la degetul mare. L-a privit cum rodea. Nu era încă una dintre dulcile reverii ale lui Michael. Rodea, scrâşnind din dinţi deasupra cuticulei de la unghie, apoi deasupra unghiei în sine, baza unghiei, arcul palid al sfertului de lună, lunula, iar scena avea ceva îngrozitor şi atavic, un Chin

nenăscut, cuibărit într-un sac cu membrană, un umanoid mic şi speriat, cu cap de tocilar, sugându-şi mâinile zimţate.

De ce se numeşte cuticula *hangnail*? Provine din *agnail*[6], care e din engleza medievală, din întâmplare Eric ştia, din engleza veche, cea care îşi are rădăcinile în chin şi durere.

Chin a scăpat un pârţ de-al lui de vegetarian. Sistemul automatizat l-a înghiţit pe loc. Apoi s-a ivit o breşă şi maşina a împins cu capul şi s-a strecurat, virând cu un scrâşnet pe lângă autocar şi traversând bulevardul. Bărbatul de la căruciorul cu taco privea solemn. Maşina s-a zgâlţâit peste bordură, eliberându-se din sfincter, iar privirea lui Chin a ieşit din izolarea selenară, în timp ce limuzina gonea tot drumul până la parc, pe întreaga ireală lungime a unei străzi goale.

— E vremea să faci ce tre' să faci.

— Da. Bine, a zis Chin.

— Nu ştii? O ştim amândoi.

— E treabă de făcut la birou. Da. Trebuie să revăd cursul evenimentelor în timp şi să văd ce se poate aplica.

— Nu se aplică nimic. Dar e acolo. E-n schemă. O să găseşti.

— Trebuie să fac un *back-test*[7] pentru valute, nu ştiu, poate în aburii zorilor.

— Nu putem aştepta până-n aburii zorilor.

— Atunci îl fac aici. Ca să câştigăm timp. Asta ar trebui să te bucure. Fac cicluri temporale şi-n somn. Ani, luni, săptămâni. Toate şabloanele subtile pe care le-am descoperit. Toată matematica pe care-am băgat-o în ciclurile temporale şi în istoriile preţurilor. Apoi începi să găseşti cicluri orare. Apoi blestemate de minute. Apoi e chestie de secunde.

— Găseşti asta şi la musculiţele de vin şi la atacurile de inimă. Forţele obişnuite în acţiune.

— Sunt atât de rodat, că nici nu mai trebuie să-mi mestec mâncarea.

— Nu poţi să rămâi aici.

— Îmi place aici.

— Nu, nu-ţi place.

— Îmi place să merg cu spatele.

Chin vorbea cu vocea lui de prezentator de ştiri.

— A murit aşa cum a trăit. De-a-ndoaselea. Mai multe detalii, după meci.

Se simţea bine. Se simţea mai puternic decât se mai simţise de zile în şir, poate de săptămâni sau şi mai mult. Era roşu la semafor. A văzut-o pe Jane Melman pe partea cealaltă a bulevardului, şefa departamentului său de finanţe, îmbrăcată în şort şi maiou, înaintând în salturi de gluton. S-a oprit în locul stabilit de întâlnire, lângă statuia de bronz a unui bărbat care cheamă un taxi. Apoi s-a uitat în direcţia lui Eric, mijindu-şi ochii, încercând să-şi dea seama dacă limuzina era a lui sau a altcuiva. El ştia ce-o să-i spună, prima replică, cuvânt cu cuvânt, şi abia aştepta să o audă. Deja o putea auzi, în şuvoiul nazal al jargonului ei. Îi plăcea să ştie ce urmează. Faptul acesta îi confirma existenţa unui soi de scenariu ereditar, disponibil celor care îl puteau decodifica.

Chin a sărit afară înainte ca maşina să taie Park Avenue. Pe linia continuă era o femeie în spandex gri ţinând ridicat un şobolan mort. Un spectacol, aşa se părea. S-a făcut verde şi au început să zbiere claxoanele. Pe clădiri, în toată această zonă, numele instituţiilor financiare erau gravate în litere de bronz, sculptate în marmură, inscripţionate cu foiţă de aur pe sticlă faţetată.

Melman alerga pe loc. Când maşina s-a oprit la colţ, a lăsat în urmă umbra turnului de sticlă şi a dat buzna pe portiera din spate, numai umeri şi genunchi lucioşi, cu un telefon inteligent prins la burtă. Avea respiraţia

tăiată, era transpirată de la alergat şi s-a lăsat pe scaunul rabatabil cu acea feroce uşurare care însoţeşte prăbuşirea împovărată pe o toaletă.

— Toate limuzinele astea, Doamne, pe care nu le poţi deosebi una de alta.

El şi-a îngustat ochii şi a încuviinţat.

— Parcă suntem nişte puştani în seara absolvirii, a zis ea, sau la vreo nuntă cretină. Care e farmecul faptului de-a fi identic?

El a privit pe geam, vorbind încet, atât de nepăsător la subiect, încât părea să-şi rostească remarca înspre oţelul şi sticla de-afară, indiferenta stradă.

— Faptul că sunt o persoană puternică, care nu alege să îşi delimiteze teritoriul cu picături de pişat ieşite din comun ce este? Ceva pentru care ar trebui să mă scuz?

— Vreau să mă duc acasă şi s-o sărut, cu limba, pe Maxima.

Maşina nu se clintea. Se auzea un bubuit ritmic care făcea oamenii să-şi acopere urechile când treceau, huruituri guturale din turnul de granit care era în curs de înălţare pe partea sudică a străzii, purtând numele unei uriaşe firme de investiţii.

— Ştii ce zi e azi, din întâmplare.

— Ştiu.

— E ziua mea liberă, fir-ar să fie.

— Ştiu asta.

— Am nevoie cu disperare de ziua asta în plus.

— Ştiu asta.

— Nu ştii. Nu poţi să ştii cum e. Sunt o mamă singură care se zbate.

— Avem o situaţie în derulare.

— Sunt o mamă care aleargă în parc, când deodată îmi explodează telefonul în buric. Mă gândesc că-i dădaca copiilor, care nu sună decât dacă

sare febra de patruzeci. Dar e situaţia. Avem o situaţie, ce-i drept. Avem un yen în creştere, care ne-ar putea strivi în câteva ore.

— Ia nişte apă. Aşază-te pe banchetă.

— Îmi place faţă în faţă. Şi nu trebuie să mă uit la toate ecranele alea, a zis ea. Ştiu ce se petrece.

— Yenul o să scadă.

— Aşa e.

— Scade consumul, a zis el.

— Aşa e. Şi în afară de asta, Banca Japoniei a lăsat ratele la dobândă neschimbate.

— Asta s-a întâmplat azi?

— Asta s-a întâmplat azi-noapte. În Tokyo. Am sunat o sursă de la Nikkei.

— În timp ce alergai.

— În timp ce mă vânturam pe Madison Avenue, ca să ajung aici la timp.

— Yenul nu poate urca mai mult.

— Aşa e. Corect, a zis ea. Numai că tocmai a făcut-o.

El a privit-o, roz şi leoarcă. Maşina înainta acum vag, iar el a simţit cum îi dă ghes o melancolie care părea să fi traversat văi largi de spaţiu pentru a-l ajunge pe el aici, în blocajul din centrul oraşului. S-a uitat pe fereastră, văzând oamenii de pe stradă ca într-un fotomontaj straniu, în timp ce făceau semn taxiurilor şi traversau în ciuda culorii semafoarelor, absolut toţi grămadă, sau stăteau la coadă la bancomatele de la Chase Bank.

Ea i-a spus că părea abătut.

Autobuzele uruiau în perechi de-a lungul bulevardului, trăgând şi gâfâind, autobuze unul lângă altul sau în şir indian, trimiţând oamenii în sprinturi pe trotuare, pradă vie, nimic nou, iar mai încolo îşi mâncau prânzul muncitorii din construcţii, aşezaţi pe lângă zidurile băncii, cu picioarele

întinse, cu ghete cafenii, estimând din ochi, toţi aţintiţi asupra avalanşei de oameni, marşul în desfăşurare, bifând înfăţişări, paşi şi stiluri, femei în fuste vioaie, aproape alergând, femei în sandale şi purtând căşti în urechi, femei în bermude, turiste, altele fiţoase şi şmechere, cu unghii din filmele cu vampiri, înalte, cu colţi şi pictate, iar muncitorii erau vigilenţi la ciudăţeniile de orice fel, oamenii al căror păr sau îmbrăcăminte sau fel de a merge luau în derâdere ceea ce făceau muncitorii, cu patruzeci de etaje mai sus, sau tâmpiţi cu celulare, care îi enervau în general.

Acestea erau scene care în mod normal îl incitau, marea curgere rapace, în care voinţa fizică a oraşului, înfrigurarea ego-ului, afirmările industriei, comerţului şi mulţimilor dau formă fiecărui moment anecdotic.

S-a auzit vorbind de undeva de la mijlocul distanţei dintre ei.

— N-am dormit astă-noapte, a zis.

Maşina a traversat Madison şi s-a oprit în faţă la Mercantile Library, aşa cum era programat. În susul şi-n josul străzii erau locuri unde se putea mânca. S-a gândit la oameni care mănâncă, la vieţi scurgându-se în timpul mesei de prânz. Ce se afla în spatele unui astfel de gând? S-a gândit la nişte picolo strângând firimiturile de pe mese. Chelnerii şi picolo nu mureau. Numai patronii erau cei care întârziau să apară, unul câte unul, în timp, pentru supa cu biscuiţi săraţi la pachet.

Un bărbat cu costum şi cravată s-a apropiat de maşină, purtând un ghiozdănel. Eric s-a uitat în altă parte. Mintea i s-a golit, cu excepţia unei oarecare preocupări pentru patosul cuvântului ghiozdan. E posibil ca golirea minţii să fie o tactică de eschivare şi reprimare, reacţia la o ameninţare atât de iminentă, un om în costum cu o bombă în valiză, încât n-ar fi fost loc de vreun miracol nici în cel mai ingenios gând, şi nici timp de acel vârtej de senzaţii, precipitarea firească ce însoţeşte uneori pericolul.

Când bărbatul a ciocănit în geam, Eric nu s-a uitat la el.

Apoi a apărut Torval acolo, cu ochii micşoraţi, cu o mână în jachetă, flancat de două dintre ajutoarele sale, mascul şi femelă, izbitor de vii dintr-odată, ivindu-se din câmpul static al fojgăielii din stradă de la orele prânzului.

Torval s-a aplecat înspre om.

A zis:

— Cine dracu' eşti?

— Pardon.

— Există o limită de timp.

— Doctorul Ingram.

Acum Torval îi ţinea omului mâna sucită la spate, strivindu-l de maşină. Eric s-a întins înspre geam şi l-a coborât. Miresme de mâncare se amestecau în aer, coriandru şi supă de ceapă, fumul pârjoalelor de vită. Ajutoarele au format un cordon lejer, întorcându-se cu spatele la ceea ce se petrecea.

Două femei au ieşit din restaurantul japonez Yodo, apoi au intrat la loc.

Eric s-a uitat la bărbat. Voia ca Torval să-l împuşte sau măcar să-i pună pistolul la cap. A zis:

— Cine dracu' eşti?

— Doctorul Ingram.

— Unde-i doctorul Nevius?

— S-a învoit în ultima clipă. Chestiuni personale.

— Vorbeşte răspicat şi clar.

— S-a învoit în ultima clipă. Nu ştiu. Criză de familie. Eu sunt asociatul.

Eric s-a gândit la asta.

— V-am desfundat o dată urechile.

Eric s-a uitat la Torval şi a încuviinţat scurt. Apoi a înălţat geamul.

Stătea la bustul gol. Ingram a deschis ghiozdanul scoţând la iveală un set de instrumente sclipitoare. I-a pus lui Eric stetoscopul pe piept. Şi-a dat seama, Eric adică, de ce nu avea maiou. Îl lăsase pe podeaua dormitorului lui Didi Fancher.

Se uita peste Ingram, în timp ce doctorul îi asculta valvele inimii deschizându-se şi închizându-se. Maşina înainta milimetric înspre vest. Nu pricepea cum de stetoscoapele mai erau încă în uz. Erau nişte unelte antice perimate, stranii precum lipitoarele.

Jane Melman a zis:

— Faci asta o dată la cât timp?

— La cât? Zilnic.

— Nu contează.

— Oriunde mă aflu. Aşa e. Nu contează.

Ea şi-a dat capul pe spate şi şi-a aruncat în plină faţă o sticlă de apă minerală.

Ingram făcea o ecocardiogramă. Eric era întins pe spate, putea vedea pieziş monitorul şi nu era sigur dacă ceea ce vedea era o cartografie computerizată a inimii sale sau o imagine a obiectului în sine. Bătea cu putere pe ecran. Imaginea era la doar treizeci de centimetri depărtare, însă inima îşi asuma un alt context, unul al distanţei şi imensităţii, bătând cu magnifica forţă a sângelui unei galaxii în formare. Cât mister întrezărea în acest muşchi funcţional. Simţea patima trupului, pofta acestuia de adaptare de-a lungul erelor geologice, poezia şi chimia originilor sale în praful străvechilor stele explodând. Cât de pipernicit îl făcea să se simtă propria-i inimă. Iat-o acolo, i se părea copleşitor să-şi vadă viaţa din coşul pieptului în unităţi născătoare de imagini, bătând în exteriorul lui.

Lui Ingram nu i-a zis nimic. Nu voia să vorbească cu asociatul. Vorbea cu Nevius când şi când. Nevius era o fiinţă definită. Era cărunt, înalt şi

devotat, cu o tentă de Europă Centrală în voce. Ingram bâiguia instrucţiuni. Respiraţi adânc. Întoarceţi-vă la stânga. Îi era greu să spună ceva ce nu mai spusese deja, cuvinte aranjate în aceeaşi ordine plictisitoare, de-o mie de ori înainte.

Melman a zis:

— Deci faci asta. Aceeaşi rutină zilnic.

— Depinde, variază.

— Vine la tine acasă, frumos, la sfârşit de săptămână.

— Murim, Jane, la sfârşit de săptămână. Oameni. Se întâmplă.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta.

— Murim fiindcă e weekend.

Încă era întins pe spate. Ea stătea cu faţa aproape de creştetul lui, vorbind către un punct aflat un pic deasupra acestuia.

— Credeam că ne mişcăm. Dar gata.

— E preşedintele în oraş.

— Ai dreptate. Am uitat. Am crezut că l-am văzut când am ieşit alergând din parc. Era un convoi de limuzine pe Fifth Avenue, escortat de motociclete. Mă gândeam că aş putea să înţeleg ce-i cu atâtea limuzine pentru un preşedinte. Dar era înmormântarea cuiva celebru.

— Murim în fiecare zi, i-a zis el.

Acum stătea aşezat pe masă, iar Ingram căuta să vadă dacă n-are noduli limfatici inflamaţi la subsuoară. Eric i-a arătat un dop de sebum şi detritus celular pe partea inferioară a abdomenului, un punct negru, destul de sinistru.

— Cu ăsta ce facem?

— Îl lăsăm să se exprime.

— Cum. Adică nimic.

— Îl lăsăm să se exprime, a zis Ingram.

Lui Eric îi plăcea cum sună. Nu era lipsit de expresivitate. A încercat să ia aminte la asociat. Avea mustaţă, de exemplu. Eric nu o văzuse până acum. Se aştepta să vadă şi ochelari. Dar omul nu purta ochelari, deşi aşa ar fi părut, luându-te după tipologia facială şi expresia generală, un om care să fi purtat ochelari din fragedă copilărie, care fusese cocoloşit peste măsură şi marginalizat, persecutat de ceilalţi copii. Era un bărbat despre care ai fi jurat că poartă ochelari.

I-a cerut lui Eric să se ridice în picioare. A reglat masa de examinare, înjumătăţindu-i lungimea. Apoi i-a cerut să-şi dea jos pantalonii şi boxerii şi să se aplece peste capătul apropiat al mesei, cu picioarele depărtate.

El a făcut întocmai, iar acum stătea cu faţa la şefa departamentului de finanţe.

Ea a zis:

— Deci, uite. Avem două zvonuri care funcţionează în favoarea noastră. Mai întâi, falimente de şase luni la rând. Tot mai multe în fiecare lună. Tot mai multe pe cale să se întâmple. Corporaţii japoneze uriaşe. Asta e bine.

— Yenul trebuie să scadă.

— Asta-i pierderea încrederii. Va forţa yenul să scadă.

— Dolarul se va stabiliza.

— Yenul o să scadă, a zis ea.

El a auzit foşnetul alunecos al latexului, apoi a intrat degetul lui Ingram.

— Unde e Chin? a întrebat ea.

— Lucrează la tipare vizuale.

— Chestia asta nu intră-n scheme.

— Intră.

— Nu, nu la modul în care faceţi voi scheme pentru acţiunile din domeniul tehnologiei. Acolo se pot găsi adevărate tipare. Reperaţi componente previzibile. Asta-i altceva.

— Îl învăţăm noi să vadă.

— Tu ar trebui să te ocupi cu văzutul. Tu eşti cel care vede. El ce-i? Un puşti. Cu creasta aia în cap. Cu cercelul.

— N-are cercel.

— Dacă ar fi şi mai visător decât e, ne-am vedea nevoiţi să-l conectăm la un aparat de respiraţie artificială.

El a zis:

— Care-i al doilea zvon?

Ingram îi examina prostata, căutând simptome. Îl palpa, împungându-i cu degetul cunoscător suprafaţa glandei, prin peretele rectal. Se simţea durere, probabil doar nişte muşchi tensionându-se în canalul anal. Dar durea. Era durere. Se propaga prin circuitul celulelor nervoase. Din poziţia lui încovoiată, Eric o privea pe Jane direct în faţă. Îi plăcea să facă asta, ceea ce-l surprindea. La birou, ea era o prezenţă tăioasă, sceptică, combatantă, distantă, cu o tendinţă de a se plânge constant. Aici, era o mamă singură, o alergătoare aşezată pe un scaun rabatabil, cu picioarele încrucişate şi, cumva, într-un mod emoţionant, costelivă. O fâşie de păr îi stătea umedă şi plată lipită de frunte, scoţând la iveală primele vagi urme de încărunţire. Sticla de apă i se bălăngănea într-o mână sfrijită.

Ea nu s-a ferit de privirea lui. I se uita, la rândul ei, fix în ochi. Clavicula i se ivea noduroasă deasupra marginii maioului. El voia să îi lingă sudoarea de pe interiorul încheieturii mâinii. Era toată încheieturi, tibii şi buze neîmbălsămate.

— E un zvon, se pare, privitor la ministrul de finanţe. Se presupune că va demisiona din clipă în clipă, a zis ea. Un scandal, ceva, legat de-un comentariu prost interpretat. A făcut un comentariu despre economie, care s-ar putea să fi fost răstălmăcit. Întreaga ţară analizează gramatica şi sintaxa acestui comentariu. Sau poate că nici n-a fost vorba de ceea ce-a zis. Ci de

momentul în care a făcut o pauză. Încearcă să analizeze o pauză. Ar putea ţine, însă, de ceva mai profund decât gramatica. Ar putea ţine de respiraţie.

Când îl palpa Nevius, degetul intra şi ieşea în câteva secunde. Ingram cerceta vreun detaliu obscur. Jane era detaliul. Ţinea sticla între picioare, acum cu genunchii depărtaţi neglijent, şi îl privea. Avea gura deschisă, arătându-şi dinţii laţi, cu strungăreaţă. Ceva se întâmpla între ei, în profunzime, o simpatie dincolo de înţelesurile standard, fără a lăsa asemenea înţelesuri pe dinafară, mila, afinitatea, tandreţea, întreaga fiziologie a manevrei neurale, a bătăii inimii şi a secreţiei, un imens *sexus* excitant atrăgându-l înspre ea, într-un mod complicat, cu degetul lui Ingram în fund.

— Deci întreaga economie intră-n convulsii, a zis ea, fiindcă îşi trage omul răsuflarea.

El simţea lucrurile astea. Simţea durerea. Aceasta îşi urma traiectoria. Informa ganglionul şi şira spinării. El se afla aici, în trupul lui, structura pe care teoretic voia să o demită chiar şi atunci când o modela sub efectul controlat al halterelor şi greutăţilor. Voia să o considere redundantă şi transferabilă. Era convertibilă în valuri de şiruri de informaţii. Era lucrul la care se uita pe ecranul oval atunci când nu se uita la Jane.

— Strângi sticla de plastic.

— E genul ăla de plastic moale.

— O strângi. O sugrumi.

— E ceva neimportant.

— E tensiune sexuală.

— E nervozitate de zi cu zi, obişnuită.

— E tensiune sexuală, a zis el.

I-a spus lui Ingram să se întindă şi să-i pescuiască cu mâna liberă ochelarii de soare din jacheta de la costum, din cuierul aflat în apropiere.

Asociatul a reuşit. Eric şi-a pus ochelarii.

— În zile ca asta.

— Ce? a zis ea.

— Dispoziţia mi se tot schimbă. Dar când sunt vioi şi în formă, am o deosebită acuitate. Ştii ce văd când mă uit la tine? Văd o femeie care vrea să trăiască cu neruşinare în trupul ei. Spune-mi că nu e adevărat. Vrei să-ţi urmezi trupul, în lâncezeală şi pofte carnale. De asta ai nevoie să alergi, ca să nu scapi, să nu fii purtată de curenţii de suprafaţă ai adevăratei tale firi. Spune-mi că inventez. Nu poţi. Îţi sunt scrise pe faţă, toate astea, aşa cum rareori se poate citi pe vreo faţă. Şi ce văd? Ceva leneş, sexy şi insaţiabil.

— Mă împac cu asta.

— Asta e femeia care eşti tu cu adevărat. Mă uit la tine şi? Sunt mai excitat decât am fost în nopţile fierbinţi ale freneziei adolescentine. Excitat şi confuz. Mă uit la tine şi simt o erecţie stârnindu-se, deşi situaţia e complet potrivnică.

— Nu-şi permite să se întărească. Din motive psihologice, nu-şi va permite, a zis ea. Ştie ce se petrece acolo.

— Şi totuşi. Zile ca asta. Mă uit la tine şi simt electricitatea. Zi-mi că n-o simţi şi tu. În clipa în care te-ai aşezat acolo, cu toate acele însemne tragice ale alergării. Toată acea istorie tristă a alergatului iudeo-creştin. Nu eşti tu născută ca să alergi. Mă uit la tine. Ştiu ce eşti. Eşti şleampătă, umedă şi miroşi. O femeie care s-a născut ca să stea legată de un scaun, în timp ce un bărbat îi spune ce mult îl excită.

— Cum de n-am mai petrecut niciodată un astfel de timp împreună?

— Sexul ne găseşte. Sexul vede prin noi. De asta-i aşa de zdrobitor. Ne despoaie de aparenţe. Văd o femeie aproape dezbrăcată, cuprinsă de epuizare şi nevoie, strângând o sticlă de plastic între coapse. Sunt obligat să o văd ca pe un om cu funcţie de conducere şi ca pe o mamă? Ea vede un

bărbat într-o postură cumplit de umilitoare. Ăsta-i ăla pe care-l credeam eu, cu pantalonii în vine şi fundul în sus? Care sunt întrebările pe care şi le pune el din această poziţie pe care-o ocupă în lume? Poate întrebări majore. Întrebări precum cele puse obsesiv de ştiinţă. De ce ceva şi nu nimic? De ce muzică şi nu zgomot? Întrebări frumoase, ciudat de potrivite acestui moment abject. Sau are o perspectivă limitată, gândindu-se numai la momentul în sine? Gândindu-se la durere.

Durerea era locală, dar părea să absoarbă totul dimprejurul său, organe, obiecte, zgomote stradale, cuvinte. Un punct al unei mizerabile percepţii ce era staţionar, nu se schimba ca grad, şi de fapt deloc un punct, ci un alt creier interconectat, o contra-conştiinţă, şi de fapt nici asta, localizată la baza vezicii lui. El funcţiona din interior. Se putea gândi şi putea rosti alte lucruri, dar numai din interiorul durerii. Trăia în glandă, în realitatea fierbinte a biologiei lui.

— Regretă el că şi-a abandonat demnitatea şi mândria? Sau există vreo dorinţă secretă de-a se umili?

I-a zâmbit lui Jane.

— Bărbăţia lui să fie oare o impostură? Se iubeşte oare pe sine sau se urăşte? Nu cred că ştie. Sau e ceva ce se schimbă de la o clipă la alta. Sau întrebarea se subînţelege atât de profund în tot ceea ce face, încât el nu poate să se depărteze de ea pentru a răspunde.

Considera că vorbeşte serios. Nu credea că vorbeşte doar ca să facă impresie. Acestea erau întrebări serioase. Ştia că erau serioase, dar nu era sigur.

— Zile ca asta. El pocneşte din degete şi se aprinde o flacără. Toată sensibilitatea, toate deprinderile lui. Sunt gata să se petreacă lucruri care de obicei sub nici o formă nu se petrec. Ea ştie ce vrea să spună el, şi anume că nici măcar nu trebuie să se atingă. Acelaşi lucru care i se întâmplă lui i se

întâmplă şi ei. Nu trebuie să se târască sub masă şi să-i sugă pula. Prea banal ca să-i intereseze pe vreunul dintre ei. Fluxul dintre ei e puternic. Tonul emoţional. Lăsat să se exprime. Şi-o imaginează tăvălită şi îşi simte muşchii pelvieni cum încep să tremure. El zice: Spune-mi să mă opresc şi mă opresc. Dar nu aşteaptă răspunsul ei. Nu e vreme. Spermatozoizii deja-i zvâcnesc din coadă. Ea e draga, iubita şi târfa lui nepieritoare. El nu trebuie să facă lucrul teribil pe care vrea să-l facă. Nu trebuie decât să-l rostească. Fiindcă ei sunt mai presus de orice model de comportament cunoscut. El nu trebuie decât să spună cuvintele.

— Spune cuvintele.

— Vreau să te fut cu sticla, încet, cu ochelarii de soare puşi.

Picioarele ei s-au depărtat brusc. A scos un sunet, un ceva, pe ea însăşi, sufletul ei într-o modulaţie crescândă, rapidă.

El şi-a văzut chipul pe ecran, cu ochii închişi, cu gura înrămată într-un urlet mic şi mut de primată.

Camera de supraveghere transmitea în direct, ştia asta, sau aşa se presupunea. Atunci cum de se putea vedea, dacă ochii îi erau închişi? Nu era timp de analizat. Şi-a simţit trupul ajungând din urmă imaginea independentă.

Apoi bărbatul şi femeia au terminat mai mult sau mai puţin împreună, neatingându-se nici unul pe altul, nici pe ei înşişi.

Asociatul şi-a smuls mănuşa din mână şi a aruncat-o la coş, smulgerea şi decartarea, grele de înţelesuri.

Claxoanele urlau în susul şi-n josul străzii. Eric a început să se îmbrace, aşteptând ca Ingram să folosească cuvântul „asimetrică“. Dar el n-a zis nimic. Doctorul lui adevărat, Nevius, folosise cuvântul o dată, la palpare, fără să detalieze. Se întâlnea cu Nevius aproape în fiecare zi, dar nu întrebase niciodată ce presupunea acel cuvânt.

Îi plăcea să descopere răspunsuri la întrebările grele. Aceasta era metoda lui de a deţine supremaţia asupra ideilor şi oamenilor. Dar era ceva legat de ideea de asimetrie. Contrariantă în lumea exterioară trupului, o forţă opusă echilibrului şi calmului, acea mică sucitură enigmatică, subatomică, ce făcuse posibilă creaţia. Era şi cuvântul sinuos în sine, uşor deraiat, cu acea unică literă în plus care schimba totul. Dar când scotea cuvântul din registrul său cosmologic şi îl aplica trupului unui mamifer mascul, trupul lui, începea să simtă cum păleşte şi se înfricoşează. Simţea un anumit respect pervers faţă de cuvânt. O teamă de, o depărtare de la. Când auzea cuvântul rostit într-un context cu urină şi spermă şi când se gândea la cuvânt în umbra pantalonilor pişaţi, unu, şi a unei puţe blege în paragină, doi, era chinuit de temeri până în pragul unei tăceri superstiţioase.

Şi-a dat jos ochelarii de soare şi s-a uitat atent la Ingram. A încercat să-i citească pe faţă. Era lipsită de orice expresie. S-a gândit să pună ochelarii lui de soare pe faţa asociatului, ca să îl facă real, să-i dea un înţeles în ochii tuturor celor din jur, dar lentilele ar fi trebuit să fie transparente şi groase şi să îl caracterizeze. Dacă ştiai omul de zece ani, ţi-ar fi putut lua tot atâta timp ca să observi că nu purta ochelari. Era o faţă care fără ei n-avea nici un haz.

Nu Ingram a fost cel care a vorbit. Ci Jane Melman, oprindu-se în dreptul portierei deschise, înainte de a-şi relua alergarea întreruptă.

— Vreau să spun ceva ce e profund necomplicat. Este timp pentru a face o alegere. Poţi să te retragi, să ieşi în pierdere şi să revii mai puternic. Nu-i prea târziu. Poţi să alegi să procedezi aşa. Ai făcut multe pentru investitorii noştri de pe pieţele stabile, dar şi de pe cele instabile. Cei mai mulţi administratori de investiţii sunt sub media pieţei. Tu ai fost peste, în mod constant, şi niciodată n-ai fost influenţat de tendinţa generală. Ăsta e unul dintre darurile tale.

El nu asculta. Se uita dincolo de ea, la o siluetă de la bancomatul din faţa băncii israeliene, de pe colţul nordic, un bărbat mititel care bombănea în barbă.

— Noi am avut profit, am înflorit chiar şi atunci când alte fonduri s-au împotmolit, a zis ea. Da, yenul o să cadă. Nu cred că yenul poate urca mai mult. Însă între timp ar trebui să te retragi. Să dai înapoi. Te sfătuiesc în această chestiune nu numai ca şef al departamentului de finanţe, dar ca femeie care încă ar mai fi căsătorită cu soţii ei, dacă ei ar fi privit-o în felul în care m-ai privit tu astăzi.

Acum el nu o privea. Ea a închis portiera şi a început să alerge pe Fifth Avenue spre nord, pe lângă omul jerpelit de la ATM. Acesta avea ceva cunoscut. Nu era geaca lui kaki militărească, nici părul care părea să fi trecut printr-o maşină de distrus documente. Poate că era felul în care stătea, cocoşat. Dar lui Eric nu-i păsa dacă era cineva pe care-l cunoscuse cândva. Existau mulţi oameni pe care îi cunoscuse cândva. Unii erau morţi, alţii scoşi cu forţa la pensie, petrecându-şi timpul în linişte, singuri în toaletele lor sau plimbându-se prin pădure cu câinii lor cu trei picioare.

Se gândea la ATM-uri[8]. Termenul era perimat şi împovărat de propria-i memorie istorică. Folosea unor scopuri opuse, incapabil să scape de intervenţiile personalului uman ameţit şi de părţile componente instabile. Denumirea era parte a procesului prin care menirea maşinăriei era aceea de a înlocui. Era anti-futurist, aşa de greoi şi mecanic, încât până şi acronimul părea depăşit.

Ingram a pliat la loc în dulap masa de examinare. Şi-a strâns lucrurile în ghiozdan şi a deschis portiera, ieşind şi întorcându-se scurt ca să se uite la Eric. Stătea pe loc, la doar vreun metru şi ceva distanţă, dar deja pierdut în mulţime, dat uitării chiar în timp ce vorbea, cu ochii largi, cu o detaşare studiată în glas.

— Aveţi prostata asimetrică, a zis.

1. Fals program antivirus, de fapt o formă de virus denumită *malware*, care se instalează în computer şi începe să trimită mesaje conform cărora computerul este infectat.
2. Conceptul „efectului de levier“ corespunde următorului raţionament: dacă se împrumută o sumă la o rată „x“ a dobânzii şi apoi se poate plasa această sumă la o rată superioară „y“, diferenţa dintre rata de plasament şi rata dobânzii constituie un profit (n. r.).
3. *Dong*-ul este moneda vietnameză, iar *kwacha* este numele monedei Republicii Malawi şi al monedei statului vecin, Zambia (n. r.).
4. Mark Rothko (1903-1970), pictor expresionist abstract.
5. Indicele bursier al Japoniei, cel mai urmărit de pe piaţa asiatică.
6. Diferiţi termeni pentru cuticulă, pieliţă, în limba engleză.
7. Folosirea datelor din trecut pentru a prezice evenimente viitoare, în diferite domenii, printre care şi cel al strategiilor de investiţii.
8. Bancomate (termenul original este *automated teller machines*).

2

Confesiunile lui Benno Levin
NOAPTEA

E mort, cuvânt cu cuvânt. L-am întors şi l-am privit. Ochii îi erau, din fericire, închişi. Dar ce-are fericirea cu asta? Din gât i s-a auzit un sunet scurt, mi-aş putea petrece săptămâni încercând să-l descriu. Dar cum să plăsmuieşti din sunete cuvinte? Acestea sunt două sisteme diferite pe care jalnic ne străduim să le punem în legătură unul cu altul.

Asta aduce a ceva ce-ar zice el. Pesemne că iarăşi îmi ies pe gură cuvintele lui. Fiindcă sunt sigur că i-a spus-o cândva, trecând pe lângă biroul meu, persoanei care era cu el, în legătură cu una, alta. Oglinzi şi imagini. Sau sex şi dragoste. Acestea sunt două sisteme diferite pe care jalnic ne străduim să le punem în legătură unul cu altul.

Daţi-mi voie să vorbesc în numele meu. Aveam un serviciu şi o familie. Mă zbăteam pentru a iubi şi a asigura. Câţi dintre voi cunosc adevărata şi cruda forţă a acestui cuvânt simplu, „a asigura“? Ei spuneau mereu că sunt un ciudat. E un ciudat. Are probleme de personalitate şi de igienă. Merge aşa, cumva, caraghios. N-am auzit nici măcar o singură declaraţie de genul ăsta, dar ştiam că lumea le făcea, aşa cum simţi ceva în privirea unei persoane, care nu mai trebuie să fie rostit.

Am făcut o ameninţare telefonică în care nu credeam. Ei au considerat credibilă ameninţarea, ceea ce ştiam că sunt nevoiţi să facă, ţinând cont de cunoştinţele mele despre firmă şi personal. Însă eu nu ştiam cum să-l localizez. Se mişca prin oraş fără să urmeze un tipar. Avea escorte înarmate.

Clădirea în care locuia îmi era inabordabilă, în situaţia actuală, cu ţinuta mea anapoda. Iar eu admiteam asta. Chiar şi la firmă, nu era uşor să-i găseşti biroul. Se schimba tot timpul. Părăsea biroul pentru a merge să lucreze în altă parte sau lucra pe unde se întâmpla să se afle, lucra acasă, în aripa birourilor, fiindcă de fapt nu prea separa viaţa de muncă, sau pleca în călătorii, ca să se gândească, sau petrecea timpul citind la casa lui, pe care se zvonea că ar fi avut-o la munte.

Obsesiile mele aparţin minţii, nu sunt înhămate la acţiune.

Acum mă aflu într-o poziţie din care pot vorbi cu cadavrul lui. Pot vorbi fără să fiu întrerupt sau corectat. Nu mai poate el să-mi zică una sau alta, în caz că mă ruşinez sau mă prostesc. Nu gândesc limpede. Aceasta e crima plasată de el în muzeul ororilor cu celebrităţi.

Când încerc să-mi reprim furia, sufăr de atacuri de *hwabyung* (Coreea). E, în mare, o panică culturală, de care m-am molipsit pe Internet.

Eram profesor, asistent, predam aplicaţii softwarw. Poate că am mai zis asta deja, într-o facultate. Apoi am plecat ca să fac primul milion.

Creionul cu care scriu e galben, are numărul doi. Vreau să notez ustensilele pe care le folosesc, aşa, ca să se consemneze.

Eram întotdeauna conştient de ce spuneau, prin cuvinte sau priviri. Ce cred oamenii că văd în alt om, asta e ceea ce-i alcătuieşte realitatea. Dacă ei cred că merge în diagonală, atunci el merge în diagonală, necoordonat, fiindcă acesta este rolul lui în vieţile celor din jur, iar dacă ei spun că hainele nu-i vin bine, atunci el va învăţa să fie delăsător cu garderoba, ca pentru a-i lua în râs şi-ai pedepsi.

Ţin discursuri în gând tot timpul. Aşa şi tu, numai că nu mereu. Eu o fac tot timpul, discursuri lungi către cineva pe care nu-l pot nicicum identifica. Dar încep să cred că e el.

Am hârtie, mărimea standard, albă cu linii albastre. Vreau să scriu zece mii de pagini. Dar văd că deja mă repet. Mă repet.

După ce l-am întors, i-am scotocit prin buzunare şi n-am găsit nimic. Unul dintre buzunare era rupt. Avea o rană vineţie cu crustă pe cap, nu că aş fi interesat de descrieri. Sunt interesat de bani. Căutam bani. Era tuns pe-o jumătate de cap, dar nu şi pe cealaltă, şi purta pantofi, dar nu şi şosete. Mirosul corpului era dezgustător.

Fur electricitate de la un stâlp de iluminat. Mă întreb dacă i-a dat prin minte, pentru spaţiul în care locuiesc.

Am suferit multe schimbări majore, dar nu sunt unul dintre prăpădiţii pe care îi vedeţi pe străzi, care trăiesc şi gândesc la minut. Trăiesc la capătul pământului, din punct de vedere filozofic. Adun lucruri, e adevărat, de pe trotuarele din zonă. Din ce aruncă oamenii se poate clădi o naţiune. Uneori îmi aud vocea când vorbesc. Vorbesc cu cineva şi aud sunetul vocii mele, la persoana a treia, umplând aerul din jurul capului meu.

Ferestrele au fost sigilate de municipalitate atunci când au pus clădirea pe lista pentru demolări. Dar eu am desprins una dintre scânduri, ca să las aerul să intre. Nu trăiesc o viaţă ireală. Trăiesc o viaţă practică, luând totul de la început, cu valorile clasei mijlocii intacte. Dărâm pereţii fiindcă nu vreau să trăiesc într-un bloc de celule strâmte în care-au locuit alţi oameni, cu uşi şi holuri înguste, familii întregi cu vieţile lor îngrămădite şi cu atâtea trepte până la pat şi atâtea trepte până la uşă. Vreau să trăiesc o viaţă deschisă a minţii, unde Confesiunile mele pot prospera.

Dar sunt momente când vreau să mă frec de-o uşă sau de-un perete, pentru contactul înduioşător.

Voiam banii lui de buzunar pentru calităţile lor personale, nu atât pentru valoarea lor. Voiam intimitatea şi atingerea lor, atingerea lui, pata mizeriei

lui personale. Voiam să-mi frec bancnotele de faţă, ca să-mi reamintesc de ce l-am împuşcat.

Pentru o vreme, nu m-am putut abţine să-mi iau ochii de la corpul lui. M-am uitat în gura lui, după urme de putregai. Atunci am auzit sunetul din gât. Am crezut din tot sufletul că avea să-mi vorbească. Nu m-ar fi deranjat să-i mai vorbesc. După toate câte ne spuseserăm în noaptea cea lungă, îmi dădusem seama că eu mai aveam de zis. Teme majore îmi gonesc prin minte. Temele singurătăţii şi debarasării de uman. Tema de-a nu şti pe cine să urăsc atunci când n-a mai rămas nimeni.

Complexul este biroul de informaţii secrete al firmei. Acolo sunam, cu ameninţarea mea nefondată. Ştiam că ei aveau să-mi interpreteze comentariile ca fiind cunoştinţe specializate ale unui fost angajat şi să adune rapid informaţii pe baza acestora. Simţeam satisfacţie să le zic pe nume, chiar şi pe numele de fată al mamei vreunuia dintre ei, în strălucite şi elocvente aluzii, şi detaliind procedurile şi rutinele. Eram în minţile lor, acum, luând contact. Nu trebuia să car povara singur.

Am biroul meu, pe care l-am târât de-a lungul trotuarului, pe alei şi în sus, pe scări. Asta a fost o sarcină care a durat zile, folosindu-mă de un sistem de pene şi frânghii. Două zile mi-a luat să fac asta.

N-am simţit niciodată vreo deosebire, de-a lungul timpului, între copil şi bărbat, băiat şi bărbat. N-am fost niciodată copil în mod conştient, la modul în care se foloseşte termenul de obicei. Mă simt acelaşi cum am fost mereu.

Obişnuiam să-i scriu scrisori după ce m-au pus pe liber, dar am încetat fiindcă ştiam că e jalnic. Ştiam, de asemenea, că aveam nevoie de ceva jalnic în viaţa asta a mea, dar m-am forţat să rup orice legătură. Faptul că el nu avea să vadă scrisorile nu era o problemă. Eu aveam să le văd. Problema era să le scriu şi să le văd eu. Deci, imaginaţi-vă ce surprins am fost că n-a

trebuit să-l urmăresc şi să-l pândesc, ceva ce oricum n-aş fi fost capabil să fac, bântuit de contradicţii, indiferent dacă murea sau nu.

Şi, orice le-aş fi zis la telefon, oricât de rapid ar fi strâns ei informaţii, cum ar fi putut să-mi dea de urmă, să afle unde şi cum locuiesc?

Nu posed un ceas de mână sau de masă. Acum gândesc timpul în alte unităţi. Mă gândesc la răstimpul meu personal, comparat cu imensele sisteme de numeraţie, cu timpul pământului, cu stelele, cu incoerenţii ani-lumină, cu vârsta universului etc.

Se presupune că lumea ar trebui să însemne ceva de sine stătător. Dar nimic nu e de sine stătător. Totul se înscrie în altceva. Micile mele zile se varsă în ani-lumină. De asta nu pot decât să pretind că sunt cineva. Şi iată de ce m-am simţit un derivat la început, lucrând la aceste pagini. Nu ştiam dacă cel care scrie sunt eu sau mai degrabă cineva cu care aş vrea să mă asemăn.

Încă mai am contul bancar, pe care îl verific sistematic ca să mă uit la ultimii dolari, literalmente ultimii care mi-au rămas. Fac asta de dragul menţinerii acestei mentalităţi, de-a şti că am bani într-o instituţie. Şi fiindcă bancomatele au o charismă care încă îmi spune ceva.

Lucrez la acest jurnal în timp ce un bărbat zace mort la trei metri distanţă. Mă gândesc la asta. La trei metri şi jumătate. Ziceau că am probleme care ţin de normalitate şi m-au retrogradat la monede mai neînsemnate. Am devenit un element tehnic minor în firmă, un fapt tehnic. Pentru ei, eram muncă necalificată. Iar eu am acceptat asta. Apoi m-au pus pe liber fără preaviz sau pachet compensatoriu. Iar eu am acceptat asta.

Printre sindroamele mele se numără comportamentul agitat şi confuzia extremă. În Haiti şi Africa de Est acestea sunt cunoscute drept crize repetate de delir. În lumea de azi, totul este împărtăşit. Ce fel de suferinţă este aceea care nu poate fi împărtăşită?

Nu citeam din plăcere, nici când eram copil. Niciodată nu citesc din plăcere. Luaţi chestia asta aşa cum vreţi. Mă gândesc la mine prea mult. Mă studiez. Mă dezgustă. Dar asta-i tot ce am. Nu sunt nimic altceva. Aşa-zisul meu ego este un lucruşor sucit, chiar probabil nu aşa de diferit de-al vostru, dar în acelaşi timp pot spune cu încredere că este activ şi că plesneşte de importanţă şi că tot timpul are parte de înfrângeri şi victorii majore. Am o bicicletă medicinală, cu o pedală lipsă, pe care cineva a lăsat-o pe stradă într-o noapte.

De asemenea, am ţigările la îndemână. Vreau să mă simt ca un scriitor cu ţigara lui. Doar că le-am terminat, sunt gata, pachetul are petele alea mici pe fund, pe care deja le-am stors de viaţă, şi sunt tentat să adulmec respiraţia bărbatului mort, ca să gust un pic de ce-o fi pe-acolo, trabucul pe care l-a fumat acum o săptămână la Londra.

De-a lungul întregii zile am fost tot mai convins că n-o pot face. Apoi am făcut-o. Acum trebuie să-mi amintesc de ce.

Credeam că voi petrece atâţia ani câţi vor fi necesari pentru a scrie zece mii de pagini, iar apoi veţi avea relatarea, literatura unei vieţi treze şi adormite, fiindcă şi visele, şi micile împunsături ale memoriei, toate acele jalnice obiceiuri şi ascunzişuri, toate lucrurile din jurul meu aveau să fie cuprinse, zgomotele din stradă, dar înţeleg pentru prima oară acum, chiar în clipa asta, că tot gânditul şi scrisul din lume nu ar descrie ceea ce am simţit în cumplitul moment când am tras şi l-am văzut căzând. Deci ce-a mai rămas demn de-a fi povestit?

Maşina a traversat bulevardul, ajungând pe partea vestică, şi a trebuit să încetinească brusc, trecând pe zebră în ciuda luminii semaforului, făcând valuri printre pietoni.

Vocea lui Torval a raportat o spărtură într-o conductă principală de apă, undeva în faţă.

Eric le-a văzut pe ajutoarele lui, câte unul de fiecare parte a limuzinei, mergând cu pas calculat şi purtând costumaţii similare, cu blazer închis la culoare, pantaloni gri şi helancă.

Unul dintre ecrane arăta o coloană de apă menajeră ruginie ţâşnind ca un gheizer dintr-o gaură din pământ. Îi plăcea asta. Celelalte ecrane arătau bani în mişcare. Erau numere glisând orizontal şi grafice cu bare săltând în sus şi în jos. El ştia că exista ceva ce nu depistase nimeni, un tipar latent în natura însăşi, un salt al limbajului grafic ce mergea dincolo de modelele standard ale analizelor tehnice şi prezicea până şi graficul tainic al urmaşilor lui în domeniu. Trebuia să existe o cale de-a explica yenul.

Îi era foame, era aproape lihnit. Erau zile în care îşi dorea să mănânce tot timpul, să vorbească faţă în faţă cu oamenii, să trăiască în lumea reală. A încetat să se mai uite la monitoare şi s-a întors către stradă. Se aflau în Diamond District, iar el a coborât geamul privind către peisajul ce duduia de comerţ. Aproape fiecare magazin avea bijuterii în vitrină, iar cumpărătorii trudeau de ambele părţi ale străzii, strecurându-se printre camionete blindate ale băncilor şi dube ale serviciilor de pază private, ca să se uite la ceasuri elveţiene scumpe şi să mănânce în micile restaurante cuşer.

Maşina se târa cu pasul omizii.

Hasidimi în mantale lungi şi pălării de fetru înalte stăteau vorbind în pragurile uşilor, bărbaţii cu ochelari fără ramă şi bărbi albe şi aspre, scutiţi de vibraţia străzii. Sute de milioane de dolari pe zi circulau încolo şi-ncoace în spatele zidurilor, o formă de bani atât de demodată, încât Eric nu ştia ce părere să aibă despre ea. Era dură, strălucitoare, faţetată. Era ceva ce el lăsase în urmă sau cu care nu se confruntase niciodată, tăiată şi lustruită, intens tridimensională. Lumea o purta şi o etala. Şi-o dădeau jos când

mergeau la culcare sau făceau sex şi şi-o puneau la loc ca să facă sex sau să moară purtând-o. O purtau, morţi şi îngropaţi.

Hasidimii mergeau pe stradă, bărbaţi mai tineri în costume închise la culoare şi cu pălării serioase, chipuri palide şi pustii, bărbaţi care nu se vedeau decât între ei, aşa i se părea lui, dispărând dincolo de faţadele magazinelor sau în josul scărilor de la metrou. Ştia că negustorii şi cei care tăiau pietrele preţioase se aflau în camerele din spate şi se întreba dacă târgurile încă se mai încheiau în pragul uşii cu o strânsoare de mână şi o urare în idiş. În furnicarul străzii simţea atmosfera Lower East Side-ului din anii ’20 şi a centrelor de diamante din Europa dinaintea celui de-al Doilea Război, Amsterdam şi Antwerp. Ştia ceva istorie. A văzut o femeie cerşind aşezată pe trotuar, cu un copil în braţe. Vorbea o limbă pe care n-o recunoştea. Ştia câteva limbi, dar nu şi pe aceasta. Arăta de parcă ar fi prins rădăcini pe acel petic de beton. Poate copilul ei se născuse acolo, sub semnul cu „Parcarea interzisă“. Camioane FedEx şi UPS. Negri cărau sigle de firme şi vorbeau în şoapte africane. Bani gheaţă pentru aur şi diamante. Inele, monede, perle, bijuterii cu toptanul, bijuterii antice. *Souq*[1] şi *shtetl*[2] la un loc. Aici erau tocmagiii şi clevetitorii, negustorii de nimicuri, comercianţii stând la palavre. Strada era o ofensă adusă adevărului viitorului. Dar el reacţiona la ea. O percepea cu fiecare receptor şi o simţea formând un arc electric spre creier.

Maşina a încremenit, iar el s-a dat jos şi s-a întins. În faţă, traficul era o prelungă licărire lichidă de metal trândav. L-a văzut pe Torval venind înspre el.

— Imperios necesară schimbarea traseului.

— Şi anume, situaţia e?

— Asta. Avem condiţii de inundaţie pe străzile dinainte. Stare de haos. Asta. Chestiunea preşedintelui şi a locului unde se află el. E fluid. Se mişcă.

Şi, oriunde se duce el, receptorul nostru prin satelit raportează o undă de şoc în trafic, ce provoacă o paralizie în masă. Şi apoi. E o înmormântare care înaintează încet către centru şi acum deviază spre vest. Multe maşini, numeroşi oameni mergând pe jos, în cortegiu. Şi, în sfârşit, asta. Ni s-a raportat activitate iminentă în zonă.

— Activitate.

— Iminentă. Natură încă necunoscută. Complexul zice: Prudenţă.

Omul aştepta un răspuns. Eric se uita dincolo de el, la o vitrină mare, una dintre puţinele de pe stradă care nu expunea şiruri de metale preţioase bătute cu nestemate. Simţea strada împrejurul lui, nesfârşită, oamenii trecând unul pe lângă altul în fracţiuni de gesturi şi dansuri codificate. Încercau să meargă fără să rupă ritmul, fiindcă ruperea ritmului însemna bună-intenţie şi slăbiciune, dar uneori erau forţaţi să păşească în lateral şi chiar să se oprească, şi aproape întotdeauna îşi fereau privirile. Contactul vizual era o chestiune delicată. Un sfert de secundă de privire întâlnită era o violare a înţelegerilor care făceau oraşul funcţional. Cine păşeşte în lateral ca să lase pe cine să treacă, cine se uită sau nu se uită la cine, ce nivel de ofensă înseamnă o periere sau o atingere? Nimeni nu voia să fie atins. Exista un pact al neatingerii. Chiar şi aici, în învălmăşeala vechilor culturi, tangibili şi strâns întreţesuţi, cu trecători de toate felurile, gardieni, cumpărători lipiţi de vitrine şi prostănaci rătăcind, oamenii nu se atingeau unii pe alţii.

Stătea în alcovul poeziei din Gotham Book Mart[3], frunzărind cărticele ieftine. Răsfoia mereu cărţile subţiri, late de-o jumătate de deget sau şi mai puţin, alegând poeziile de citit în funcţie de lungime şi lăţime. Căuta poezii de patru, cinci, şase rânduri. Scruta asemenea poezii, cugetând la fiecare aluzie, iar sentimentele păreau să-i plutească în spaţiul liber din jurul

rândurilor. Existau semne pe pagină şi exista pagina. Albul era vital pentru sufletul poeziei.

Dinspre vest răsunau claxoane, dangătul electric al maşinilor de urgenţă, care uneori încă mai erau numite salvări, blocate în traficul stagnant.

Prin spatele lui a trecut o femeie, iar el s-a întors ca să se uite, prea târziu, neînţelegând cum de ştia că era o femeie. Nu o văzuse intrând în încăperea din dos, dar ştia că intrase. Mai ştia şi că trebuia să fie atent ca Torval să nu intre în librărie cu el. Unul dintre ajutoare era postat lângă uşa de la intrare, şi anume femeia din echipă, înălţându-şi ochii sumar din cartea pe care-o ţinea în mâini.

A trecut de uşă, spre camera din dos, unde câţiva clienţi dezgropau romane uitate din rafturile adânci. Printre ei era o femeie, dar n-a trebuit decât să-i arunce o privire fugară ca să ştie că nu era cea pe care o căuta. De unde ştia asta? Nu ştia, dar ştia. A verificat birourile şi toaleta personalului, iar apoi a văzut că existau două intrări către partea aceasta a magazinului. Când el intrase printr-o parte, ea ieşise pe cealaltă, femeia pe care o căuta.

S-a întors în încăperea principală şi a rămas în picioare pe podeaua de scânduri vechi, printre cutiile desfăcute, în mireasma decadelor trecute, scanând zona. Ea nu se afla printre clienţi şi personal. Şi-a dat seama că bodyguardul său îi zâmbea, o femeie de culoare cu o figură frapantă, lăsându-şi privirea să arate jucăuşă către uşa din dreapta ei. S-a dus într-acolo şi a deschis uşa care dădea spre un coridor unde erau stive de cărţi pe un perete şi fotografii de poeţi sociopaţi pe celălalt. Un şir de trepte ducea către galeria de deasupra etajului principal, iar pe scări stătea o femeie, fără îndoială aceea. Aerul ei relaxat avea ceva anume, o delicateţe a ţinutei, iar apoi a văzut cine era. Era Elise Shifrin, soţia lui, citind o carte de poezii.

El a zis:

— Recită-mi.

Ea a ridicat privirea şi a zâmbit. A îngenuncheat pe treapta de sub ea şi i-a cuprins gleznele cu mâinile, admirându-i ochii lăptoşi de deasupra manşetei cărţii.

— Unde ţi-e cravata? a întrebat ea.

— Mi-am făcut controlul. Mi-am văzut inima pe un ecran.

Şi-a trecut mâna în susul gambelor ei, către scobiturile din spatele genunchilor.

— Nu-mi place să spun asta.

— Dar?

— Miroşi a sex.

— Mirosul întâlnirii cu doctorul, asta simţi tu.

— Miroşi a sex prin toţi porii.

— Ce să fie? Foamea e ceea ce miroşi tu, a zis el. Vreau să iau prânzul. Şi tu vrei să iei prânzul. Suntem oameni ca toţi oamenii. Trebuie să mâncăm şi să vorbim.

O ţinea de mână şi înaintau în şir indian prin traficul buimăcit, către micul restaurant de peste drum. Un om vindea ceasuri de mână înşirate pe un prosop de baie care era aşternut pe trotuar. Încăperea lungă era înţesată de corpuri şi zgomote, iar el şi-a croit drum prin mulţimea celor care luau mâncare la pachet şi a găsit locuri la tejghea.

— Nu prea ştiu dacă mi-e foame.

— Mănâncă. O să afli, a zis el. Apropo de sex.

— Suntem căsătoriţi de-abia de câteva săptămâni. Doar de săptămâni.

— Totul e doar de săptămâni. Totul e de câteva zile. Avem clipe de trăit.

— Nu vrem să ne-apucăm de numărat dăţile, nu? Sau să ţinem discursuri solemne pe această temă.

— Nu. Vrem să o facem.

— Şi o s-o facem. O vom face.

— Vrem să ne bucurăm, a zis el.

— De sex.

— Da. Fiindcă nu-i timp să nu ne bucurăm. Timpul e o chestie care se împuţinează pe zi ce trece. Ce, nu ştii asta?

Ea s-a uitat la meniul care se desfăşura pe partea de sus a peretelui şi părea descurajată de anvergura şi tenta acestuia. El a citit cu voce tare câteva oferte care bănuia că s-ar putea să-i placă ei. Nu că ar fi ştiut el ce mănâncă ea.

Se auzea un zumzet întreţesut de accente şi limbi, iar un chelner anunţa comenzile de mâncare la difuzor. Claxoanele urlau în stradă.

— Îmi place librăria aia. Ştii de ce? a zis ea. Fiindcă e la demisol.

— Te simţi pitită. Îţi place să te piteşti. De ce anume?

Bărbaţii discutau afaceri în ritmuri de rap, în cântecele superficial rimate, acompaniaţi de clinchetul tacâmurilor.

— Uneori doar de zgomot, a zis ea sprijinindu-se de el, şoptind cuvintele veselă.

— Ai fost unul dintre acei copii tăcuţi, îngânduraţi. Lipiţi de umbre.

— Şi tu?

— Nu ştiu. Nu mă gândesc la asta.

— Gândeşte-te la un lucru şi spune-mi care a fost.

— Bine. Un lucru. Când aveam patru ani, a zis el, am socotit cât aş cântări pe fiecare planetă din sistemul nostru solar.

— E frumos. Ah, îmi place, a zis ea şi l-a sărutat pe o parte, un pic cam matern. Uite aşa se îmbină ştiinţa şi ego-ul.

Râsul ei a continuat, alene, în timp ce el îi dădea chelnerului comanda pentru amândoi.

O voce amplificată se revărsa dintr-un autobuz turistic prins în trafic.

— Când mergem la lac?

— Dă-l naibii de lac.

— Credeam că ne place acolo. După atâta proiectat şi-atâta construit. Să evadăm, să fim singuri împreună. E linişte la lac.

— E linişte în oraş.

— Unde locuim noi, da, poate. Destul de sus, destul de departe. Dar în maşina ta? Sigur că nu-i aşa de linişte. Petreci multă vreme acolo.

— Maşina? E proustată[4].

— Da?

— Uite cum prelungesc ei o maşină. Se ia scheletul unei maşini şi se taie în două cu un ferăstrău electric uriaş care duduie. Apoi se adaugă un segment ca să lungească şasiul cu trei metri, trei metri jumate. Orice altă dimensiune. Şase metri jumate, dacă vrei. În timp ce îmi făceau chestia asta la maşină, am trimis vorbă că trebuie să mi-o prousteze, să mi-o izoleze cu plută de zgomotul străzii.

— E de-a dreptul minunat. Îmi place enorm.

Vorbeau, stăteau cuibăriţi strâns unul într-altul. Şi-a spus că asta era nevasta lui.

— Vehiculul e blindat, desigur. Asta a complicat căptuşitul cu plută. Dar au reuşit, în cele din urmă. E un gest. E o treabă bărbătească.

— Şi a funcţionat?

— Cum ar fi putut să funcţioneze? Nu. Oraşul mănâncă şi transpiră zgomot în somn. Din fiecare secol scoate zgomot. Scoate aceleaşi zgomote pe care le făcea în secolul al şaptesprezecelea, plus toate zgomotele noi pe care le emite de atunci. Nu. Dar nu mă deranjează zgomotul. Zgomotul mă înviorează. Important e că-i acolo.

— Pluta.

— Exact. Pluta. Asta e ceea ce contează, până la urmă.

Torval nu se vedea. L-a zărit pe bodyguardul mascul stând lângă casa de marcat, prefăcându-se că studiază un meniu. Voia să priceapă de ce casele de marcat nu erau închise în vitrinele vreunui muzeu al caselor de marcat din Philadelphia sau Zürich.

Elise se uita în bolul ei cu supă, bâjbâind printre formele de viaţă

— Asta e ce-am vrut?

— Spune-mi ce ai vrut.

— Consommé de raţă cu un strop de verdeaţă.

A zis-o cu un ton autoironic, adoptând un accent extrateritorial şi doar un pic mai ridicat decât sistemul ei normal de inflexiuni. El a privit-o atent, aşteptându-se să-i admire nările arcuite şi uşoara, delicata deviaţie a punţii nasului. Dar s-a pomenit gândindu-se că poate nici nu era frumoasă, până la urmă. Poate că ratase să fie. Era o străfulgerare a conştiinţei. Poate că era mediocră, îngrozitor de obişnuită. Arăta mai bine acolo, în librărie, când el crezuse că era altcineva. Începea să înţeleagă că ei doi, împreună, inventaseră frumuseţea ei, complotând la asamblarea unei ficţiuni ce ajuta la funcţionarea manevrabilităţii şi încântării împărţite de amîndoi. Se căsătoriseră învăluiţi de acest acord nerostit. Aveau nevoie de termenul final din serie. Ea era bogată, el era bogat; ea era moştenitoare, el era realizat prin propriile puteri; ea era cultivată, el era crud; ea era fragilă, el era puternic; ea era înzestrată, el era strălucit; ea era frumoasă. Aceasta era esenţa înţelegerii lor, lucrul în care trebuiau să creadă înainte de a putea fi un cuplu.

Ea ţinea lingura de supă deasupra bolului, neclintită, în timp ce formula un gând.

— E adevărat, să ştii. Dar chiar duhneşti a secreţii sexuale, a zis ea, dând un sens privitului în supă.

— Nu e sexul de care crezi tu că am avut parte. E sexul pe care mi-l doresc. Asta miroşi tu la mine. Fiindcă, cu cât mă uit mai mult la tine, cu atât ştiu mai multe despre noi doi.

— Spune-mi ce înseamnă asta. Sau nu. Nu, nu-mi spune.

— Şi cu atât vreau mai mult să fac sex cu tine. Fiindcă există un anumit fel de sex care conţine un element de purificare. Este antidotul deziluziei. Contraotrava.

— Trebuie să fii înflăcărat, nu-i aşa? Ăsta-i elementul tău.

El voia să îi muşte buza de jos, să i-o înhaţe între dinţi şi să i-o muşte atât de tare încât să-i stoarcă o picătură erotică de sânge.

— Unde te duceai, a zis el, după librărie? E un hotel în apropiere.

— Mă duceam la librărie. Punct. Eram în librărie. Eram fericită acolo. Tu unde te duceai?

— Să mă tund.

Ea şi-a lipit palma de faţa lui, părea abătută şi greu de înţeles.

— Ai nevoie să te tunzi?

— Am nevoie de orice îmi poţi da tu.

— Fii drăguţ, a zis ea.

— Am nevoie de toate sensurile lui înflăcărat. E un hotel chiar dincolo de bulevard. Putem s-o luăm de la capăt. Sau să terminăm lăsându-ne pradă unor senzaţii intense. Ăsta e unul dintre înţelesuri. Să te exciţi din pasiune. Putem să terminăm ce abia am început. De fapt, două hoteluri. Avem la alegere.

— Nu cred că vreau să dau curs.

— Nu, nu vrei. N-ai putea.

— Fii drăguţ cu mine, a zis ea.

El şi-a fluturat sendvişul cu bucăţele de ficat, apoi a muşcat zgomotos, mestecând şi vorbind, şi s-a servit din supa ei.

— Într-o zi o să creşti mare, a zis el, şi-atunci mama ta n-o să mai aibă cu cine vorbi.

Se întâmpla ceva în spatele lor. Cel mai apropiat chelner a rostit o frază în spaniolă, care includea cuvântul şobolan. Eric s-a rotit pe scaun şi a văzut doi bărbaţi în spandex gri, stând pe culoarul îngust dintre tejghea şi mese. Stăteau neclintiţi, spate în spate, cu braţele drepte ridicate, fiecare bărbat ţinând câte un şobolan de coadă. Au început să strige ceva ce nu putea desluşi. Şobolanii erau vii, pedalând cu picioarele din faţă, iar el era fascinat, uitând cu totul de Elise. Voia să înţeleagă ce spuneau şi ce făceau bărbaţii. Erau tineri, îmbrăcaţi în costume care îi acopereau din cap până în picioare, costume de şobolan, şi-a dat el seama, şi blocaseră drumul spre uşă. S-a uitat în oglinda lungă de pe peretele îndepărtat şi aşa putea vedea aproape întreaga încăpere, fie reflectată, fie în mod direct, iar în spatele lui chelnerii cu şepci de baseball stăteau aliniaţi, aflaţi într-o pauză meditativă.

Cei doi bărbaţi s-au îndepărtat unul de altul, făcând câţiva paşi largi în direcţii opuse, şi au început să-şi legene şobolanii pe deasupra capetelor, cu vocile desincronizate, strigând ceva despre un spectru. Chipul bărbatului care felia pastramă a ezitat deasupra aparatului său, cu ochii nehotărâţi, iar patronii nu ştiau cum să reacţioneze. Apoi au făcut-o, aproape înnebuniţi, ferindu-şi capetele din calea arcelor de cerc descrise de şobolanii în mişcare. Câţiva oameni s-au îmbulzit pe uşa bucătăriei, dispărând, şi a urmat o mişcare generală, cu scaune răsturnate şi corpuri răsucindu-se şi sărind de pe taburete.

Eric era fascinat. Era împietrit, aproape fermecat. Admira lucrul ăsta, orice-ar fi însemnat el. Bodyguardul era la tejghea, vorbind în rever. Eric a întins un braţ, indicându-i omului că nu trebuia să ia vreo măsură. Să-l lăsăm să se exprime. Oamenii strigau ameninţări şi înjurături care acopereau vocile celor doi tineri. L-a urmărit pe tipul cel mai apropiat,

agitându-se cu privirea tot mai pierdută. Ameninţările sunau învechit şi clişeizat, o frază stârnind-o pe următoarea, şi chiar şi remarcile în engleză aveau o semnificaţie epică, fatală şi interpretabilă. Voia să vorbească cu tipul, să-l întrebe care era treaba, misiunea, cauza.

Chelnerii erau de-acum înarmaţi cu tacâmuri.

Apoi bărbaţii au azvârlit şobolanii, amuţind iarăşi încăperea. Animalele au biciuit aerul cu cozile, lovindu-se şi ricoşând din diferite suprafeţe şi alunecând cu spinările pe tăbliile meselor, purtaţi de impuls, două gheme de blană sinistre căţărându-se pe pereţi, emiţând un scâncet sau chiţăit, iar bărbaţii au fugit şi ei, luându-şi strigătul în stradă, sloganul, avertismentul sau scandarea.

De cealaltă parte a Sixth Avenue, maşina a trecut lent pe lângă biroul de brokeraj de la colţ. La nivelul străzii se vedeau birouri compartimentate, bărbaţi şi femei privind în monitoare, iar el a simţit siguranţa mediului lor, trăinicia, involuţia acestuia, creşterea lor încarnată, încolăcită, embrionară, tainică şi animalică. S-a gândit la oamenii care obişnuiau să-i viziteze pagina de internet demult, în vremurile când făcea prognoze pentru bursele de acţiuni, să faci prognoze pe-atunci însemna să deţii puterea absolută, când făcea reclamă unor acţiuni din domeniul tehnologiei sau preaslăvea un întreg sector şi automat provoca dublări ale preţului unei acţiuni şi schimbarea opiniilor, când efectiv făcea istorie, înainte ca istoria să devină monotonă şi smiorcăită, lăsându-se pradă ispitei lui de-a găsi ceva mai pur, şi-anume tehnici de realizare a schemelor ce prevăd mişcările banilor în sine. Făcea tranzacţii în monede din tot soiul de entităţi teritoriale, naţiuni moderne şi democratice şi sultanate prăfuite, republici populare ale unor paranoici, state rebele coşmareşti conduse de băieţi mahmuri.

Aici găsea frumuseţe şi precizie, ritmuri ascunse în fluctuaţiile unei monede date.

Plecase din micul restaurant încă ţinând în mână jumătate de sendviş. Acum îl mânca şi asculta un rap superb la sistemul audio, vocea lui Brutha Fez, cu o vioară de beduin ca unic acompaniament. Însă o imagine de pe unul dintre ecranele de la bord i-a distras atenţia. Era preşedintele, în limuzina lui, vizibil de la talie în sus. Era o transmisiune live, în întreaga lume, a administraţiei din Midwood, cu preşedintele în direct. Eric îl studia. S-a uitat preţ de zece minute neclintite. Nu s-au clintit nici el, nici preşedintele, cu excepţia reflexelor, şi nici traficul, în nici unul dintre locuri. Preşedintele era în cămaşă, şedea cuprins de-o apatie cotidiană. A zvâcnit o dată, a clipit de câteva ori. Se uita în gol, la nimic anume şi în nici o direcţie. Era o atmosferă de enormă plictiseală în care se auzea şi musca. Nu se scărpina şi nu căsca, începea să semene cu cineva care şade în anticamera din culise, aşteptând să intre ca invitat pentru un moment la TV. Numai că era ceva mai straniu şi mai profund de-atât, fiindcă în privire nu i se putea citi nici urmă de imanenţă, de preocupare vitală, fiindcă părea să existe într-o mică gaură de nontimp şi fiindcă el era preşedintele. Pentru asta, Eric îl ura. Vorbise cu el de câteva ori. Aşteptase în salonul galben din aripa de vest. Îl sfătuise în chestiuni de o oarecare importanţă şi trebuise să stea în locul unde îi ceruse cineva să stea, în timp ce altcineva făcea fotografii. Ura Midwoodul pentru că era omniprezent, aşa cum obişnuise şi el să fie. Îl ura pe el, pentru că era obiectul unei ameninţări credibile la siguranţa lui. Îl ura şi îl lua în râs pentru forma ginecoidă a părţii superioare a corpului, cu captura mamară bălăngănindu-i-se pe sub cămaşa albă subţire. Se uita la ecran cu un aer răzbunător, gândindu-se că imaginea era întru totul la nivelul preşedintelui. El era strigoiul. Trăia într-o formă de repaos ocult, aşteptând să fie reînsufleţit.

— Vrem să ne gândim la arta de a face bani, a zis ea.

Stătea pe locul din spate, al lui, fotoliul de piele, iar el a privit-o şi a aşteptat.

— Grecii au un cuvânt pentru asta.

Aştepta în continuare.

— *Chrimatistikos*, a zis ea. Dar noi trebuie să dăm cuvântului un pic de largheţe. Să îl adaptăm la situaţia actuală. Fiindcă a survenit o turnură în privinţa banilor. Toată bogăţia a devenit bogăţie de dragul bogăţiei. Nu mai există nici o bogăţie uriaşă. Banii şi-au pierdut calitatea narativă, aşa cum a făcut-o şi pictura la un moment dat. Banii îşi vorbesc lor înşişi.

De obicei, purta o beretă, dar astăzi era cu capul descoperit, Vija Kinski, o femeie micuţă în cămaşă de afaceri cu nasturi, o veche vestă brodată şi o fustă plisată lungă, spălată de o mie de ori, teoreticiana-şefă, care întârziase la întâlnirea săptămânală.

— Şi, bineînţeles, urmează proprietatea. Conceptul de proprietate se schimbă de la o zi la alta, de la o oră la alta. Cheltuielile enorme pe care le fac oamenii pe terenuri, case, ambarcaţiuni şi avioane. Asta n-are nimic de-a face cu tradiţionala încredere în sine, bun. Proprietatea nu mai are de-a face cu puterea, personalitatea şi stăpânitul. Nu e vorba de etalarea vulgară sau etalarea cu gust. Fiindcă nu mai are greutate şi formă. Singurul lucru care contează e preţul pe care-l plăteşti. Tu însuţi, Eric, gândeşte-te. Ce ţi-ai cumpărat de cei o sută patru milioane de dolari ai tăi? Nu zeci de camere, cu neasemuite privelişti, lifturi private. Nu dormitorul rotativ şi patul computerizat. Nu piscina sau rechinul. Să fi fost dreptul de proprietate pe spaţiul de zbor? Senzorii reglabili şi software-ul? Nu oglinzile care îţi spun cum te simţi când te uiţi la tine, în zori. Ai dat banii pentru numărul în sine. O sută patru milioane. Asta ai cumpărat. Şi a meritat. Numărul se justifică pe sine.

Maşina lâncezea în traficul staţionar la jumătatea drumului dintre bulevarde, în locul în care urcase Kinski, ieşind din biserica Fecioarei Sfânta Maria. Era ciudat, dar poate că nu era. El stătea faţă în faţă cu ea, pe scaunul rabatabil, întrebându-se de ce nu ştia câţi ani are. Părul ei era de un gri fumuriu şi părea lovit de trăsnet, uscat şi pârlit, însă faţa abia dacă îi era însemnată în vreun fel, cu excepţia unei aluniţe mari, sus pe obraz.

— Ah, şi maşina asta, pe care-o ador. Strălucirea monitoarelor. Ador monitoarele. Strălucirea ciber-capitalului. Atât de radiant şi seducător. Nu pricep nimic.

Vorbea aproape în şoaptă şi arborase un zâmbet persistent, cu oscilaţii tainice.

— Dar ştii ce neruşinată sunt în prezenţa oricărui lucru care se autointitulează idee. Ideea înseamnă timp. A trăi în viitor. Uită-te la numerele acelea care curg. Banii produc timp. Pe vremuri era invers. Timpul de pe ceas accelera ascensiunea capitalismului. Oamenii au încetat să se mai gândească la eternitate. Au început să se concentreze pe ore, ore măsurabile, ore umane, folosind munca mai eficient.

El a zis:

— Vreau să îţi arăt ceva.

— Stai. Mă gândesc.

El a stat. Zâmbetul ei era uşor strâmb.

— Ciber-capitalul e cel care creează viitorul. Care e unitatea numită nanosecundă?

— Zece la puterea minus nouă.

— Asta cât vine?

— A miliarda parte dintr-o secundă, a zis el.

— Nu pricep nimic din asta. Dar îmi arată ce riguroşi trebuie să fim, ca să putem măsura corespunzător lumea din jurul nostru.

— Există şi zeptosecunde.

— Bine. Mă bucur.

— Yoctosecunde. Reprezintă un septilion dintr-o secundă.

— Fiindcă acum timpul este un bun al companiilor. Aparţine regimului pieţei libere. Prezentul este mai greu de găsit. Este aspirat din lume pentru a face loc viitorului pieţelor necontrolate şi potenţialului de investiţii uriaş. Viitorul devine insistent. Iată de ce în curând se va întâmpla ceva, poate azi, a zis ea, privindu-şi cu un aer cunoscător palmele. Pentru corectarea acceleraţiei timpului. Aducerea naturii înapoi la normal, cât de cât.

Pe partea sudică a străzii nu se aflau aproape deloc pietoni. El a condus-o afară din maşină, pe trotuar, de unde puteau vedea parţial ecranul electronic cu informaţii de la bursă, scurtele mesaje în mişcare ce goneau de pe faţada unui turn cu birouri, pe partea cealaltă a Broadwayului. Kinski era înlemnită. Asta era ceva foarte diferit de buletinele de ştiri relaxate care se înfăşurau în jurul vechiului Times Tower, la câteva blocuri mai spre sud. Acestea erau trei niveluri de date gonind concomitent şi rapid, cam la treizeci de metri deasupra străzii. Ştiri financiare, preţuri la acţiuni, pieţe valutare. Activitatea era necontenită. Sprintul dement al numerelor şi simbolurilor, fracţiile, zecimalele, semnele stilizate ale dolarului, cuvintele şi ştirile multinaţionale lansate în avalanşă, toate erau prea trecătoare pentru a putea fi absorbite. Dar Kinski le absorbea şi el ştia asta.

Stătea în spatele ei, arătându-i cu degetul, peste umăr. Sub benzile de date, sau *tickere*, erau cifre fixe care indicau ora în marile oraşe ale lumii. Ştia la ce se gândea ea. Nu contează viteza care face să fie greu de urmărit ce se petrece în faţa ochilor. Chiar viteza este chestiunea. Nu contează înlocuirea grabnică şi nesfârşită, felul în care datele se dizolvă la un capăt al şirurilor tocmai când prind formă la celălalt. Chiar aceasta este chestiunea, îmbrânceala, viitorul. Nu asistăm la curgerea de informaţii decât ca la un

simplu spectacol, informaţia devenită sacră, devenită ilizibilă în mod ritualic. Micile monitoare din birou, de acasă şi din maşină devin parte a unui fel de act de idolatrie aici, unde mulţimile se pot aduna uluite.

Ea a zis:

— Se opreşte vreodată? Încetineşte? Bineînţeles că nu. De ce ar face-o? Fantastic.

El a văzut un nume cunoscut pâlpâind pe banda de ştiri.

Kaganovich. Dar i-a scăpat contextul. Traficul a început să se urnească, cu greu, iar ei au intrat înapoi în maşină, cu cei doi bodyguarzi escortându-i discret. De această dată s-a aşezat el pe banchetă, cu faţa la ecrane, şi a aflat că moartea lui Nikolai Kaganovich era contextul, un om cu o avere strigătoare la cer şi o reputaţie dubioasă, proprietar al celui mai mare trust media din Rusia, cu investiţii diverse, de la sex-shopuri la operaţiuni prin satelit.

Îl respecta pe Kaganovich. Omul era viclean şi dur, crud în cel mai bun sens. El şi Nikolai fuseseră prieteni, i-a spus lui Kinski. A scos o sticlă de vodcă cu portocale roşii din frigider, a turnat două pahare mici, seci, şi au privit amândoi relatarea evenimentului pe câteva ecrane.

Ea a roşit un pic, sorbindu-şi băutura.

Omul zăcea cu faţa în jos în noroi lângă daceaua lui de lângă Moscova, împuşcat de mai multe ori exact la întoarcerea dintr-o călătorie în Albania Online, unde înfiinţase o reţea de televiziune prin cablu şi semnase nişte contracte pentru un parc de distracţii în capitala Tirana.

Eric şi Nikolai vânaseră mistreţi în Siberia. I-a spus asta lui Kinski. Văzuseră un tigru în depărtare, doar o întrezărire, un junghi de pură transcendenţă, diferit de toate experienţele anterioare. I-a descris momentul, senzaţia nepreţuită a unei ultime vieţi, o specie în primejdie, şi imensitatea liniştii dimprejurul lor. Rămăseseră neclintiţi, cei doi bărbaţi, mult după ce

animalul dispăruse. Priveliştea tigrului purpuriu în zăpada înaltă îi făcuse să se simtă legaţi printr-un cod tainic, o frăţie a frumuseţii şi a pierderii.

Dar se bucura să îl vadă mort în noroi. Reporterul tot folosea cuvântul „dacea“. Stătea un pic întors dinspre cameră, permiţând o vedere bună către vilă, dacea, printr-o alee străjuită de pini. Pe un alt ecran, o comentatoare făcea referiri vagi la parteneri de afaceri dubioşi, la elemente antiglobalizare şi războaie locale. Apoi a vorbit şi ea despre dacea. Găsit mort cu faţa în jos lângă daceaua lui. Căutau siguranţă în acel cuvânt, încrederea în sine. Asta era tot ce ştiau despre om şi despre crimă, ceva rusesc, că era mort lângă daceaua lui de lângă Moscova.

Lui Eric îi făcea bine să îl vadă acolo, cu nenumărate răni de la gloanţe în corp şi în cap. Era o satisfacţie tăcută, scăpase de o apăsare neclară de pe umeri şi piept. Îl relaxa moartea lui Nikolai Kaganovich. Nu i-a spus asta lui Kinski. Apoi i-a spus. De ce nu? Era teoreticiana lui şefă. Ia să teoretizeze.

— La tine, geniul şi animozitatea au fost întotdeauna strâns legate, a zis ea. Mintea ta prosperă din duşmănie faţă de alţii. La fel şi corpul, bănuiesc. Iarba rea nu piere niciodată. Într-un fel, ţi-a fost rival, nu? Poate că, din punct de vedere fizic, era mai tare. Avea o personalitate puternică. Putred de bogat, tipul. Îi pluteau femeile în supă. Motive suficiente ca să simţi un fel de euforie perversă atunci când omul moare într-un mod oribil. Mereu, mereu există motive. Nu cerceta cauza, a zis ea. A murit ca să poţi tu să trăieşti.

Maşina a ajuns la colţ şi s-a oprit. Turiştii se îmbulzeau în zona teatrului, alcătuind ceea ce se poate numi o gloată. Se mişcau în vârtejuri şi curenţi, vânzolindu-se la intrările şi ieşirile din supermarketuri şi ocolind cărucioarele vânzătorilor. Stăteau la o coadă întortocheată, care se răsucea, ajungând să-şi unească până la urmă capetele, pentru bilete reduse la

spectacolele de pe Broadway. Eric i-a privit tăind strada, oameni piperniciţi la umbra zeilor lenjeriei ce împodobeau panourile publicitare suspendate: siluete mai presus de gen şi procreaţie, femei fermecate în bermude bărbăteşti, ba chiar şi mai presus de comerţ, bărbaţi nemuritori graţie fermităţii muşchilor lor, graţie umflăturii lor înghesuite dintre picioare.

Camioane mari mergeau săltând către centru, îndreptându-se spre districtul cu îmbrăcăminte sau spre docurile din Meatpacking District[5], şi nimeni nu le vedea. Îl vedeau pe *cockney*-ul care vindea cărţi pentru copii dintr-o cutie de carton, direct de pe genunchi. Eric s-a gândit că erau acelaşi lucru, astea două, şi bătrânul chinez era acelaşi lucru, cel care făcea acupunctură, şi echipa de deranjamente care trăgea cablu de fibră optică printr-o nişă, dintr-o bobină galbenă enormă. S-a gândit la acumulări, la aglomerările materiale, zile şi nopţi de bară la bară, lumina roşie, lumina verde, fixitatea lucrurilor, învechirile, trecând aproape neobservate. Îl vedeau pe bătrân executând masajul de acupunctură, lucrând la spinarea şi tâmplele unei femei, în timp ce aceasta stătea aşezată pe o bancă, cu faţa lipită de o pernă înălţată, ataşată la o ramă improvizată. Citeau semnul scris de mână: scăpaţi de oboseală şi panică. Cum persistă lucrurile, deprinderile gravitaţiei şi ale timpului, în această realitate nouă şi fluidă. *Cockney*-ul, din genunchi, a zis: eu nu vă întreb de unde aveţi voi banii, voi nu mă întrebaţi de unde am eu cărţile. Se opreau şi se uitau, scanându-i cutia de carton. Chinezul bătrân stătea drept, masând punctele de acupunctură ale femeii, fricţionându-i cu degetele mari cutele de după urechi.

Eric a văzut oameni oprindu-se la casa de schimb valutar de pe colţul sudic. Asta l-a făcut să deschidă trapa şi să-şi scoată capul afară, putând să vadă astfel nestingherit preţurile monedelor defilând peste clădirea aflată chiar în faţă. Yenul încă mai urca, ridicându-şi valoarea în raport cu dolarul.

S-a aşezat pe scaunul rabatabil, cu faţa la Kinski, şi i-a spus care era situaţia, în linii mari, că el împrumuta yeni cu dobânzi extrem de joase şi că folosea aceşti bani pentru a specula intens la bursă, cu acţiuni care ar putea aduce un profit mare.

— Te rog. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Dar cu cât devenea yenul mai puternic, cu atât avea nevoie de mai mulţi bani, ca să returneze împrumutul.

— Opreşte-te. M-ai pierdut.

Tot continua să facă asta, fiindcă ştia că yenul nu putea urca mai mult. I-a explicat că existau anumite niveluri pe care nu le putea atinge. Piaţa ştia asta. Existau oscilaţii şi şocuri pe care piaţa le tolera până la un anumit punct, dar nu dincolo de acesta. Yenul în sine ştia că nu putea sări mai sus. Dar tot sărea, iar şi iar.

Ea ţinea paharul cu vodcă între palme, rotindu-l în timp ce se gândea. El a aşteptat. Ea purta nişte mocasini mititei, cu ciucuri, şi şosete albe până la gleznă.

— Calea înţeleaptă ar fi să te domoleşti, să te retragi. Eşti sfătuit să faci asta, a zis ea.

— Da.

— Însă e ceva ce tu ştii. Ştii că yenul nu poate sări mai sus. Iar dacă ştii ceva şi nu acţionezi ca atare, e ca şi când nici n-ai fi ştiut deloc. Asta e o mostră de înţelepciune chinezească, a zis ea, a şti şi a nu acţiona înseamnă a nu şti.

O iubea pe Vija Kinski.

— Să dai înapoi acum n-ar fi deloc ceva original. Ar fi ca un citat din vieţile altor oameni. O parafrazare a unui text sensibil, care vrea să te facă să crezi că există realităţi plauzibile, aşa, care pot fi depistate şi analizate.

— Când, de fapt?

— Care vrea să te facă să crezi că există tendinţe şi forţe previzibile. Când, de fapt, totul e un fenomen aleatoriu. Foloseşti matematica şi alte discipline, da. Dar, în cele din urmă, ai de-a face cu un sistem scăpat de sub control. Isteria în mare viteză, zi după zi, clipă după clipă. Oamenii din societăţile libere nu trebuie să se teamă de patologia statului. Noi ne creăm singuri această frenezie, aceste convulsii în masă, mânaţi de maşinile de gândit, asupra cărora nu avem nici o autoritate decisivă. Frenezia abia dacă e observabilă în cea mai mare parte a timpului. Pur şi simplu, e felul în care trăim.

A încheiat cu un râs. Da, îi admira darul de-a ţine discursuri pertinente, plăcute şi convingătoare, frumos lustruite. Asta-şi dorea de la ea. Gânduri organizate, remarci provocatoare. Dar era ceva mârşav în râsul ei. Era dispreţuitor şi grosolan.

— Bineînţeles că ştii asta, a zis ea.

Ştia şi nu ştia. Nu până la nivelul acesta nihilist. Nu până în punctul în care toate judecăţile erau lipsite de fundament.

— Există o ordine, la un nivel profund, a zis el. Un tipar care se vrea văzut.

— Atunci vezi-l.

El auzea voci în depărtare.

— Întotdeauna l-am văzut. Dar, în acest caz, este evaziv. Experţii mei s-au străduit şi aproape că au renunţat. Am trudit şi eu la chestia asta, şi-n somn, şi-n nesomn. Există o suprafaţă comună, o legătură între mişcările pieţei şi natură.

— O estetică a interacţiunii.

— Da. Însă, în cazul acesta, încep să mă îndoiesc că o voi găsi vreodată.

— Îndoiala. Ce este îndoiala? Tu nu crezi în îndoială. Mi-ai spus asta. Forţa computerului elimină îndoiala. Toată îndoiala se naşte din

experienţele trecute. Dar trecutul dispare. Obişnuiam să cunoaştem trecutul, nu şi viitorul. Lucrul ăsta se schimbă, a zis ea. Avem nevoie de o nouă teorie a timpului.

Maşina a înaintat, parcurgând un tronson de trafic ce se prelingea înspre sud, dar oprindu-se brusc la următorul, suspendată în spaţiul comprimat unde începeau să se intersecteze Seventh Avenue şi Broadway. Acum auzea vocile mai clar, propagându-se prin trafic, şi vedea oameni alergând, avangarda unei mulţimi, venind încoace, alţii împrăştiindu-se de pe trotuare, speriaţi şi confuzi, şi un şobolan din polistiren expandat, înalt de şase metri, făcând slalom printre taxiurile din stradă.

Şi-a scos capul prin trapa din acoperiş şi s-a uitat. Ce se întâmpla? Greu de spus.

Ambele bulevarde erau înăbuşite acum, vehicule blocate şi oameni peste tot. Pietonii o luau la goană pe străzile laterale, ferindu-se din calea primei linii a alergătorilor. Nu era o linie, ci o coardă deformată în urzeala mulţimii. Erau alergătorii şi erau ceilalţi, cei care încercau să alerge, în căutarea unui spaţiu în care să se mişte liber, lopătând din mâini prin învălmăşeala de trupuri.

Voia să înţeleagă, să separe un lucru de celălalt, prin observare atentă. Se auzeau claxoane şi sirene. Noianul de voci striga pe deasupra răpăitului ambiental al mulţumii. Asta îngreuna văzutul.

Se uita înspre sud, către inima pieţei Times Square. S-a auzit un geam spărgându-se, căzând în bucăţi mari pe trotuar. Lângă centrul Nasdaq, câteva blocuri mai încolo, păreau să fie nişte turbulenţe izolate. Formele şi culorile se preschimbau, o legănare lentă de corpuri. Se buluceau la intrare, iar el şi-a imaginat un pandemoniu înăuntru, oameni gonind prin galerii tapetate cu informaţii. Aveau să dea buzna în dispecerate, să atace peretele de monitoare şi panoul electronic cu logoul.

Şi, chiar în faţa lui, ce? Oameni pe refugiul pentru pietoni, vrând să cumpere bilete reduse la teatru. Încă mai stăteau la coadă, cei mai mulţi dintre ei, vrând să nu-şi piardă locurile, unica imagine pe o rază vizuală de amploare, care nu era crudă şi agitată.

Vocile se auzeau prin megafoane, având intonaţia unor scandări, acelaşi contur sonor pe care-l auzise în strigătele tinerilor la masa de prânz. Şobolanul de polistiren era acum pe trotuar, purtat pe o targă, pe umerii a patru sau cinci oameni în spandex de rozător, venind înspre ei.

L-a văzut pe Torval în stradă, cu cei doi bodyguarzi, toţi trei rotindu-se cu viteze diferite pentru a scana zona: impresionant. Femeia avea un profil egiptean, Imperiul Mijlociu, cum stătea aplecată înspre sânul ei stâng, ca să vorbească în telefonul mobil. Era vremea să fie scos la pensie cuvântul telefon.

Din ambele părţi ale ghişeului de bilete au început să iasă alergători, majoritatea cu cagule, unii oprindu-se când vedeau maşina. Maşina îi făcea să se oprească. Maşini de poliţie goneau şi derapau în capetele străzilor laterale. A început să se simtă şi el implicat. Un autocar a descărcat persoane în echipament de intervenţie, purtând măşti cu rât.

Un şofer stătea lângă taxiul lui, fumând, cu braţele încrucişate pe piept, un sud-asiatic aşteptând răbdător, în oraşul oraşelor, ca lucrurile să capete un sens.

Nişte oameni se apropiau de maşină. Cine erau? Erau protestatari, anarhişti, oricine-ar fi fost, o formă de teatru stradal, sau adepţi, pur şi simplu, ai vandalismului. Maşina era încercuită, desigur, învăluită în paralizie, cu vehicule pe trei dintre părţi şi chioşcurile de bilete pe a patra. L-a văzut pe Torval confruntându-se cu un om care căra o cărămidă. L-a lăsat lat cu un croşeu de dreapta. Eric s-a hotărât să admire gestul.

Apoi Torval s-a uitat înspre el. Un puşti pe skateboard a zburat, ricoşând din parbrizul unei maşini de poliţie. Era limpede ce voia de la el şeful departamentului său de protecţie. Cei doi bărbaţi s-au privit ameninţător unul pe altul, pentru o clipă prelungă. Apoi Eric a coborât în interiorul maşinii şi a lăsat trapa să se închidă.

La televizor se înţelegea mai bine. A turnat două vodci şi s-au uitat împreună, cu încredere în ceea ce vedeau. Era un protest în toată regula, se spărgeau vitrinele lanţurilor de magazine şi se dădea drumul la batalioane de şobolani în restaurante şi în holurile hotelurilor.

Mascaţii cutreierau zona cocoţaţi pe maşini, aruncând fumigene înspre poliţişti.

Acum putea auzi scandările mai clar, transmise de antenele parabolice ale carurilor TV şi extrase din zarva necontenită a sirenelor şi alarmelor de maşini.

Un spectru bântuie lumea, strigau.

Îi plăcea. Adolescenţi pe skateboarduri mânjeau cu graffiti reclamele de pe lateralele autobuzelor. Şobolanul de polistiren era acum răsturnat, iar poliţişti în formaţii compacte avansau dincolo de scuturi, oameni cu căşti care înaintau cu o înverşunare absolută ce a făcut-o pe Kinski să pară că oftează.

Protestatarii legănau maşina. El s-a uitat la ea şi a zâmbit. La televizor erau prim-planuri ale chipurilor pârjolite de sprayul cu piper. Focusul apropiat al unei camere a surprins un om cu o paraşută sărind de pe acoperişul unui turn din apropiere. Paraşuta şi omul erau dungaţi în roşu şi negru anarhist, iar penisul lui era scos la vedere, marcat în acelaşi fel. Împingeau maşina înainte şi înapoi. Proiectile ieşeau pocnind din lansatoarele de gaz lacrimogen, iar poliţişti se avântau de capul lor prin

mulţime, purtând măşti cu două filtre, ca desprinşi dintr-un desen animat mortal.

— Ştii ce produce capitalismul. Conform lui Marx şi Engels.

— Proprii săi gropari, a zis el.

— Dar ăştia nu sunt groparii. Asta e însăşi piaţa liberă. Oamenii ăştia sunt o fantezie generată de piaţă. Ei nu există în afara pieţei. Nu au unde se duce, în aşa fel încât să fie în afară. Nu există în afară.

Camera a surprins un poliţist urmărind un tânăr prin mulţime, o imagine ce părea să existe la o oarecare distanţă, într-un decalaj faţă de momentul acela.

— Cultura pieţei este totală. Îi generează pe aceşti bărbaţi şi femei. Ei sunt necesari sistemului pe care-l dispreţuiesc. Îi dau acestuia energie şi claritate. Ei sunt manevraţi de piaţă. Sunt comercializaţi pe pieţele lumii. Pentru asta există, pentru a revigora şi perpetua sistemul.

El se uita cum vodca din paharul ei stătea să dea pe dinafară, în timp ce maşina se hâţâna înainte şi înapoi. Nişte oameni băteau în geamuri şi în capotă. I-a văzut pe Torval şi pe bodyguarzi măturându-i de pe şasiu. S-a gândit în treacăt la peretele despărţitor din spatele şoferului. Avea o ramă de cedru, pe care era încastrat un fragment de scriere kufică[6] ornamentală, pe pergament, sfârşitul secolului al zecelea, Bagdad, nepreţuit.

Ea şi-a strâns mai bine centura de siguranţă.

— Trebuie să înţelegi.

El a zis:

— Ce?

— Cu cât e mai vizionară ideea, cu atât mai mulţi oameni lasă în urmă. Despre asta e protestul. Viziuni legate de tehnologie şi bogăţie. Forţa ciber-capitalului ce va trimite oamenii în rigole, ca să vomite şi să crape. Care-i cusurul raţiunii umane?

El a zis:

— Care?

— Se preface că nu vede oroarea şi moartea de la capătul planurilor pe care le construieşte. Acesta e un protest împotriva viitorului. Ei vor să ţină la distanţă viitorul. Vor să îl normalizeze, să îl ţină deoparte, pentru a nu distruge prezentul.

În stradă erau maşini care ardeau, metalul trosnea şi sfârâia, şi figuri uluite văzute cu încetinitorul, în şuvoaie de fum, rătăcind prin noianul de vehicule şi trupuri, şi alţii alergând peste tot, şi un poliţist prăbuşit, cu genunchii îndoiţi, în faţa unui fast-food.

— Viitorul este întotdeauna o împlinire, o întruchipare. Acolo suntem cu toţii înalţi şi fericiţi, a zis ea. De aceea viitorul dă greş. Dă greş întotdeauna. Nu poate fi nicidecum locul feroce de fericit pe care vrem noi să-l creăm.

Cineva a azvârlit un coş de gunoi în geamul din spate. Kinski abia dacă a tresărit. Imediat la vest, chiar peste drum de Broadway, protestatarii construiseră baricade din cauciucuri ce ardeau. Mereu părea să existe un plan, o misiune. Poliţia trăgea cu gloanţe de cauciuc prin fumul care începuse să se ridice mult deasupra panourilor publicitare. Alţi poliţişti erau la câţiva metri depărtare, ajutând echipa de pază a lui Eric să protejeze maşina. El nu ştia cum i se părea treaba asta.

— Cum o să ne dăm seama când se încheie oficial era globală?

A aşteptat.

— Când încep să dispară limuzinele lungite de pe străzile Manhattanului.

Bărbaţii urinau pe maşină. Femeile aruncau cu sticle de suc umplute cu nisip.

— Asta e o furie ţinută sub control, aş zice. Dar ce s-ar întâmpla dacă ar şti ei că în maşină e şeful Packer Capital?

Ea a spus-o cu un aer răutăcios, cu o văpaie în priviri. Ochii protestatarilor scânteiau printre bandanele cu roşu şi negru pe care le purtau în cap şi pe feţe. Oare el îi invidia? Pe geamurile anti-spargere se vedeau fisuri infime, iar el s-a gândit că poate i-ar plăcea să se afle acolo, afară, sfârtecând şi sfărâmând.

— Lucrează alături de tine, oamenii ăştia. Acţionează potrivit regulilor tale, a zis ea. Iar dacă te omoară, e numai fiindcă tu o permiţi, cu minunata ta îngăduinţă, ca pe o cale de-a accentua din nou ideea că trăim cu toţii sub…

— Ce idee?

Zgâlţâitul s-a înrăutăţit, iar el a privit-o cum îşi urmează paharul încolo şi-ncoace înainte să poată sorbi.

— Distrugere, a zis ea.

Pe unul dintre ecrane a văzut siluete coborând pe o suprafaţă verticală. I-a luat o clipă ca să priceapă că oamenii coborau în rapel în josul faţadei clădirii aflate chiar în faţă, unde erau benzile cu informaţiile pieţei.

— Ştii ce-au crezut dintotdeauna anarhiştii.

— Da.

— Spune-mi, a zis ea.

— Impulsul de a distruge e un impuls creativ.

— Aceasta este, totodată, şi particularitatea gândirii capitaliste. Distrugere forţată. Vechile industrii trebuie ferm eliminate. Noile pieţe trebuie impuse cu forţa. Vechile pieţe trebuie reexploatate. Distrugeţi trecutul, construiţi viitorul.

Zâmbetul ei era misterios, ca întotdeauna, iar un muşchi minor îi zvâcnea în colţul gurii. Nu avea obiceiul să îşi dezvăluie simpatiile sau antipatiile. Nici nu era înzestrată pentru vreuna dintre acestea, ar fi zis el, dar acum se întreba dacă nu cumva se înşelase în privinţa asta.

Mâzgăleau maşina cu sprayuri, făcându-şi câte-un adagio şi pe skateboarduri. Dincolo de bulevard, bărbaţii bălăngănindu-se de frânghiile ancorate încercau să spargă ferestrele cu picioarele. Turnul purta numele unei importante băncii de investiţii, scris în litere modeste sub o hartă desfăşurată a lumii, iar preţurile la acţiuni dansau în lumina tot mai slabă.

Aveau loc multe arestări, oameni din patruzeci de ţări, cu capete însângerate, cu cagule în mână. Nu voiau să renunţe la cagule. A văzut o femeie dându-şi-o jos, scoţând-o şi înjurând, un poliţist care o împungea în coaste cu bastonul şi ea îşi flutura cagula în mână, pocnindu-l peste casca cu viziera trasă, în timp ce ieşeau din câmpul vizual al camerei, iar toate ecranele se legănau în ritm cu maşina.

I-a atras atenţia propria lui imagine, în direct pe ecranul oval de sub camera de supraveghere. Au trecut câteva secunde. S-a văzut trăgându-se înapoi, şocat. A mai trecut ceva vreme. Se simţea suspendat, în aşteptare. Apoi s-a auzit o detonare, puternică şi profundă, suficient de aproape încât să mistuie întreaga informaţie din jurul lui. S-a tras înapoi, şocat. Toată lumea a făcut aşa. Sintagma era parte din gest, expresia familiară prinzând viaţă în mişcarea capului şi a membrelor. S-a tras înapoi, şocat. Sintagma reverbera în corp.

Maşina a încetat să se mai zgâlţâie. Senzaţia era a unei reverii comune. Acum erau cu toţii, şi cei de-afară, legaţi între ei de un angajament la un nivel secundar al conştiinţei.

Bomba se detonase chiar în faţa băncii de investiţii. Acum vedea o transmisiune înceţoşată pe un alt ecran, cu corpuri alergând la o viteză digitală de-a lungul unui coridor, o alergare sacadată, cu decalaje de zecimi de secundă. Era o filmare a camerelor de supraveghere din turn. Protestatarii asaltau clădirea, dând buzna prin intrarea şifonată şi punând stăpânire pe lifturi şi holuri.

Afară s-a reluat lupta, cu poliţiştii punând stingătoarele pe baricadele în flăcări şi protestatarii scandându-şi lozincile din nou, însufleţiţi, cu neînfricarea şi forţa morală reîmprospătate.

Dar se părea că, în sfârşit, terminaseră cu maşina asta.

Au stat în linişte o clipă.

El a zis:

— Ai văzut?

— Da, am văzut. Ce-a fost asta?

El a zis:

— Stau. Vorbim. Mă uit la ecran. Şi apoi deodată.

— Te tragi înapoi, şocat.

— Da.

— Şi apoi explozia.

— Da.

— S-a mai întâmplat aşa ceva, mă întreb, înainte?

— Da. Am cerut verificarea securităţii computerelor.

— Nimic în neregulă.

— Nimic. Nu că ar putea cineva, oricum, să producă un asemenea efect. Să anticipeze aşa ceva.

— Te-ai tras înapoi, şocat.

— Pe ecran.

— Apoi explozia. Abia apoi.

— Tras înapoi în realitate, a zis el.

— Orice-ar putea însemna asta.

Ea îşi zgândărea aluniţa. Îşi pipăia cu degetele aluniţa de pe obraz, răsucind-o în timp ce se gândea. El a stat şi a aşteptat.

— Asta-i chestia cu geniul, a zis ea. Geniul transformă regulile habitatului său.

Lui i-a plăcut asta, dar voia mai mult.

— Gândeşte-te în felul următor. Există minţi rarisime care acţionează, puţine, ici şi colo, polimatul, adevăratul futurist. O conştiinţă ca a ta, hipermaniacală, poate avea puncte de contact dincolo de percepţia generală.

El a aşteptat.

— De ce este tehnologia crucială pentru civilizaţie? Fiindcă ne ajută să ne croim soarta. Nu avem nevoie de Dumnezeu, de miracole sau de zborul bondarului. Dar, în acelaşi timp, ea stă chircită, imprevizibilă. O poate lua în orice direcţie.

Panourile electronice s-au întunecat pe faţada turnului luat cu asalt.

— Vorbeai de viitorul care e nerăbdător. Dă buzna peste noi.

— Aia era teorie. Mă ocup cu teoria, a zis ea tăios.

El şi-a întors privirea de la ea şi s-a uitat la ecrane. Nivelul de sus al afişajului electronic de peste bulevard arăta acum acest mesaj:

UN SPECTRU BÂNTUIE LUMEA
SPECTRUL CAPITALISMULUI

A recunoscut variaţiunea după prima propoziţie a Manifestului Comunist, în care Europa e bântuită de spectrul comunismului, circa 1850.

Erau derutaţi şi confuzi. Însă respectul pe care îl avea pentru ingeniozitatea protestatarilor era şi mai limpede. A lăsat trapa să alunece şi a scos capul afară, în fumul şi gazul de la cauciucurile arzând, şi s-a gândit că era un astronaut venit pe o planetă cu atmosfera alcătuită sută la sută din flatulenţe. Era revigorant. Un personaj cu cască de motociclist s-a cocoţat pe capotă şi a început să se târască pe acoperişul maşinii. Torval s-a întins şi l-a ras de-acolo. L-a azvârlit la pământ, de unde l-au preluat bodyguarzii. Aceştia au fost nevoiţi să folosească o armă cu electroşocuri pentru a-l potoli, iar voltajul l-a expediat pe om într-o altă dimensiune. Eric abia dacă a observat sunetul ca un trosnet şi descărcătura în arc care a umplut cu un

salt golul dintre electrozi. Se uita la cel de-a doilea panou electronic care începea să funcţioneze, cu cuvintele gonind de la nord la sud.

ŞOBOLANUL A DEVENIT MONEDĂ DE SCHIMB

I-a luat o clipă ca să asimileze cuvintele şi să identifice versul. Ştia versul, desigur. Era din poezia pe care o citise de curând, una dintre puţinele poezii mai lungi pe care alesese să le analizeze, un vers, o jumătate de vers din cronica unui oraş asediat.

Era grozav aşa, cu capul în fum, să vadă lupta şi distrugerea dimprejurul lui, bărbaţii şi femeile, gazaţi cu toţii, sfidători, fluturând tricouri cu Nasdaq capturate, şi să îşi dea seama că ei citiseră aceeaşi poezie pe care o citise şi el.

A stat aşezat suficient de mult timp, înainte de-a scoate un telefon conectat la internet dintr-o fantă şi a da o comandă pentru mai mulţi yeni. A împrumutat yeni în cantităţi uluitoare. Voia toţi yenii care existau.

Apoi şi-a scos iarăşi capul afară, ca să se uite la cuvintele repetându-se săltat de-a latul faţadei gri şi lucioase. Poliţiştii au lansat un contraasalt asupra turnului, conduşi de o unitate specială. Îi plăceau unităţile speciale. Purtau căşti antiglonţ şi echipamente impermeabile întunecate, bărbaţi cu arme automate ca nişte schelete, doar osatură, fără corp.

Acum se întâmpla altceva. Se produsese o schimbare, o ruptură. Iarăşi nu era sigur de ceea ce vedea, ceva de la numai zece metri distanţă, însă de necrezut, halucinant, un bărbat care şedea pe trotuar cu picioarele încrucişate, tremurând cuprins de o flacără lungă ca un şnur.

Era suficient de aproape încât să vadă că bărbatul purta ochelari. Era un bărbat în flăcări. Oamenii se întorceau cu spatele chircindu-se sau stăteau în picioare acoperindu-şi chipurile cu palmele, se roteau, se ghemuiau şi cădeau în genunchi sau treceau mai departe fără să bage de seamă, goneau

mai departe în vânzoleală şi fum fără să observe sau priveau ca împietriţi de-o vrajă, cu corpurile lipsite de vlagă, cu feţele rotunde şi tâmpe.

Când a suflat vântul, o rafală subită, flăcările s-au înclinat şi au scăzut, dar omul a rămas rigid, cu faţa neeclipsată de nimic, iar ei i-au văzut ochelarii topindu-i-se în ochi.

Zgomotul gemetelor a început să se răspândească. Un bărbat stătea în picioare urlând. Două femei stăteau aşezate pe bordură urlând. Îşi acopereau cu braţele capetele şi feţele. Altă femeie a vrut să înăbuşe focul, dar n-a reuşit să se apropie decât atâta cât să-şi fluture jacheta înspre om, atentă să nu îl lovească. El se legăna uşor, iar capul îi ardea independent de corp. Era o pauză între flăcări.

Cămaşa i se înălţase, primită spiritual la ceruri, sub forma unor bucăţele de material fumegând, şi pielea îi devenise întunecată şi plină de băşici, iar asta era ceea ce începeau ei să simtă acum, miros de carne arsă amestecată cu benzină.

O canistră stătea verticală aproape de genunchiul lui şi ardea şi ea, aprinsă atunci când îşi dăduse el foc. Nu era nici urmă de călugări cântând în veşminte ocru sau de măicuţe în gri bălţat. Se părea că o făcuse pe cont propriu.

Era tânăr sau nu. Luase decizia din pură şi lucidă convingere. Ei îşi doreau ca el să fie tânăr şi mânat de convingere. Eric credea că până şi poliţia îşi dorea asta. Nimeni nu-şi dorea un dezechilibrat. Le dezonora acţiunea, riscul, toată munca pe care o depuseseră împreună. Nu era un pacient pasager într-un salon îngust, care suferă crize de un fel sau altul, auzind voci în cap.

Eric voia să îşi imagineze dorinţa omului, alegerea lui, voinţa abisală de care avusese nevoie. A încercat să şi-l imagineze în pat, în această dimineaţă, privind într-o parte, la un perete, calculându-şi paşii către acest

moment. Oare trebuise să se ducă la magazin ca să cumpere o cutie de chibrituri? Şi-a imaginat un apel telefonic către cineva de departe, o mamă sau o iubită.

Cameramanii se apropiau acum, abandonând unitatea specială care recucerea turnul de peste drum. Veneau alergând către colţ, oameni solizi cu un sprint ciolănos, cu camerele săltându-le pe umeri, făcând prim-planuri foarte detaliate cu omul arzând.

S-a lăsat jos în maşină şi s-a aşezat pe scaunul rabatabil, cu faţa la Vija Kinski.

Chiar şi cu toate bătăile şi gazările, cu zgâlţâiala explozibilelor, chiar şi cu asaltul asupra băncii de investiţii, lui tot i se părea că protestul avea ceva teatral, ba chiar agreabil, cu paraşutele şi skateboardurile şi şobolanul de polistiren, cu lovitura tactică de a reprograma afişajele electronice ale acţiunilor cu poezie şi Karl Marx. S-a gândit că avea dreptate Kinski atunci când spunea că toate astea erau o fantezie a pieţei. Exista ceva ce aducea a tranzacţie între demonstranţi şi stat. Protestul era o formă de igienă sistemică, purgare şi lubrifiere. Atesta din nou, pentru a zecea mia oară, spre reînnoirea splendorii culturii pieţei, abilitatea acesteia de a se modela după propriile-i capete flexibile, absorbind totul dimprejurul său.

Iată acum. Un om în flăcări. În spatele lui Eric, toate ecranele pulsau de această imagine. Iar toată acţiunea se afla într-o pauză, protestatarii şi jandarmii învârtindu-se pe acolo şi numai camerele îmbrâncindu-se. Ce schimbase asta? Totul, s-a gândit el. Kinski se înşelase. Piaţa nu era totală. Nu îl putea revendica pe acest om şi nu îi putea asimila gestul. Nu asemenea duritate şi oroare. Asta era ceva ce nu putea cuprinde.

Putea vedea reportajul pe chipul ei. Era abătută. Interiorul maşinii se îngusta către partea din spate, conferind autoritate locului în care stătea ea, locul lui în mod normal, desigur, iar el ştia ce mult îi plăcea ei să stea în

fotoliul din piele fină ca mănuşa şi să planeze prin oraş, fie noapte, fie zi, vorbind *ex cathedra*. Dar acum era demoralizată şi nu îl privea.

— Nu-i ceva original, a zis ea în cele din urmă.

— Hei. Ce-i original? A făcut-o, nu?

— E ceva de împrumut.

— Şi-a turnat benzină şi a aprins chibritul.

— Toţi călugării aceia vietnamezi, unul după altul, toţi în poziţia de lotus.

— Imaginează-ţi durerea. Aşază-te acolo şi simte-o.

— Jertfindu-se la nesfârşit.

— Ca să afirme ceva. Ca să-i facă pe oameni să se gândească.

— Nu e ceva original, a zis ea.

— Trebuie să fie budist ca să fie luat în serios? A făcut un lucru serios. Şi-a luat viaţa. Nu asta trebuie să faci ca să le arăţi că vorbeşti serios?

Torval voia să-i vorbească. Uşa era turtită şi îndoită, iar lui Torval i-a luat o clipă ca s-o facă să se deschidă. Eric s-a lăsat pe vine ca să iasă din maşină, trecând pe lângă Kinski, dar ea nu s-a uitat la el.

Membrii unui echipaj de ambulanţă înaintau încet prin mulţime, folosindu-şi targa pe rotile ca să-şi croiască drum. Sirenele urlau pe străzile lăturalnice.

Corpul încetase să mai ardă de-acum şi încă stătea, rigid, într-o poziţie aşezată, emanând aburi, ca într-o ceaţă uşoară. Duhoarea venea şi dispărea, în funcţie de vânt. Vântul bătea puternic acum, aducător de furtună, iar în depărtare tuna.

Lângă maşină, cei doi bărbaţi stăteau evitându-se protocolar, privind unul dincolo de celălalt. Maşina zăcea năucită. Era scăldată în vopsea de spray, roşu şi negru. Erau zeci de zgârieturi şi înţepături, urme lungi de scrijelituri adânci, brazde în urma impactului şi zone decolorate. Erau locuri

unde urmele jeturilor de urină semănau cu nişte vechi desene, din care acum se vedeau numai câteva spârcâieli pe sub inflorescenţa de graffiti.

Torval a zis:

— Tocmai acum.

— Ce?

— Raport de la complex. Cu privire la siguranţa dumneavoastră.

— Cam târziu, nu?

— Asta e clară şi categorică.

— A fost o ameninţare atunci.

— Evaluare, roşu credibil. Ordin de maximă urgenţă. Asta înseamnă că o invazie este deja în derulare.

— Acum ştim.

— Şi acum trebuie să acţionăm pe baza a ce ştim.

— Dar noi încă vrem ceea ce vrem, a zis Eric.

Torval şi-a reglat unghiul vizual. S-a uitat la Eric. Părea o încălcare masivă, violând logica privirilor codificate, a tonurilor vocale şi a celorlalţi parametri gestuali ai termenilor lor de comunicare. Era pentru prima oară că-l studia pe Eric într-o manieră atât de făţişă. S-a uitat şi a încuviinţat, urmându-şi cursul taciturn al gândirii.

— Vrem să ne tundem, i-a zis Eric.

A văzut un locotenent de poliţie cu un walkie-talkie în mână. Ce i-a dat prin cap când a văzut asta? Voia să-l întrebe pe om de ce mai folosea o asemenea drăcovenie, încă numind-o aşa cum o numea, aducând rima tâmpită din era supraproducţiei industriale, în spaţiile şic clădite pe raze de lumină.

A intrat înapoi în maşină, ca să aştepte lunga descâlcire a traficului. Lumea începuse să plece, unii cu bandanele încă prinse, ca să se apere de gazul lacrimogen care plutea şi de probele camerelor poliţiei. Încă mai

aveau loc încăierări, puţine şi răzleţe, bărbaţi şi femei alergând peste cioburile care acopereau trotuarele şi alţii huiduindu-i pe sticleţii stoic postaţi pe refugiul de pietoni.

I-a spus lui Kinski ce auzise.

— Iar ei consideră că ameninţarea e credibilă?

— Grad de urgenţă.

Era încântată. Începea să se simtă din nou ea însăşi, zâmbind în sinea sa. Apoi s-a uitat la el şi a izbucnit în hohote. El nu prea înţelegea ce era amuzant în asta, dar s-a pomenit râzând şi el. Se simţea bine definit, gravat în linii clare. Avea dintr-odată un sentiment de împlinire, tot mai intens şi mai limpede.

— E interesant, nu? a zis ea.

El a aşteptat.

— Despre oameni şi nemurire.

Au acoperit trupul ars şi l-au luat de acolo, ducându-l pe rotile, înclinat, cu şobolani pe străzi, primele picături de ploaie căzând şi lumina schimbându-se radical în acel fel supranatural care este absolut natural, desigur, toate premoniţiile electrice care străbat cerul fiind o dramă ticluită de om.

— Trăieşti într-un turn care se înalţă spre rai şi scapă nepedepsit de Dumnezeu.

Ei asta i se părea amuzant.

— Şi ţi-ai cumpărat un avion. Aproape că uitasem. Sovietic sau ex-sovietic. Un bombardier strategic. Capabil să distrugă un orăşel. Aşa-i?

— E un vechi Tu-160. NATO îi zice Blackjack A. Cam prin 1988 a fost introdus. Transportă bombe nucleare şi rachete de croazieră, a continuat el. Astea nu erau incluse în tranzacţie.

Ea a bătut din palme, fericită şi încântată.

— Dar nu te lasă să-l foloseşti. Ai putut să zbori cu el?

— Am putut şi-am şi zburat. Nu mă lasă să zbor cu armament.

— Cine nu te lasă?

— Departamentul de Stat. Pentagonul. Biroul de Alcool, Tutun şi Arme de Foc.

— Ruşii?

— Ce ruşi? L-am cumpărat la negru, un chilipir de la un traficant belgian de arme din Kazahstan. Acolo am şi trecut la manşă, pentru o jumătate de oră, deasupra deşertului. Dolari americani, treizeci şi unu de milioane.

— Şi-acum unde e?

— Parcat într-un depozit din Arizona. În aşteptarea unor piese de schimb pe care nu le găseşte nimeni. Stă-n vânt. Mă duc acolo din când în când.

— Ca să ce?

— Ca să mă uit la el. E-al meu, a zis el.

Ea a închis ochii şi s-a gândit. Ecranele arătau grafice şi diagrame, informaţii actualizate ale pieţei. Îşi strângea o mână într-alta, puternic, venele îi erau vizibile, îi dispăruse tot sângele din încheieturile degetelor.

— Oamenii nu vor muri. Nu acesta e crezul noii culturi? Oamenii vor fi absorbiţi de şuvoaiele de informaţie. Eu n-am habar despre asta. Computerele vor muri. Mor, în forma lor actuală. Sunt aproape deja moarte, ca unităţi distincte. O cutie, un ecran, o tastatură. Se contopesc cu textura vieţii cotidiene. E adevărat sau nu?

— Până şi cuvântul computer.

— Până şi cuvântul computer sună învechit şi tâmpit.

Ea a deschis ochii şi părea să privească de-a dreptul prin el, vorbind încet, iar el a început să şi-o imagineze ghemuită la pieptul lui, în toiul

nopţii, la lumina lumânărilor, nu la modul sexual sau posesiv, ci aflată acolo ca să îi vorbească în somnul lui întrerupt, ca să-i chinuie visele cu teoriile ei.

Vorbea. Asta îi era meseria. Era născută pentru asta şi era plătită pentru asta. Dar ce credea ea? Ochii îi erau indescifrabili. Cel puţin pentru el erau şterşi, cenuşii, îndepărtaţi şi lipsiţi de viaţă în ceea ce-l privea pe el, sclipitori uneori, dar numai în entuziasmul vreunei revelaţii sau al vreunei supoziţii. Unde era viaţa ei? Ce făcea ea când se ducea acasă? Cine mai era acolo, în afară de pisică? Se gândea că trebuie să existe o pisică. Cum ar fi putut vorbi despre astfel de lucruri, ele două? Nu aveau calificarea.

Ar fi fost un abuz de încredere, s-a gândit el, să o întrebe dacă avea o pisică, darămite un soţ, un iubit, asigurare de viaţă. Ce planuri ai pentru sfârşitul de săptămână? Întrebarea ar fi o formă de asalt. Ea s-ar întoarce, înfuriată şi umilită. Ea era o voce, cu un corp asemenea unui răspuns întârziat şi un zâmbet ironic ce plutea prin traficul intens. Atribuie-i o istorie şi ea o să dispară.

— Nu înţeleg nimic din toate astea, a zis ea. Microcipuri atât de mici şi de puternice. Fiinţele umane şi computerele, contopite. Mă depăşeşte cu mult. Şi astfel începe viaţa fără sfârşit.

S-a oprit o clipă pentru a-l privi.

— Oare n-ar trebui ca gloria morţii unui om important să fie un argument împotriva visului lui de nemurire?

Kinski goală, la pieptul lui.

— Bărbaţii se gândesc la nemurire. Nu contează la ce se gândesc femeile. Noi suntem prea mici şi reale ca să contăm în povestea asta, a zis ea. Marii bărbaţi ai istoriei se aşteptau să trăiască veşnic, în timp ce-şi supravegheau construcţia monumentelor funerare de pe malul îndepărtat al râului, malul vestic, acolo unde apune soarele.

Kinski, vie în coşmarurile lui, comentând evenimentele de-acolo.

— Iată-te cum stai, între-ale tale măreţe viziuni şi mândre gesturi. De ce-ai muri, de poţi trăi pe-un disc? Un disc, nu un mormânt. O idee dincolo de corp. O minte care-i tot ce-ai fost şi fi-vei vreodată, dar niciodată istovită, năucită sau stricată. Pentru mine rămâne un mister cum s-ar putea întâmpla aşa ceva. Se va întâmpla într-o bună zi? Mai devreme decât ne aşteptăm, fiindcă totul se întâmplă mai devreme decât ne aşteptăm. Poate azi, un pic mai încolo. Poate că azi e ziua când se întâmplă toate, la bine şi la rău, bum-bum, uite-aşa.

Se lăsa amurgul, doar că ceva mai întunecat, cu un junghi argintiu în aer, iar el stătea lângă maşină urmărind taxiurile cum se extrag din mulţime. Nu-şi dădea seama de când nu se mai simţise atât de bine.

De când?

Nu-şi dădea seama.

Pe panoul electronic cu valutele funcţionând iarăşi normal, yenul îşi etala puterea reînnoită, luându-se la trântă cu dolarul, în creşteri microzecimale la fiecare sextilion de secundă. Era bine. Era bine şi corect. Îl încânta să gândească în zeptosecunde şi să privească cifrele în goana lor neobosită. Şi panoul cu acţiuni era bun. Privea chestiunile importante risipindu-se în vânt şi se simţea purificat în nenumărate feluri urmărind preţurile cum cădeau în serpentine lascive. Da, efectul asupra lui era unul sexual, cunnilingual mai cu seamă, iar el şi-a lăsat capul pe spate şi a deschis gura spre cer şi spre ploaie.

Ploaia cădea spălând lăţimile goale din Times Square, cu panourile publicitare scheletice luminate şi baricadele din cauciucuri, care începuseră să fie strânse de la un punct încolo, lăsând 47h Street circulabilă către vest. Ploaia era bună. Ploaia era dramatic de corectă. Dar ameninţarea era încă şi mai bună. Vedea câţiva turişti târându-se de-a lungul Broadwayului sub

ciorchini de umbrele, pentru a se holba la locul pârjolit de pe trotuar unde îşi dăduse foc un bărbat necunoscut. Era ceva grav, obsedant. Era corect faţă de clipă şi faţă de zi. Însă ameninţarea credibilă era lucrul care îl mişca şi îl grăbea. Ploaia de pe faţă era bună, iar duhoarea acră era în regulă, corectă, miasma de urină uscându-i-se pe carcasa maşinii, şi exista şi un soi de plăcere trepidantă, o bucurie faţă de tot nenorocul, în picajul abrupt al pieţelor. Dar ameninţarea cu moartea, de la hotarul nopţii, era cea care-i vorbea cel mai precis de un anumit principiu al sorţii, despre care el ştiuse dintotdeauna că îi va deveni, cu timpul, din ce în ce mai clar.

Acum putea începe afacerea trăitului.

1. Piaţă în aer liber sau cartier comercial în oraşele arabe.
2. În idiş, oraş mic, cu o populaţie majoritar evreiască, în Europa Centrală şi de Est înainte de Holocaust. Conceptul e folosit ca metaforă pentru modul de viaţă tradiţional al vieţii evreilor din acea perioadă şi zonă.
3. Librărie funcţională între 1920-2007, în Manhattan, care ţinea şi un salon literar, găzduind numeroase întâlniri ale Finnegans Wake Society.
4. În critica literară există opinia că termenul folosit aici de autor trimite la numele lui Marcel Proust şi are un sens de izolare (împotriva zgomotului, faţă de viaţa imediat înconjurătoare) (n. r.).
5. Veche zonă comercială din New York, care a servit timp de decenii drept centru al industriei de carne, dar care în ultimii ani a fost transformată complet, devenind un cartier cu buticuri cu haine ale designerilor prestigioşi, cluburi şi restaurante.
6. Scriere arabă, utilizată pentru primele documente oficiale, monumente şi monede, şi aproape în exclusivitate pentru scrierea Coranului.

Partea a doua

3

Avea pielea maro-corai şi pomeţi bine definiţi. Pe buze purta un luciu de ceară de albine. Îi plăcea să fie privită şi făcea ca actul dezbrăcării să pară unul trufaş şi public, o dezvelire dincolo de graniţele ţării, cu o notă de sfidare uşor ostentativă.

Purta vesta ei antiglonţ din ZyloFlex în timp ce făceau sex. Era ideea lui. Ea i-a spus că fibra balistică era cea mai uşoară şi mai fină din câte existau, şi totodată cea mai dură, rezistentă şi la loviturile de cuţit.

Numele ei era Kendra Hays şi se simţea în largul ei în prezenţa lui. S-au boxat în joacă, aşa, vreo secundă şi jumătate. El a lins-o pe corp, ici şi colo, lăsând dâre spumoase de salivă.

— Ai tras de fiare, a zis ea.

— Şase la sută grăsime corporală.

— Atât aveam şi eu. Apoi m-am lenevit.

— Şi ce faci în privinţa asta?

— Pe aparate dimineaţa. Alergări în parc seara.

Ea avea pielea ca scorţişoara, sau brună, sau un amestec de aramă şi bronz. El se întreba dacă se simţea banală atunci când mergea singură cu liftul, gândindu-se la masa de prânz.

Ea şi-a lepădat vesta şi şi-a luat la fereastră paharul de scotch primit de la room service. Îmbrăcămintea îi era împăturită pe un scaun din apropiere. El voia să petreacă o zi în linişte, în chilia lui pentru meditaţie, nefăcând altceva decât să se uite la chipul şi trupul ei, ca un exerciţiu taoist, sau lăsându-se pradă minţii. Nu a întrebat-o ce ştia despre ameninţarea

credibilă. Nu era interesat de detalii, nu încă, şi oricum Torval sigur nu le spusese cine ştie ce bodyguarzilor.

— El unde-i acum?

— Cine?

— Ştii tu.

— E în hol. Torval? Se uită cum vin şi pleacă. Danko e pe coridor, afară.

— Cine-i ăsta?

— Danko. Partenerul meu.

— E nou.

— Eu sunt nouă. El îţi păzeşte spatele deja de ceva vreme, încă de când cu războaiele acelea din Balcani. E veteran.

Eric stătea cu picioarele încrucişate pe pat, aruncându-şi alune în gură şi privind-o.

— Şi el ce-o să zică despre asta?

— Torval? La el te referi?

Era amuzată.

— Zi-i pe nume.

— El ce-o să-ţi zică?

— Contează că eşti în siguranţă. Asta-i treaba lui, a zis ea.

— Bărbaţii devin posesivi. Ce. Nu ştiai?

— Am auzit ceva zvonuri. Dar chestia e că, tehnic vorbind, eu am ieşit din tură acum o oră. Aşa că, în fond, acum avem de-a face cu timpul meu.

Îi plăcea de ea. Cu cât ştia că Torval o va urî mai tare, cu atât mai mult îi plăcea de ea. Torval avea să o urască cu ardoare pentru asta. Petrecuse săptămâni holbându-se la ea pe sub sprâncenele vijelioase.

— Ţi se pare interesant?

Ea a zis:

— Ce?

— Să protejezi pe cineva aflat în pericol.

Îşi dorea ca ea să se mute uşor mai la stânga, în aşa fel încât şoldul să capteze aura veiozei de pe măsuţa din preajmă.

— De ce vrei să faci asta? Să îţi asumi riscul ăsta.

— Poate că meriţi, a zis ea.

Şi-a cufundat un deget în băutură şi apoi a uitat să şi-l lingă.

— Poate e doar plata. Plata e bunicică. Riscul? Nu mă gândesc la risc. Îmi imaginez că riscul e al tău. Tu eşti omul din cătare.

Ei asta i se părea amuzant.

— Dar e interesant?

— E interesant să fii lângă un bărbat pe care cineva vrea să îl omoare.

— Ştii ce se spune, nu?

— Ce?

— Extensia logică a afacerilor e crima.

Şi asta era amuzant.

El a zis:

— Mută-te un pic mai la stânga.

— Să mă mut un pic mai la stânga.

— Aşa. Drăguţ. Perfect.

Pielea ei era maro-roşcată, părul împletit strâns, pornind de la scalp.

— Ce fel de armă ţi-a dat?

— Cu electroşocuri. Încă nu are încredere să-mi dea putere mortală.

Ea s-a apropiat de pat şi i-a luat paharul cu vodcă din mână. El nu se putea abţine să-şi tot vâre alune în gură.

— Ar trebui să mănânci mai sănătos.

El a zis.

— Azi e diferit. Câţi volţi ai la dispoziţie?

— O sută de mii. Îţi blochează sistemul nervos. Te pune-n genunchi. Uite-aşa, a zis ea.

I-a picurat câţiva stropi de vodcă pe organele genitale. Ustura, ardea. A râs când a făcut-o, iar el i-a zis să-i mai facă o dată. A picurat încă un pic şi s-a aplecat ca să o lipăie, să-l spele cu limba de vodcă, iar apoi l-a încălecat crăcănată. Ţinea un pahar în fiecare mână şi încerca să-şi păstreze echilibrul când săltau şi râdeau.

În timp ce ea făcea duş, el i-a terminat paharul de scotch şi a mâncat alune cu pumnul. A privit-o cum făcea duş, gândindu-se că era o femeie plină de curele şi cureluşe. Într-un anumit fel, n-avea să fie niciodată goală.

Apoi a stat lângă pat, ca s-o privească îmbrăcându-se. Ea nu se grăbea, cu vesta antiglonţ închisă peste bust, cu pantalonii aproape închişi, apoi pantofii, îşi prindea la talie centura cu tocul de pistol când l-a văzut stând în picioare, în chiloţi.

El a zis:

— Electrocutează-mă. Vorbesc serios. Scoate arma şi trage. Vreau s-o faci, Kendra. Arată-mi cum se simte. Vreau mai mult. Arată-mi ceva ce nu ştiu. Electrocutează-mă până-n ADN. Hai, fă-o. Apasă pe buton. Ţinteşte şi trage. Vreau toţi volţii din arma aia. Fă-o. Trage. Acum.

Maşina era parcată în faţa hotelului şi peste drum de teatrul Barrymore, unde se aduna la răstimpuri un grup de fumători înghesuiţi sub o marchiză.

El stătea în maşină, împrumutând yeni şi privind cum cifrele capitalului său se pierdeau în ceaţă pe câteva ecrane. Torval stătea în ploaie, cu braţele încrucişate. Era o siluetă singuratică în stradă, cu faţa la un şir de docuri de marfă goale.

Goana yenului îl elibera pe Eric de sub influenţa neocortexului său. Se simţea chiar mai liber decât de obicei, acordat la registrul creierului mic şi luând distanţă faţă de nevoia de a întreprinde acţiuni inspirate, de-a face

judecăţi originale, de a-şi păstra principiile şi convingerile personale, toate motivele pentru care oamenii sunt terminaţi, iar păsările şi şobolanii, nu.

Probabil că arma cu electroşocuri ajutase. Voltajul îi făcuse terci musculatura pentru zece sau cincisprezece minute, iar el se tăvălise pe covoraşul din hotel, cuprins de convulsiile electrice şi de-un straniu entuziasm, privat de facultăţile mintale.

Dar acum putea gândi, suficient de bine cât să înţeleagă ce se întâmpla. Pretutindeni se prăbuşeau valute. Falimentele bancare se răspândeau. A găsit cutia în care se păstrau trabucurile la umiditate constantă şi şi-a aprins unul. Strategii nu puteau explica viteza şi amplitudinea căderii. Vorbea gura fără ei. El ştia că totul era de la yen. Acţiunile lui legate de yen provocau furtuni de dezordine. Era asemănător unei pârghii, portofoliul firmei lui era mare şi extins, legat în mod hotărâtor de afacerile atâtor instituţii cheie, toate vulnerabile în mod reciproc, încât întregul sistem se afla în pericol.

Fuma şi privea, simţindu-se puternic, mândru, prost şi superior. Era, în acelaşi timp, plictisit şi un pic nepăsător. Făceau prea mare caz. Se gândea că se va termina într-o zi, două şi tocmai era pe cale să-i transmită o vorbă codificată şoferului, când a observat că oamenii de sub marchiză se holbau la maşina hodorogită şi vopsită cu spray.

A coborât geamul şi s-a uitat mai atent la una dintre femeile care stăteau acolo. La început i s-a părut că era Elise Shifrin. În felul acesta se gândea el uneori la nevasta lui, pe numele întreg, graţie relativei ei celebrităţi din cronicile mondene şi revistele de modă. Apoi n-a mai fost sigur cine era, fie fiindcă privelişte a era parţial obstrucţionată, fie fiindcă femeia în cauză avea o ţigară în mână.

A deschis uşa forţând-o şi a traversat, cu Torval alături, reţinându-şi furia cu măiestrie.

— Trebuie să ştiu unde vă duceţi.

— Aşteaptă şi-o să vezi, a zis el.

Femeia s-a uitat în altă parte când s-a apropiat. Era Elise, nonşalantă, din profil.

— Fumezi, adică, de când?

Ea a răspuns fără să se întoarcă cu faţa la el, vorbindu-i de la o aparentă distanţă.

— M-am apucat când aveam cincisprezece ani. E una dintre chestiile alea de care se-apucă o fată. O face să se simtă mai mult decât un corp uscăţiv la care nu se uită nimeni. Se desfăşoară o anumită dramă în viaţa ei.

— Se bagă şi ea-n seamă. Apoi o bagă-n seamă şi alţii. Apoi se mărită cu unul dintre ei. Apoi se duc împreună la cină, a zis el.

Torval şi Danko au flancat limuzina, iar aceasta a înaintat alene pe stradă, prin traficul uşor, cu taxiuri, soţul şi soţia evaluând perspectivele de luare a mesei în vreun local din zonă. Unul dintre ecrane afişa un ghid cu restaurantele străzii, iar Elise a ales vechiul, micul bistrou subteran de încredere. Eric s-a uitat pe geam şi a văzut o chichineaţă numită Micul Tokyo.

Localul era gol.

— Porţi un pulover de caşmir.

— Da, port.

— E bej.

— Da.

— Iar asta e fusta ta cu mărgele cusute de mână.

— Da, este.

— Văd. Cum a fost piesa?

— Am plecat la pauză, nu?

— Despre ce a fost şi cine-a jucat? Fac conversaţie.

— M-am dus la impuls. Public puţin. La cinci minute după ce s-a ridicat cortina, am înţeles şi de ce.

Chelnerul stătea lângă masă. Elise a comandat o salată verde asortată, dacă era posibil, şi o sticlă mică de apă minerală. Nu acidulată, vă rog, ci plată.

Eric a zis:

— Mie daţi-mi peştele crud care otrăveşte cu mercur.

Stătea cu faţa la stradă. Danko era chiar în dreptul uşii, neînsoţit de femelă.

— Unde ţi-e haina?

— Unde mi-e haina.

— Mai devreme purtai o haină de costum. Unde ţi-e haina?

— Cred că am pierdut-o în încăierare. Ai văzut maşina. Am fost atacaţi de anarhişti. Acum doar două ore era un protest global major. Şi-acum, gata, e ca uitat.

— Altceva aş vrea eu să uit.

— Alunele, pe-astea mi le miroşi.

— Oare nu te-am văzut ieşind dintr-un hotel chiar în susul străzii, când stăteam în faţa teatrului?

Lui îi plăcea asta. Pe ea o dezavantaja, cum făcea pe interogatorul mărunt, iar pe el îl făcea să se simtă inventiv şi rebel ca un puşti.

— Ţi-aş putea spune că a fost o întâlnire de urgenţă cu personalul, ca să discutăm cum tratăm criza. Cea mai apropiată sală de conferinţe era la hotel. Sau ţi-aş putea spune că a trebuit să folosesc toaleta bărbaţilor din hol. Există o toaletă în maşină, dar tu nu ştii asta. Sau că m-am dus la sala de fitness de la hotel, ca să mă descarc de tensiunea zilei. Ţi-aş putea spune că am petrecut o oră pe-o bandă de alergare. Apoi m-am dus să înot, dacă există o piscină. Sau că m-am dus pe acoperiş ca să mă uit la fulgere. Ador

când ploaia e însoţită de acele pâlpâiri, cum aşa de rar este în perioada asta. E vorba de genul acela de şfichiuire, când ploaia se unduieşte deasupra vârfurilor acoperişurilor. Sau că barul cu băuturi din maşină era inexplicabil gol şi m-am dus să beau ceva. Ţi-aş putea spune că m-am dus să beau ceva în barul din hol, unde alunele sunt mereu proaspete.

Chelnerul a zis:

— Poftă bună.

Ea şi-a privit salata. Apoi a început să o mănânce. Se avânta în ea, tratând-o ca pe mâncare, şi nu ca pe vreo erupţie de materie pe care ştiinţa n-o putea explica..

— Ăla-i hotelul unde voiai să mă duci pe mine?

— Noi n-avem nevoie de hotel. Noi o s-o facem în toaleta femeilor. Noi o să mergem pe aleea din dos şi-o să facem să zdrăngăne tomberoanele de gunoi. Fii atentă. Încerc să stabilesc un contact, pe căile cele mai banale. Să văd şi să aud. Să-ţi remarc dispoziţia, hainele. Asta e important. Îţi stau ciorapii drepţi? Înţeleg asta, într-o oarecare măsură. Cum arată oamenii. Ce poartă oamenii.

— Cum miros ei, a zis ea. Te deranjează că spun asta? Mă port prea ca o nevastă? Îţi zic eu care-i problema. Nu ştiu cum să fiu indiferentă. Nu stăpânesc arta asta. Şi mă face sensibilă la durere. Cu alte cuvinte, doare.

— Asta e bine. Suntem ca nişte oameni care vorbesc. Nu aşa vorbesc ei?

— De unde să ştiu eu?

El şi-a înghiţit sake-ul. A urmat o pauză lungă.

A zis:

— Am prostata asimetrică.

Ea s-a lăsat pe spate şi s-a gândit, privindu-l cu o oarecare îngrijorare.

— Asta ce înseamnă?

El a zis:

— Nu ştiu.

A urmat o amânare palpabilă, nelinişte şi sensibilitate împărtăşite.

— Trebuie să te vadă un doctor.

— Tocmai m-a văzut un doctor. Mă vede un doctor în fiecare zi.

Încăperea, strada erau complet nemişcate, iar ei vorbeau acum în şoaptă. Lui i se părea că nicicând nu mai fuseseră atât de apropiaţi.

— Tocmai te-a văzut un doctor.

— De asta ştiu.

S-au gândit la asta. Momentul devenind tot mai solemn, ceva vag comic s-a iţit între ei. Poate că există ceva comic în anumite părţi ale corpului, tocmai când disfuncţia lor te omoară încet, cei dragi reuniţi lângă pat, deasupra cearşafurilor soioase, alţii fumând în foaier.

— Uite. M-am căsătorit cu tine pentru frumuseţea ta, dar nu trebuie să fii frumoasă. M-am căsătorit cu tine pentru banii tăi, într-un fel, pentru istoria lor, acumulată de-a lungul generaţiilor, trecând peste războaiele mondiale. Nu e ceva de care să am nevoie, dar e drăguţă un pic de istorie. Servitorii familiei. Pivniţele de vin. Micile şi intimele degustări de vin. Să scuipăm merlot împreună. E ceva stupid, dar drăguţ. Vinurile îmbuteliate cu eticheta moşiei. Grupul statuar din grădina renascentistă, de sub vila din vârful dealului, printre crângurile de lămâi. Dar nu trebuie să fii bogată.

— Trebuie doar să fiu indiferentă.

A început să plângă. N-o mai văzuse niciodată plângând şi s-a simţit un pic cam neajutorat. I-a întins o mână. A rămas acolo, lungită între ei.

— La nunta noastră ai purtat un turban.

— Da.

— Mamei mele i-a plăcut enorm, a zis ea.

— Da. Însă simt o schimbare. Fac o schimbare. Te-ai uitat la meniu? Au îngheţată de ceai verde. E ceva ce ţi-ar putea plăcea. Oamenii se schimbă.

Acum ştiu ce e important.

— E atât de plictisitor să spui una ca asta. Te rog.

— Acum ştiu ce e important.

— Bine. Dar remarcă tonul sceptic, a zis ea. Ce e important acum?

— Să fiu conştient de ce e în jurul meu. Să înţeleg situaţia în care se află o altă persoană, sentimentele unei alte persoane. Să ştiu, pe scurt, ce e important. Credeam că trebuie să fii frumoasă. Dar asta nu mai e adevărat. Era adevărat ceva mai devreme. Dar nimic din ce era adevărat atunci nu mai e adevărat acum.

— Ceea ce înseamnă, înţeleg, că nu crezi că sunt frumoasă.

— De ce trebuie să fii frumoasă?

— Dar tu de ce trebuie să fii bogat, faimos, deştept, puternic şi temut?

Mâna lui era încă suspendată în aer, între ei. A luat sticla ei de apă şi a băut ce mai rămăsese. Apoi i-a spus că portofoliul de investiţii al Packer Capital s-a redus la aproape nimic în cursul zilei şi că averea lui personală de zeci de miliarde se afla într-o distrugătoare convergenţă cu acest fapt. I-a mai spus că cineva, undeva, acolo, în seara scăldată de ploaie, făcuse o ameninţare credibilă la viaţa lui. Apoi a privit-o absorbind veştile.

El a zis:

— Mănânci. Asta e bine.

Însă ea nu mânca. Absorbea veştile, stând într-o tăcere albă, cu furculiţa în aer. Voia să o ducă afară, pe alee, şi să facă sex cu ea. Şi în afară de asta, ce? Nu ştia. Nu-şi putea imagina. Dar, pe de altă parte, niciodată nu putea. Ceea ce putea pricepe era că viitorurile lui, pe termen scurt şi lung, urmau să fie comprimate în acele evenimente oarecare ce aveau să constituie următoarele câteva ore, sau minute, sau mai puţin. Acestea erau singurele durate ale aşteptării de viaţă pe care dintotdeauna le recunoştea ca reale.

— E OK. E-n regulă, a zis el. Mă face să mă simt liber într-un fel pe care nu l-am cunoscut niciodată.

— E atât de cumplit. Nu spune lucruri din astea. Liber să ce? Să dai faliment şi să mori? Ascultă-mă. Te ajut eu, financiar. Serios, fac tot ce pot ca să te ajut. Te poţi reabilita, în ritmul tău, în stilul tău. Spune-mi de ce ai nevoie. Promit să ajut. Dar în privinţa cuplului, a căsniciei, cred că am terminat, nu? Vorbeşti despre a fi liber. Asta e ziua ta norocoasă.

Îşi uitase portofelul în haină, în camera de hotel. Ea a luat nota şi a început să plângă iarăşi. A plâns cât şi-a băut ceaiul cu lămâie şi apoi au mers împreună spre uşă, strâns îmbrăţişaţi, ea odihnindu-şi capul pe umărul lui.

Şi-a găsit trabucul arzând mocnit într-o scrumieră de pe barul din maşină şi l-a aprins din nou. Aroma îi dădea senzaţia unei sănătăţi de fier. Îi mirosea a bunăstare, a viaţă lungă, ba chiar şi a paternitate tihnită, undeva, în frunza ce ardea.

Mai era un teatru peste drum, aproape de capătul pustiu al cvartalului, Biltmore, iar el a văzut schelăria de pe faţadă şi molozul dintr-un container din apropiere. Era în plin proces de restaurare şi avea uşile din faţă zăvorâte, însă oamenii se strecurau pe la intrarea actorilor, tineri bărbaţi şi femei furişându-se în perechi sau grupuri, şi se auzea un zgomot ca un bruiaj, nişte sunete industriale sau muzică în bubuituri şi izbucniri masive venind de undeva, din profunzimile clădirii.

Ştia că o să intre şi el. Dar întâi trebuia să mai piardă nişte bani.

Şi cadranul ceasului de la mână era tot un ecran. Când a activat funcţia online, celelalte s-au dezactivat. I-a luat o clipă să decodeze o serie de semnături cifrate. Aşa obişnuia să spargă sistemele corporaţiilor, testându-le securitatea contra unei taxe. De această dată, a făcut-o ca să cerceteze conturile din bancă, de la bursă şi din străinătate ale lui Elise Shifrin, să o

întruchipeze pe ea, algoritmic, şi să transfere banii din aceste conturi către Packer Capital, unde a deschis un nou cont pentru ea, mai mult sau mai puţin instantaneu, bătând nişte cifre pe tastatura minusculă montată în jurul cadranului ceasului. Apoi s-a apucat să piardă banii, împrăştiindu-i sistematic în aburul pieţelor tumultoase. O făcea pentru a se asigura că nu îi putea accepta oferta de ajutor financiar. Gestul îl mişcase, însă bineînţeles că era necesar să-i reziste, altfel ar fi murit pe dinăuntru. Dar acesta nu era unicul motiv pentru care-i făcea praf moştenirea. Făcea un gest absolut personal, ca un soi de final ironic. Prăbuşească-se toate. Fie ca ei să se poată vedea unul pe altul aşa, puri şi nemângâiaţi. Aceasta era răzbunarea individului asupra cuplului mitic.

Cât valora ea?

Numărul l-a surprins. Totalul în dolari americani era de şapte sute treizeci şi cinci de milioane. Numărul părea neînsemnat, un fel de pot de la loterie împărţit de şaptesprezece lucrători poştali. Cuvintele sunau neînsemnat şi sec, iar el a încercat să îi fie ruşine pentru ea. Dar, oricum, nu era decât aer. Nu era decât aer care iese pe gură când sunt rostite cuvintele. Linii de cod care interacţionează într-un spaţiu simulat.

Fie ca ei să se poată vedea unul pe altul curaţi, în lumina ucigaşă.

Danko mergea în faţa lui, către intrarea actorilor. Un malac era postat acolo, imens, steroid, purtând inele cu cranii pe degetele mari. Danko i-a vorbit, desfăcându-şi haina ca să-i arate arma din toc, dovadă a referinţelor, iar omul le-a dat indicaţii. Eric şi-a urmat bodyguardul de-a lungul unui coridor cu tencuiala mucegăită, în susul unei scări metalice abrupte şi înguste şi apoi pe o pasarelă de deasupra spaţiului de zbor.

A privit în jos, văzând un teatru devastat, duduind de sunete electronice. Trupuri erau îngrămădite în locul orchestrei şi în loje, erau dansatori şi între dărâmăturile balconului doi, încă nedemolat cu totul, se răspândeau în josul

scărilor şi până în hol, trupuri cuprinse într-un dans ciclonic, iar pe scenă şi în fosă alte trupuri zvârcolindu-se, scăldate într-o lumină acromatică.

Un banner făcut dintr-un cearşaf, scris de mână, se legăna de la balcon.

ULTIMUL TECHNO-RAVE

Muzica era rece şi repetitivă, realizată în buclă pe computer, pasaje lungi de percuţie, sunete îndepărtate săpând în tunel pe sub ritmul tobelor.

— Mare nebunie. Să ia-n stăpânire tot teatrul. Ce ziceţi? a zis Danko.

— Nu ştiu.

— Nici eu nu ştiu. Dar mi se pare o nebunie. Arată ca o casă de drogaţi. Ce ziceţi?

— Da.

— Cred că-i drogul ăsta cel mai nou. Îi zice Novo. Face să dispară durerea. Uite ce bine se simt.

— Puşti.

— Sunt nişte puşti. Exact. Ce durere simt ei, de au nevoie să ia pastile? Muzică, OK, prea tare, şi ce? E frumos cum dansează. Dar ce durere pot să simtă ei, prea tineri şi ca să cumpere o bere?

— Acum există durere suficientă pentru toţi, i-a zis Eric.

Era lucru greu să vorbeşti şi să asculţi. În cele din urmă, au fost nevoiţi să se uite unul la altul, să-şi citească pe buze în zgomotul asurzitor. Acum, că-i ştia numele lui Danko, îl putea şi vedea, parţial. Era un bărbat cam la patruzeci de ani, statură medie, cicatrice pe frunte şi obraz, un nas coroiat şi păr zbârlit tuns scurt. Nu trăia în hainele lui, în helancă şi blazer, ci într-un trup fasonat din crudă experienţă, chestii suferite şi făcute până la limitele extreme.

Muzica devora spaţiul din jurul lor, izvorând din boxe enorme aşezate printre frescele distruse de pe faţadele pereţilor. A început să simtă o senzaţie nepământeană, o aritmie ciudată a scenei. Dansatorii păreau să se

împotrivească muzicii, mişcându-se tot mai lent pe măsură ce cadenţa se comprima şi accelera. Îşi deschideau gurile şi îşi roteau capetele. Toţi băieţii aveau capete ovoidale, fetele erau dintr-o sectă de înfometaţi. Sursa luminii se afla la nivelul tehnic de deasupra balconului, emanând valuri lungi şi reci de gri dungat. Pentru cineva care privea de deasupra, lumina care cădea peste raveri avea ca efect o oarecare îmblânzire, o contrabalansare vizuală la zgomotul ameninţător. Pe sub muzică se mai auzea o piesă îndepărtată, ce semăna cu o voce feminină, dar nu era. Vorbea şi gemea. Spunea lucruri ce păreau să aibă un sens, dar nu aveau. A ascultat-o vorbind într-un limbaj dincolo de orice limbă folosită vreodată de om şi a început să-i ducă dorul când a încetat.

— Nu pot să cred că sunt aici, a zis Danko.

S-a uitat la Eric şi a zâmbit la gândul că se afla aici, printre adolescenţi americani, într-o răzmeriţă stilizată, cu muzică ce punea stăpânire pe tine, înlocuindu-ţi pielea şi creierul cu ţesut digital. Era ceva contagios în atmosferă. Nu muzica şi luminile, nu ele erau singurele care te captau, spectacolul dansului în masă într-un teatru despuiat de scaune, vopsea şi istorie. Eric se gândea că ar putea fi şi drogul, acest Novo, răspândindu-şi efectul de la cei care îl luaseră, la cei care nu. Te molipseai de la ei. Mai întâi stăteai deoparte şi priveai, iar apoi ajungeai în interior, fiind în acelaşi timp alături şi parte din mulţime, iar apoi erai chiar mulţimea, strâns asamblată, dansând ca unul.

Erau imponderabili, aceia de jos. S-a gândit că probabil drogul dădea disociere, separând mintea de corp. Era o mulţime vidă, lipsită de griji şi durere, atrasă într-o repetiţie de gheaţă. Toată ameninţarea electronică în sine se repeta. Asta era muzica lor, tare, fadă, sleită şi controlată, iar lui începea să îi placă.

Dar, privindu-i dansând, se simţea bătrân. O eră sosise şi plecase fără el. Se contopeau unul cu altul, aşa încât să nu ajungă să se ofilească individual. Zgomotul era aproape insuportabil, îl simţea prinzându-i rădăcini în păr şi în dinţi. Vedea şi auzea prea mult. Dar asta îi era unica apărare împotriva stării mentale ce se răspândea. Fără să fi atins sau gustat vreodată drogul, fără să-l fi văzut măcar, se simţea ceva mai puţin el însuşi, ceva mai mult ceilalţi, acolo jos, dansând.

— Îmi spuneţi când plecăm. Vă scot eu.

— El unde e?

— La intrare. Torval? Stă de pază la intrare.

— Ai omorât oameni?

— Dumneavoastră ce credeţi? Pe pâine, a zis el.

Acum erau în transă, dansând cu încetinitorul. Muzica a virat spre un cântec funerar, cu înfloriturile lirice ale claviaturii accentuând fiecare pasaj plin de regret. Era ultimul techno-rave, finalul a orice-ar fi fost, finalul şi atât.

Danko l-a condus în josul scării lungi şi prin pasaj. Erau vestiare pline de raveri, aşezaţi şi întinşi peste tot, prăbuşiţi unii într-alţii. S-a oprit în pragul unei uşi şi i-a privit. Nu puteau vorbi sau merge. Unul dintre ei îl lingea pe altul pe faţă, singura mişcare din încăpere. Deşi acuitatea îi scădea tot mai mult, putea înţelege cine erau, în delirul lor chimic, şi era ceva tandru şi tulburător să îi poată vedea în toată fragilitatea lor, în toată nostalgia fiinţei lor, fiindcă nu erau decât nişte puşti, atâta tot, încercând să nu se risipească în vânt.

Ajunsese aproape de intrarea actorilor, când şi-a dat seama că Danko nu era cu el. Asta înţelegea. Omul era undeva pe-acolo, dansând, departe, acolo unde nu-l puteau ajunge războaiele şi cadavrele, cu mintea ţintind, trăgător de elită, către primele raze.

A luat-o spre maşină, urmat pas cu pas de Torval. Ploaia se oprise. Asta era bine. Asta se şi cuvenea să facă. Strada avea strălucirea lămpilor cu sodiu şi atmosfera suspansului dezvăluindu-se lent.

— El unde e?

— A hotărât să rămână înăuntru, a zis Eric.

— Bine. N-avem nevoie de el.

— Ea unde e?

— Am trimis-o acasă.

— Bine.

— Bine, a zis Torval. E bine aşa.

În limuzină campase cineva. Stătea într-o rână pe banchetă, dând din cap, doar plastic şi zdrenţe, iar Torval a scos-o cu de-a sila. Ea a executat un mic dans, zvârcolindu-se ca să se elibereze, şi a rămas acolo în picioare, o grămadă, un morman de haine, snopi de bunuri personale şi pungi cu sendvişuri de pomană prinse la curea.

— Îmi trebuie o ţigancă. Ştie careva pe-aici să citească în palmă?

Una dintre acele voci nefolosite care sună ca de pe altă lume.

— Dar în talpă? a zis ea. Citeşte-mi în talpă.

S-a căutat prin buzunare după bani, simţindu-se un pic stupid, un pic îndurerat, el, care făcuse şi pierduse sume ce-ar fi putut coloniza o planetă, însă femeia o pornise deja în susul străzii, în pantofii ei cu tălpile flencănind şi, în tot cazul, nu erau de găsit prin pantalonii lui nici bancnote, nici monede, nici acte de vreun fel.

Maşina a traversat Eighth Avenue, a ieşit din cartierul teatrului, a ieşit dintre şirurile de cluburi de seară şi saloane, trecea acum de malluri, de birourile companiilor aeriene şi saloanele de prezentare auto şi intra în zona îngustă, eterogenă şi deosebit de ştearsă a spălătoriilor şi a curţilor de şcoli, la doar o aruncătură de băţ de marea încăierare, marea fierbere şi dogoarea

din Hell's Kitchen[1], de scrâşnetul scărilor de incendiu de pe vechile clădiri din cărămidă.

Traficul era rarefiat, însă maşina continua să se târască în ritmul ei de peste zi. Asta fiindcă Eric stătea pe locul lui, vorbind prin geamul deschis cu Torval, care mergea pe lângă automobil.

— Ce ştim?

— Ştim că nu-i un grup. Nu-i o celulă teroristă organizată, nu-s nici răpitori internaţionali cu nişte revendicări oarecare.

— E un individ. Şi ne pasă?

— Nu avem un nume. Dar avem un apel telefonic. Complexul analizează datele vocale. Fac nişte presupuneri. Şi plănuiesc un curs de acţiune în privinţa individului.

— De ce subiectul nu-mi stârneşte nici un pic de curiozitate?

— Fiindcă nu contează, a zis Torval. Oricine ar fi, e cine e.

Eric era de acord cu asta, orice ar fi însemnat. Au continuat să parcurgă strada, printre şiruri de tomberoane de gunoi scoase afară pentru a fi golite, şi au trecut de hotelul dezolant şi de sinagoga actorilor. Pe stradă era o apă noroioasă, în strat tot mai gros pe măsură ce înaintau, acum de opt, zece centimetri, reziduurile după spargerea conductei principale de apă, ceva mai devreme în ziua aceea. Muncitori în veste fosforescente şi cizme înalte se mai aflau încă în zonă, sub reflectoare, iar Torval păşea ridicând mult piciorul prin generaţii de mizerie, împroşcând la fiecare pas hotărât, până ce fluviul a scăzut la un centimetru de apă stătătoare.

Chiar în faţă se aflau baricade ale poliţiei, blocând accesul către Ninth Avenue. La început, Torval a crezut că aveau legătură cu străzile inundate. Dar nu erau echipe de la salubrizare de cealaltă parte a bulevardului. Apoi s-a gândit că era vorba de coloana de maşini prezidenţiale, parcurgând oraşul în vreo misiune oficială, după ce scăpase în sfârşit din traficul

central. Dar se auzea muzică în depărtare şi începeau să se adune oameni, prea mulţi, prea tineri, cu căşti în cap, pentru a putea fi o defilare prezidenţială. În cele din urmă, a vorbit cu unul dintre poliţaii de la baricade.

Trecea o înmormântare.

Eric a ieşit din maşină şi a rămas lângă magazinul de biciclete de la colţ, cu Torval postat în preajmă. Un bărbat enorm s-a apropiat prin mulţimea care se aduna, lat în spate, musculos, sobru, purtând pantaloni evazaţi deschişi la culoare, o cămaşă neagră de piele fără mâneci şi accesorii de platină pe ici şi colo. Era Kozmo Thomas, care manageria vreo duzină de rapperi şi deţinuse cândva un grajd cu cai de curse în parteneriat cu Eric.

Au dat noroc şi s-au îmbrăţişat scurt.

— De ce stăm aici?

— N-ai auzit?

Eric a zis:

— Ce?

Kozmo s-a pocnit cu pumnul în piept, reverenţios:

— Brutha Fez.

— Ce?

— Mort.

— Nu. Cum. Nu se poate.

— Mort. A murit. Azi, mai devreme.

— Şi eu n-am aflat?

— Toată ziua s-au desfăşurat funeraliile. Familia vrea să dea oraşului şansa de a-şi prezenta omagiile. Casa de discuri vrea un eveniment publicitar. Mare şi răsunător. Din stradă în stradă. Până-n creierii nopţii.

— Şi eu n-am aflat? Cum se poate? Ador muzica lui. Am muzica lui în lift. Îl cunosc pe om.

Îl cunoştea pe om. Tristeţea, durerea acestei remarci s-a reflectat ca un ecou în muzica însăşi, un amestec de ritmuri *qawwali* religioase şi improvizaţie, veche de mai mult de-o sută de ani, ce devenea tot mai puternică acum, când cortegiul funerar înainta pe bulevardul care fusese degajat de restul traficului şi de maşinile parcate.

— Ce, l-au împuşcat?

Mai întâi plutonul de motociclete, poliţia locală în dispozitiv de luptă. Urmau două dube blindate particulare, flancând o maşină de poliţie. Era absolut limpede, alt rapper mort, protocolul starului rap care dispare fredonând într-o răpăială de focuri de armă, după ce nu-şi plăteşte birul feudal sub formă de respect, bani sau femei vreunui individ agitat. Astea erau vremurile, nu-i aşa, în care bărbaţii influenţi îşi găseau sfârşitul subit şi mizerabil.

Kozmo se uita chiorâş.

— Fez era cardiac de ani de zile. Din liceu. A fost la specialişti, a fost şi la vraci. Pur şi simplu i s-a uzat inima. Ăsta nu-i vreun tâlhar de pe o alee dosnică. Omului nu i s-a mai pus fiola de când avea şaptesprezece ani.

Apoi veneau maşinile cu flori, zece la număr, acoperite de valuri de trandafiri albi unduindu-se sub briză. Urma dricul, o maşină deschisă cu Fez întins pe catafalc în partea din spate, într-un coşciug înclinat, pentru a face corpul vizibil, asfodele peste tot, de un roz cărnos, florile lui Hades, pentru sufletele morţilor când vin să-şi caute odihna într-un loc cu verdeaţă.

Vocea amplificată a bărbatului mort răsuna de undeva din spatele procesiunii, de departe, cântând într-o cadenţă lentă şi halucinantă, acompaniat de un armoniu şi tobe de mână.

— Sper că nu eşti dezamăgit.

— Dezamăgit.

— Că omul nostru n-a fost împuşcat. Sper că nu te-a dezamăgit. Cauze naturale. Este un fel de dezamăgire.

Kozmo a arătat cu degetul mare în spate, peste umăr.

— Ce ţi s-a întâmplat cu limuzina? Să laşi aşa o maşină bună să fie umilită în public. E scandalos, omule.

— Totul e scandalos. Să mori e scandalos. Dar toţi o facem.

— Trebuie că am halucinaţii nocturne. Nu pot să cred că tocmai tu spui asta.

Grămezi de femei mergeau pe lângă limuzine, cu baticuri în cap, înveşmântate în *djellaba* şi cu mâinile vopsite cu henna, desculţe, bocind. Kozmo s-a lovit din nou în piept şi la fel a făcut şi Eric. S-a gândit că prietenul lui era impresionant zăcând, cu o barbă mare şi un caftan alb de mătase, cu glugă la spate şi cu fesul roşu simbolic în cap, pus elegant pe-o parte, şi mai ales era tulburător că zăcea întins în spirala propriilor adaptări vocale după muzică sufistă străveche, cântând rap în punjabă, în urdu şi în engleza străzii vorbită de negri.

Nu-i greu deloc să iei un glonţ M-au nimerit de şapte ori Acuma stau şi scriu la versuri Sunt un poet pe-un norişor

Mulţimea era mare şi tăcută, întinzându-se pe trotuare, iar oameni în pijamale se uitau de la ferestrele apartamentelor cu chirie. Patru dintre bodyguarzii personali ai lui Fez însoţeau dricul, mărşăluind lent, câte unul în fiecare colţ al maşinii. Erau în haine occidentale, costume închise la culoare şi cravată, cu pantofi Oxford şi arme de luptă ţinute pentru onor.

Lui Eric îi plăcea asta. Bodyguarzi până la moarte. Aşa da, gândea Eric.

Apoi urmau dansatorii de breakdance, în blugi presaţi cu cute şi adidaşi, prezenţi ca să afirme istoria decedatului, născut Raymond Gathers în Bronx, cândva un breaker de o oarecare faimă. Aceştia erau contemporanii lui, şase bărbaţi înşiraţi pe cele şase benzi ale bulevardului, acum având treizeci şi

ceva de ani, înapoi în stradă după toţi aceşti ani, ca să-şi facă morile de vânt şi elicopterele şi imposibilele rotiri în cap.

— Întreabă-mă dacă-mi place porcăria asta, a zis Kozmo.

Însă energia şi lumina orbitoare împrumutau o oarecare melancolie mulţimii, era mai mult regret decât agitaţie. Până şi cei mai tineri păreau subjugaţi, extrem de respectuoşi, în timp ce breakerii se roteau pe umeri şi îşi vânturau trupurile paralel cu solul, gonind într-o frenezie orizontală.

Mâhnirea ar trebui să fie plină de forţă, s-a gândit Eric. Însă mulţimea încă mai învăţa cum să jelească un rapper atât de original cum era Fez, care îmbina limbile, ritmurile şi temele.

Numai Kozmo era vioi şi dansa pe loc.

— Aşa mare cum sunt eu, şi negrotei sadea, trebuie să-mi placă mult ceea ce văd. Fiindcă e ceva ce n-a visat neam de neamul meu să facă.

Da, se roteau stând în cap, cu corpurile verticale şi picioarele uşor depărtate, iar unul dintre breakeri avea mâinile încătuşate la spate. Lui Eric i se părea că-n toate astea era ceva mistic, depăşind cu mult raza sentimentelor umane obişnuite, pasiunea aproape dementă pentru un sfânt pierdut. Cât de rătăcit de lume trebuie să fie el aici, în unsoarea şi asfaltul de pe Ninth Avenue.

Urmau familia şi prietenii, în treizeci şi şase de limuzine prelungi şi albe, trei mergând în paralel, cu primarul şi şeful poliţiei arătându-şi profilul grav, şi o duzină de membri ai Congresului, şi mamele negrilor neînarmaţi împuşcaţi de poliţie, şi colegi rapperi în falanga de mijloc, şi şefi din media, demnitari străini, chipuri din filme şi de la televizor, şi peste tot figuri din diferite religii ale lumii, cu robele, glugile, chimonourile, sandalele şi sutanele lor.

Încă patru elicoptere au trecut pe deasupra.

— Îi plăcea să aibă preotul pe lângă el, a zis Kozmo. Odată a apărut la mine în birou cu un imam şi doi băieţi albi din Utah, în costume. Mereu se scuza şi se retrăgea ca să se poată ruga.

— A locuit pentru o vreme într-un minaret în Los Angeles.

— Am auzit.

— Am fost să-l vizitez odată. Şi-l construise lângă casă, iar apoi s-a mutat din casă în minaret.

Vocea bărbatului mort se auzea mai tare acum, pe măsură ce se apropia camionul cu muzica. Cântecele lui cele mai bune era senzaţionale, chiar şi cele care nu erau bune tot erau bune.

În spatele vocii lui se înteţiseră aplauzele corului, stârnindu-l pe Fez la ritmuri improvizate ce sunau nesăbuit şi neconvingător. Se auzeau vaiete cumplite de rugă, urlete şi strigăte stradale. Aplauzele s-au extins dinspre cântecul înregistrat la oamenii din limuzine şi la mulţimea de pe trotuare, încărcând noaptea de o emoţie limpede, o bucurie a unei plenitudini îmbătătoare, el şi ei, mortul şi cei temporar vii.

Un şir de măicuţe catolice mai în vârstă, în veşminte bisericeşti, spuneau rugăciuni, profesoare de la şcoala pe care o frecventase el.

Vocea lui turuia din ce în ce mai repede, în urdu, apoi într-o engleză bolborosită, şi era străpunsă de ţipetele ascuţite ale unei membre a corului. Era un fel de extaz, un entuziasm feroce şi încă ceva ce era inexprimabil, ce se destrăma pe la margini, toate semnificaţiile fiind stoarse până când nu mai rămânea nimic, doar un discurs charismatic, cuvinte lăbărţându-se deasupra lor însele, fără tobe sau aplauze sau ţipetele de mai înainte ale femeii.

Vocea a tăcut, în cele din urmă. Oamenii au crezut că evenimentul luase sfârşit. Tremurau, secătuiţi. Încântarea lui Eric faţă de falimentul său părea să-şi primească aici binecuvântarea şi autentificarea. Fusese golit de toate,

cu excepţia unei senzaţii de linişte nemaipomenite, a unei fatalităţi dezinteresate şi libere.

Apoi s-a gândit la propria lui înmormântare. Se simţea nedemn şi prăpădit. Nu contau bodyguarzii, patru versus trei. Ce fel de elemente se puteau pune în scenă, pentru a fi pe măsura celor ce se petreceau aici? Cine ar veni să-l vadă pe el expus? (Un termen îmbălsămat în căutarea unui cadavru pe potrivă.) Oamenii pe care-i distrusese, veniţi să-şi hrănească ranchiuna. Alţii pe care îi crezuse nişte cârpe, holbându-se aplecaţi deasupra lui. El avea să fie băiatul pudrat din cutia mumiei, cel căruia toţi i-au supravieţuit suficient de mult încât să-l poată batjocori.

Era descurajant, apoi, să se gândească la această adunare de bocitoare. Era un spectacol pe care el, în mod clar, nu l-ar comanda. Şi înmormântarea încă nu se sfârşise.

Fiindcă soseau dervişii, la chemarea slabă a unui flaut solitar. Erau nişte bărbaţi slabi, cu tunici şi fuste lungi şi evazate, cu bonete topaz, fără bor, cilindrice şi înalte. Se roteau, se întorceau încet, cu braţele larg deschise şi capetele uşor înclinate.

Acum vocea lui Brutha Fez, răguşită şi neacompaniată, plana lent pe o melodie rap simplă, pe care Eric n-o mai auzise înainte.

Că fentează tot sistemul puştiul ăsta credea Fiindcă prinţul de stradă face numai ce vrea Dar pe bune băiatul ştia ce ştia Iar ce alţii nu spuneau nici el nu spunea

Tânărul dansator de break care căuta cu lumânarea primejdiile străzii, arestările şi bătăile, dansurile cerşetorului pe peroanele de metrou, ruşinea lui vers după vers, femei strălucitoare în colanţi, inaccesibile, şi apoi momentul dezvăluirii.

În zorii zilei noi se trezeşte Orientul Sufletele gem luminează orizontul

Îmbrăţişarea tradiţiei sufiste, lupta de a deveni un alt fel de cerşetor, un cerşetor de rime, cântându-şi rapul lui anti-materie (aşa cum îl numea el) şi învăţând limbi şi obiceiuri care lui i se păreau fireşti, neambalate în mister şi într-un aer străin, o binecuvântare întipărită în piele.

O Doamne O *man* asta-i viaţa cu rost Sugând drept de la ţâţă lapte de rugă şi post

Bogăţie, onoare în o sută de ţări, maşini blindate şi bodyguarzi, femei strălucitoare, da, iarăşi, acum peste tot, alte binecuvântări ale cărnii, femei cu văl şi în blugi, strângând în mâini stâlpii patului, femei vopsite şi femei simple, iar el cânta despre toate astea un pic cu tristeţe, şi despre vocea dintr-un vis vizionar care îi vorbise de o inimă slabă.

Când omul mi-a dat vestea într-o cameră-nclinată Ca o aşchie de gheaţă am simţit-o implântată Şi-atunci sufletul pe gură am simţit cum îmi ieşi Iară dintele de aur îmi crăpă până-n gingii

În stradă erau douăzeci de dervişi, iar ei erau arhetipul, probabil, modelul timpuriu şi sacru, poate, al dispozitivului de dansatori de break, dar cu susu-n jos. Ultimele vorbe ale lui Fez nu găseau nici o frumuseţe în a muri tânăr.

Vreau să fiu cum eram Un prost ce nu rimează. Unul tare rătăcit, dar care-i încă-n viaţă.

Acum muzica umplea noaptea, lăute, flaute, talgere şi tobe, iar dansatorii se roteau în vârtejuri împotriva acelor de ceasornic, tot mai repede cu fiecare rotocol. Se învârteau ca pentru a ieşi din trupurile lor, pentru a ajunge la un sfârşit al tuturor posesiunilor.

Corul cânta mai puternic acum. Fiindcă rotirea e totul. Rotirea pune în scenă lepădarea de toate. Fiindcă ei se învârt cu o graţie comună. Şi fiindcă cineva e mort în seara asta şi numai rotitul le poate uşura durerea.

El credea în aceste lucruri. A încercat să îşi imagineze un soi de lepădare de trup. Şi i-a imaginat pe cei care se învârteau mistuindu-se, preschimbându-se în stări fluide, în lichid rotitor, inele de apă şi ceaţă care, în cele din urmă, dispar în atmosferă.

A început să lăcrimeze în timp ce trecea următoarea echipă de pază, o dubă de poliţie şi câteva maşini nemarcate. Plângea violent. Se lovea, încrucişându-şi braţele şi bătându-se cu pumnii în piept. Au urmat carurile de presă, trei la număr, şi oamenii obişnuiţi alăturaţi cortegiului, mergând pe jos, mulţi dintre ei semănând cu nişte pelerini, de toate rasele, tipurile de credinţă şi maniere de-a se îmbrăca, iar el se legăna şi plângea în timp ce treceau oamenii îndoliaţi în maşini, un continuu improvizat, optzeci, nouăzeci de maşini în rânduri leneşe.

Plângea pentru Fez şi pentru toţi cei de-aici, şi bineînţeles că şi pentru el, lăsându-se pradă complet imenselor suspine din tot trupul. Şi alţii plângeau prin preajmă. Era o răbufnire de durere la unison. Apoi Kozmo l-a cuprins cu un braţ şi l-a tras înăuntru. Nu părea ciudat că se întâmpla aşa. Când mor oamenii, plângi. Cu cât mai important personajul, cu atât mai generalizat bocetul. Oamenii îşi smulgeau părul, urlând numele mortului. Încet-încet, Eric s-a liniştit. În masa de piele şi carne ce-l împresura, a lui Kozmo, simţea începuturile unei acceptări meditative.

Mai era încă un lucru pe care îl voia de la înmormântarea asta. Voia să vadă dricul trecând din nou, cu trupul înclinat pentru vizionare, un cadavru digital, o buclă, un duplicat. Nu părea corect că dricul apăruse şi dispăruse. Voia să reapară din când în când, un trup semeţ expus în noapte, pentru a reîmprospăta tristeţea şi uimirea mulţimii.

Se săturase de privit ecranele. Plasmele nu erau suficient de plate. Obişnuiseră cândva să pară plate, nu şi acum. L-a privit pe preşedintele Băncii Mondiale adresându-se unei camere de economişti încordaţi. Se

gândea că imaginea putea fi mai vioaie. Apoi preşedintele Statelor Unite a vorbit din limuzina lui, în engleză şi finlandeză. Ştia un pic de finlandeză. Eric îl ura pentru asta. Ştia că până la urmă o să-şi dea lumea seama cum provocase el totul, un singur om, acum deposedat şi obosit. Cu o simplă comandă a trimis ecranele la loc în nişele şi dulapurile lor, redând interiorului maşinii grandoarea sa firească, cu razele vizuale neobstrucţionate şi corpul lui izolat în spaţiu, şi a simţit un strănut dezvoltându-i-se în sistemul imunitar.

Străzile se goleau rapid, baricadele erau încărcate în camioane şi cărate de-acolo. Maşina înainta acum, cu Torval aşezat în faţă. A strănutat şi a avut o senzaţie de nedesăvârşire. Şi-a dat seama că întotdeauna strănuta de două ori, sau cel puţin aşa părea, privind retrospectiv. A aşteptat şi i-a venit din nou, ca o răsplată, al doilea strănut.

Ce îi face pe oameni să strănute? Un reflex protector al membranelor mucoasei nazale, pentru eliminarea materiilor invazive.

Strada era amorţită. Maşina a trecut de biserica spaniolă şi de mulţimea de faţade roşietice cu schele. Şi-a turnat un coniac şi iarăşi i s-a făcut foame.

Era un restaurant chiar în faţă, pe partea sudică a străzii. A văzut că era etiopian şi şi-a imaginat o halcă de pâine pufoasă trecută prin tocană de linte. Şi-a imaginat *yebeg wat*[2] în sos berber. Era prea târziu ca să mai fie deschis, dar încă se mai vedea o lumină slabă în spate, spre bucătărie, iar el l-a pus pe şofer să oprească maşina.

Voia *yebeg wat*. Voia să îl rostească, să-l miroasă şi să-l mănânce.

Ce s-a întâmplat apoi s-a întâmplat iute. A păşit pe trotuar, iar un om s-a apropiat în fugă şi l-a lovit. A ridicat un braţ în apărare, Eric adică, prea târziu, şi a lansat un pumn în gol, poate zgâriindu-l pe om pe faţă sau pe umăr. A simţit zloata, un fel de terci de sânge şi materie pe faţă. Nu putea

vedea. Ochii îi erau acoperiţi cu chestia asta, dar îl auzea pe Torval pe-aproape, şi foşnetele şi mârâielile din încăierarea celor doi bărbaţi.

A scos o batistă din buzunar şi a rămas pe trotuar ştergându-şi faţa, cu grijă, în eventualitatea că-i sărise vreun ochi. Putea să vadă că Torval îl trântise pe om peste portbagajul maşinii, ţintuindu-l cu antebraţul pe după ceafă.

— Subiect anihilat, a zis Torval în rever.

Eric simţea un miros şi un gust. Mai întâi a fost batista, acrită de propriile lui secreţii ale testiculelor şi veziculelor seminale şi ale altor diferite glande, adunate de-a lungul zilei, când folosise pătratul de cârpă pentru a se curăţa după vreo eliminare de fluid sau alta. Dar era nedumerit de gustul de pe limbă.

Omul, subiectul, spunea ceva, iar prin preajmă erau nişte izbucniri luminoase, ca scăpărarea unei împuşcături, dar fără să se audă vreo bubuitură. Torval a smucit omul, prăvălit peste portbagajul maşinii, şi l-a împins spre Eric, apoi i-a tras iute capul pe spate.

— De multă vreme te caut. Fir-ai al naibii, a zis acesta. Te-am mânzolit zdravăn.

Eric observase trei fotografi undeva în dreapta şi un bărbat care filma stând în genunchi. Maşina lor avea uşile larg deschise.

— Astăzi eşti frişcat de maestru, a zis el. Asta e misiunea mea în lume. Să sabotez puterea şi bogăţia.

Începea să înţeleagă. Era Andre Petrescu, asasinul cofetar, un om care urmărea directori de companii, comandanţi din armată, vedete din fotbal şi politicieni. Le arunca plăcinte în faţă. Îi ataca prin surprindere pe şefii de stat aflaţi în arest la domiciliu. Îi încolţea pe criminalii de război şi pe judecătorii care le puneau sentinţa.

— Trei ani de-aştept asta. Întotdeauna proaspăt gătite. Lăsat scăpat preşedintele Statelor Unite ca să dau lovitura asta. Pe el pot să-l frişchez oricând. Tu eşti realizare importantă, îţi zic eu. Tare greu de luat la ţintă.

Era un tip mărunţel, cu părul vopsit într-un blond strălucitor, cu un tricou cu Disney World. Eric i-a surprins tonul admirativ din voce. Atent, l-a lovit în ouă, privindu-l cum se chirceşte şi se zvârcoleşte în strânsoarea lui Torval. Când s-au aprins blitzurile, i-a atacat pe fotografi, lansând o serie de pumni, simţindu-se mai bine cu fiecare lovitură. Cei trei bărbaţi care se retrăgeau s-au prăvălit peste un şir de tomberoane de gunoi, apoi s-au cărăbănit în susul străzii. Cameramanul a sărit în maşină.

S-a întors la limuzină, ştergându-şi rotocoale de frişcă de pe faţă şi mâncând-o, glazură de nea cu o tentă de gust de lămâie. El şi Torval erau acum uniţi prin violenţă şi au schimbat o privire plină de respect şi stimă. Petrescu se zvârcolea de durere.

— N-ai umor, domnu' Packer.

Eric i-a ars un fault cu cotul, făcându-l să ricoşeze de pe pieptul lui Torval. Omului i-a luat ceva vreme până a putut iar să vorbească.

— Te ridici la nivelul reputaţiei, bine. Dar eu lovit şi bătut de pază de atâtea ori că umblu mort. Mă pus să port zgardă electronică atunci când sunt în Anglia, să protejească regina. Mă urmăresc ca pe pasăre rară. Dar crede un lucru, te rog. L-am frişcat pe Fidel de trei ori în şase zile când era în Bucureşti anul trecut. Sunt un pictor gestual cu plăcinte cu frişcă. O dată căzut dintr-un copac pe Michael Jordan. Asta faimoasa Plăcintă Zburătoare. Video la mare artă rămas pentru istorie. Am aruncat cu ditamai *quiche* în sultanul Bruneiului, ce mă-sa mare, la el în baie. M-au pus la gaura neagră până strig după ochi.

L-au privit cum se îndepărtează împleticindu-se. Restaurantul era închis şi gol, iar ei au rămas în liniştea clipei. Eric avea frişcă în păr şi în urechi.

Hainele îi erau brăzdate de frişcă şi de dâre de plăcintă cu lămâie. Pe frunte simţea o tăietură, de la o cameră pe care unul dintre bărbaţi o ţinuse ridicată în apărare. Simţea nevoia să se uşureze.

Se simţea minunat. Îşi ţinea pumnul încleştat în cealaltă palmă. Era o senzaţie minunată, îl ustura, era iute şi fierbinte. Trupul îi vorbea în şoaptă. Fredona în ton cu acţiunea, cu năpustirea asupra fotografilor, cu loviturile pe care le împărţise, cu năvălirea sângelui, cu bătăile inimii, cu nespusa frumuseţe împrăştiată a tomberoanelor răsturnându-se.

Era iarăşi mare cocoş.

Şi-a găsit ochelarii de soare în frapieră şi i-a pus în buzunarul de la cămaşă. De afară se auzea un zgomot, o minge sărind. Era cât pe ce să dea şoferului semnalul de plecare, când a auzit mingea de baschet săltând ritmic, puternic, inconfundabil. A ieşit din maşină şi a trecut pe partea nordică a străzii, unde era un loc de joacă. Dincolo de vreo două garduri erau câţiva puşti ghemuindu-se şi mârâind, jucând unu la unu.

Prima poartă era închisă. A escaladat gardul din ţăruşi metalici ascuţiţi, fără nici o ezitare. Şi a doua poartă era închisă. A escaladat gardul de sârmă împletită, care era de două ori mai înalt. S-a cocoţat şi a trecut dincolo, iar Torval l-a urmat, gard după gard, fără o vorbă.

S-au dus în capătul îndepărtat al parcului şi s-au uitat cum jucau copiii, în umbră şi întuneric.

— Tu joci?

— Aşa şi-aşa. Nu prea e jocul meu preferat, a zis Torval. Rugby. Ăsta era. Dumneavoastră?

— Aşa şi-aşa. Îmi plăcea acţiunea din pictura gestuală. Acum trag de fiare.

— Sunt sigur că înţelegeţi. Încă vă mai urmăreşte cineva.

— Încă mai e careva.

— Asta a fost o intruziune minoră. Frişca. Practic irelevantă.

— Înţeleg. Pricep. Sigur.

Erau plini de zel, puştii aceia, plesnindu-şi palmele după câte-un ricoşeu, scoţând sunete guturale.

— Data viitoare, fără plăcinte şi prăjituri.

— S-a terminat desertul.

— E pe-aici şi e înarmat.

— El e înarmat, tu eşti înarmat.

— Asta aşa e.

— Va trebui să scoţi arma.

— Asta aşa e, a zis Torval.

— Lasă-mă să văd şi eu obiectul.

— Să vă las să vedeţi obiectul. OK. De ce nu? Doar l-aţi plătit.

Cei doi bărbaţi au scos nişte pufnete uşoare, un râs nazal insipid.

Torval a scos arma din haină şi i-a dat-o, o ustensilă frumoasă, cu argintiu şi negru, cu butoiul de unsprezece centimetri şi jumătate, cu pat din lemn de nuc.

— Fabricat în Republica Cehă.

— Frumos.

— Şi deştept. Deştept de te sperie.

— Funcţie de recunoaştere a vocii.

— Aşa-i, a zis Torval.

— Adică ce. Vorbeşti şi îţi ştie vocea.

— Aşa-i. Mecanismul nu se activează decât dacă amprenta vocală se potriveşte cu datele memorate. Doar vocea mea se potriveşte.

— Trebuie să vorbeşti în cehă înainte să tragi?

Torval a zâmbit larg. Era pentru prima oară că Eric îl vedea zâmbind. Cu mâna liberă, şi-a scos ochelarii de soare din buzunarul cămăşii şi şi-a

scuturat capul, ca să-şi dezgolească tâmplele.

— Dar vocea nu-i decât jumătate din operaţiune, a zis Torval, după care a făcut o pauză ademenitoare.

— Spui că mai există şi un cod.

— Un cod vorbit preprogramat.

Eric şi-a pus ochelarii.

— Şi care-i?

Torval a zâmbit ca pentru sine de data asta, apoi şi-a înălţat privirea spre Eric, care acum ridicase arma.

— Nancy Babich.

L-a împuşcat. Un licăr mic şi alb, de teroare şi neîncredere, a sclipit în privirea lui Torval. Trăsese o dată, iar omul căzuse la pământ. Toată autoritatea scursă din el. Arăta ca un prost, derutat.

La douăzeci de metri mai încolo, mingea de baschet încetase să mai salte.

Omul avea volum, dar nu şi curgere. Asta era clar în vreme ce zăcea acolo, murind. Avea disciplină şi un soi de viteză, bine, dar nu şi o adevărată fluenţă a mişcării.

Eric a aruncat o privire înspre copii, care se uitau stând nemişcaţi. Mingea era pe jos şi se rostogolea încet. Le-a făcut un semn lejer din mână, indicându-le că îşi puteau continua jocul. Nu se întâmplase nimic aşa de important încât să fie nevoiţi să-şi întrerupă joaca.

A azvârlit arma în tufişuri şi s-a întors spre gardul de sârmă împletită.

Nu s-au auzit ferestre deschizându-se larg, nici voci strigând îngrijorate. Arma nu era echipată cu un amortizor de sunet, dar nu fusese decât o singură împuşcătură şi poate că oamenii aveau nevoie să audă trei, patru, mai multe, ca să se scoale din somn sau de la televizor. Aceasta era una dintre efemeridele de rutină ale nopţii, deloc diferită de pisicile care fac sex

sau de o maşină care dă rateu. Chiar dacă ştii că nu e o maşină care dă rateu, fiindcă niciodată nu e, nu simţi ghiontul conştiinţei decât dacă aparenta împuşcătură se repetă şi se aude zgomotul oamenilor care fug. În agitaţia intensă a cartierului, unde se locuieşte atât de aproape de nivelul străzii, cu zgomote tot timpul şi propria-ţi anomie urbană purtată în voia sorţii, nu te poţi aştepta să se reacţioneze la un pocnet izolat.

În plus, împuşcătura fusese mai puţin deranjantă decât meciul de baschet. Dacă efectul împuşcăturii fusese acela al încheierii jocului, atunci slavă razelor de lună.

S-a oprit aproape imperceptibil, gândindu-se că ar trebui să se întoarcă după armă.

Aruncase arma în tufe fiindcă voia să se întâmple odată orice ar fi urmat să se întâmple. Armele nu erau decât nişte lucruşoare practice. Voia să se încreadă în forţa evenimentelor sortite. Gestul era făcut, arma putea să dispară.

S-a căţărat pe gardul de sârmă împletită, rupându-şi pantalonii la buzunar.

Aruncase arma cam în grabă, dar ce fantastic se simţise. Descotoroseşte-te de om, leapădă arma. Prea târziu să se mai răzgândească acum.

A sărit pe pământ şi a înaintat către gardul de fier.

Nu se întreba cine era Nancy Babich şi nu considera că alegerea lui Torval pentru acest cod îl umaniza pe om sau necesita regrete târzii. Torval era duşmanul lui, o ameninţare la demnitatea lui personală. Când plăteşti un om ca să te ţină în viaţă, el capătă o latură psihologică. Era un aspect legat de ameninţarea credibilă şi de pierderea companiei şi a averii personale faptul că Eric se putea exprima în acest fel. Dispariţia lui Torval elibera noaptea de apăsarea altor confruntări.

A escaladat gardul de fier şi s-a dus la maşină. La colţ, un om din secolul trecut cânta la saxofon.

Confesiunile lui Benno Levin

DIMINEAŢA

Acum trăiesc offline. Sunt complet descoperit. Scriu asta la biroul meu metalic, pe care l-am împins de-a lungul trotuarelor şi în clădirea asta. Am bicicleta mea fixă unde pedalez cu adevărat cu un picior, simulând cu celălalt.

Plănuiesc să fac din viaţa mea un act public, prin aceste pagini pe care le voi scrie. Aceasta va fi o autobiografie spirituală, care va curge de-a lungul a mii de pagini, iar esenţa cărţii va fi că ori îi dau de urmă şi îl împuşc, ori nu, scriind de mână cu creionul.

Când eram angajat, aveam cinci conturi mici la cinci bănci importante. Numele băncilor importante îţi taie răsuflarea, când le zici în gând, şi există filiale prin tot oraşul. Obişnuiam să mă duc la bănci diferite sau la filiale ale aceleiaşi bănci. Am avut episoade când mă duceam din filială în filială până târziu în noapte, mutând bani între conturi sau doar verificându-mi bilanţurile. Introduceam coduri şi studiam cifrele. Aparatele ne ajută să parcurgem etapele. Aparatul zice: E corect aşa? Ne învaţă să gândim în etape logice.

Am fost căsătorit pentru scurt timp cu o femeie handicapată care avea un copil. Obişnuiam să mă uit la copilul ei, care abia ce terminase cu scutecele, şi să mi se pară că am căzut într-o gaură.

Pe-atunci predam şi ţineam conferinţe. Conferinţe nu-i chiar cuvântul potrivit. Sar de la un subiect la altul în gând. Nu vreau să scriu la modul acela, când îţi turui biografia, părinţii şi educaţia. Vreau să mă înalţ din cuvintele de pe pagină şi să fac ceva, să rănesc pe cineva. Zace în mine să rănesc pe cineva, şi n-am ştiut-o dintotdeauna. Actul de a scrie şi profunzimea scriiturii îmi vor spune dacă sunt capabil.

Îmi doresc sincer simpatia voastră. Îmi cheltuiesc bănuţii zi de zi pe apă îmbuteliată. Asta pentru băut şi îmbăiat. Mi-am făcut aranjamentele mele pentru toaletă, am locurile mele pe care le frecventez pentru mâncarea la pachet şi nevoia de apă într-o clădire fără apă, încălzire sau iluminat, cu excepţia a ceea ce furnizez eu.

Mie mi-e greu să le vorbesc direct oamenilor. Încercam pe vremuri să spun adevărul. Dar e greu să nu minţi. Mint oamenii fiindcă aceasta e limba mea, felul meu de-a vorbi. Este temperatura din capul celui ce sunt. Nu lansez remarci către cel cu care vorbesc, ci încerc să-l evit, sau să lansez o vagă remarcă peste umărul lui, cum s-ar zice.

După o vreme am început să simt o oarecare satisfacţie în asta. Niciodată n-a fost genul meu să vreau să spun ceea ce spuneam. Fiecare minciună lipsită de necesitate e o altă cale de a construi o persoană. Acum înţeleg asta limpede. Nimeni nu mă putea ajuta în afară de mine.

Mă uitam tot timpul la transmisiunile video live de pe site-ul lui. Mă uitam cu orele şi realmente cu zilele. Ce le zicea el oamenilor, cum se rotea el aşa iute în scaunul lui. Credea că scaunele erau absolut stupide şi degradante. Cum înota când înota, cum lua mesele, cum juca cărţi în faţa camerei. Felul în care amesteca cărţile. Chiar dacă lucram în acelaşi sediu, îl aşteptam afară în stradă ca să văd când pleacă. Voiam să mi-l fixez bine în minte. Era important să ştiu unde se află, chiar şi pentru o clipă. Chestia asta îmi ordona lumea.

Oricum, nu erau minciuni. Nu erau falsităţi, majoritatea, ci simple ricoşări din trupul ascultătorului, din umerii lui sau ai ei, sau erau ratări absolute.

A vorbi direct cu un om era insuportabil. Dar în aceste pagini am de gând să scriu croindu-mi calea către adevăr. Aveţi încredere în mine. M-au

retrogradat la monede mai neînsemnate. Scriu ca să-mi domolesc mintea, dar uneori mai apar şi scurgeri.

Acum nu mai merg la bancă decât într-un singur loc, fiindcă din punct de vedere financiar sunt în scădere, tinzând spre nimic. E o bancă mică, cu un bancomat înăuntru şi unul pe stradă, montat în perete. Folosesc bancomatele din stradă fiindcă nu mă lasă gardianul să intru în bancă.

I-aş putea spune că am un cont şi aş putea să i-o şi dovedesc. Dar banca e din marmură şi sticlă şi gardieni înarmaţi. Iar eu accept asta. I-aş putea spune că trebuie să verific Activitatea Recentă, chiar dacă nu există nici una. Totuşi sunt de acord să îmi fac tranzacţiile afară, la bancomatul din zid.

În fiecare zi mi-e ruşine, iar în următoarea şi mai ruşine. Îmi voi petrece, însă, restul vieţii în acest spaţiu de locuit, scriind aceste însemnări, acest jurnal, înregistrându-mi gesturile şi reflecţiile, găsind o oarecare onoare, o oarecare valoare la capătul lucrurilor. Vreau zece mii de pagini care vor opri lumea.

Permiteţi-mi să vorbesc. Sunt predispus la tulpini mondiale ale bolilor. Am crize de *susto*, adică pierderea sufletului, mai mult sau mai puţin, din zona Mării Caraibilor, afecţiune pe care am contractat-o iniţial de pe internet, cu ceva vreme înainte ca nevasta mea să-şi ia copilul şi să mă părăsească, purtată în josul scării de fraţii ei, imigranţi ilegali.

Pe de o parte, e doar scorneală şi mit. Pe de alta, sunt predispus. Lucrarea asta va include descrieri ale simptomelor mele.

El e mereu înainte, considerând trecut ce e nou, iar eu înclin să admir asta, punând mereu la îndoială lucrurile pe care tu şi cu mine le considerăm nişte anexe măreţe şi de încredere la vieţile noastre. Lucrurile se ofilesc nerăbdătoare în mâinile lui. În mintea mea, îl cunosc. El vrea să fie mereu cu o civilizaţie înaintea acesteia.

Obişnuiam să ţin un sul de bancnote înfăşurate cu o fâşie de cauciuc albastru care avea ştanţat pe el „Sparanghel de California“. Banii ăia sunt în circulaţie acum, din mână în mână, neigienizaţi. Am o bicicletă fixă pe care am găsit-o într-o noapte cu o pedală lipsă.

Am dat un anunţ clandestin pentru o armă la mâna a doua şi am cumpărat-o discret şi între patru ochi când eram online şi încă angajat, dar nu mai aveam mult, ştiind că venea ziua, el e dezordonat, deprinderile în muncă i se dezintegrează, lucru care li se citea pe feţe, în ciuda umorului şi a patosului de a deţine o asemenea armă complicată când eşti o persoană ca mine.

Înţeleg umorul şi mila dispreţuitoare faţă de ceea ce fac uneori. Şi aproape că mă bucur de ele, chiar până în faza în care devin neajutorat.

Viaţa mea nu îmi mai aparţinea. Dar nici nu îmi doream. Îl priveam făcându-şi nod la cravată şi ştiam cine este. Oglinda lui din baie avea un afişaj care îi spunea temperatura şi tensiunea din acea clipă, înălţimea, greutatea, bătăile inimii, pulsul, medicaţia de luat, un întreg istoric al sănătăţii doar privindu-i faţa, iar eu eram senzorul lui uman, care îi citea gândurile, care îi cunoştea mintea.

Îţi spune înălţimea în cazul în care te-ai scurtat peste noapte, ceea ce se poate întâmpla anabolic.

Ţigările nu sunt parte a profilului persoanei care credeţi că sunt. Dar sunt un fumător înrăit. De ce am nevoie, am nevoie foarte tare. Nu citesc de plăcere. Nu fac baie des fiindcă nu prea-mi permit. Îmi cumpăr haine de la Value Drugs[3]. Poţi să faci asta în America, să te îmbraci din cap până-n picioare de la farmacie, lucru pe care îl admir în tăcere. Dar dincolo de aceste felurite detalii, nu sunt aşa de diferit de tine, de tine pe dinăuntru, în sensul că toţi suntem incontrolabili.

Au purtat-o în josul scării în căruciorul ei cu rotile şi cu copilul. Eram dezorientat. Poate că aţi văzut la un moment dat liniile pe care le trasează un detector de minciuni. Aşa arată unda gândirii mele uneori, când mă gândesc cum să reacţionez la ceva. Am abandonat predatul ca să fac primul milion. Era acum ori niciodată. Apoi însă m-am simţit nelalocul meu, stând la punctul meu de lucru. Mă simţeam inserat acolo, o persoană care se află acolo nu ca urmare a propriilor sale alegeri, deşi eu făcusem alegerea să fiu acolo, iar el se apropia cel mult la o distanţă suficient de mare încât să poată fi auzit.

În privinţa uciderii lui, sunt ambivalent. În ochii dumneavoastră, asta mă face mai puţin sau mai mult interesant?

Nu sunt unul dintre jerpeliţii aceia la care încerci să nu te uiţi când mergi pe anumite străzi. Nici eu nu mă uit la ei. Îmi dărâm pereţii din spaţiul de locuit, sarcină care mi-a luat câteva săptămâni şi acum e aproape gata. Apa îmbuteliată mi-o cumpăr de la băcănia mexicană din susul străzii. Sunt doi vânzători sau un proprietar şi un vânzător şi ambii zic: Nici o problemă. Eu zic: Mulţumesc. Nici o problemă.

Când eram copil, obişnuiam să ling monede. Zimţii de pe marginea unei monede obişnuite. Freză i se zice. Încă le mai ling, uneori, dar mă tem de mizeria adunată în freză.

Dar să iei viaţa unui alt om? Asta este viziunea noii zile. Sunt hotărât, în cele din urmă, să acţionez. Fiindcă actul violent e cel care face istorie şi schimbă tot ceea ce a fost înainte. Dar cum să-ţi imaginezi clipa? Nici măcar nu sunt sigur că o pot comite mintal, doi bărbaţi fără chip cu haine colorate şi fluide.

Şi cum să-l găsesc ca să-l ucid, darămite să-l mai şi ţintesc şi să trag? Aşadar, e ceva profund academic această confruntare.

Când plătesc cu monede, sunt cuprins de obsesii mărunte, număratul greşit şi bâjbâiala.

Dar cum să trăiesc eu, dacă el nu e mort? Ar putea fi un tată mort. Voi oferi această speranţă. I se poate recolta sperma, apoi congela pentru cincisprezece luni. După aceea e o simplă chestiune de a o fecunda pe văduva lui sau pe o mamă voluntară.

Apoi o altă persoană va creşte după chipul şi asemănarea lui, iar eu voi avea ceva de urât, atunci când acest lucru va fi suficient de mare ca să-l considerăm bărbat.

Oamenii se gândesc la cine sunt ei în cele mai liniştite ore ale nopţii. Eu port acest gând, misterul copilului şi teroarea acestui gând, simt această imensitate din sufletul meu în fiecare clipă a vieţii mele.

Am biroul meu metalic, pe care l-am tras în susul a trei tronsoane de trepte, cu frânghii şi pene. Am creioanele mele pe care le ascut cu un cuţit de decojit.

Există stele moarte care încă mai strălucesc, fiindcă lumina lor este captivă în timp. Unde stau eu în această lumină care, drept vorbind, nu există?

1. Cartier din Manhattan.

2. Miel în sos picant, preparat al bucătăriei etiopiene.

3. Lanţ de farmacii care există de treizeci de ani.

4

Limuzina era o apariţie frapantă sub felinarul stradal, ceva ca o caricatură plină de vânătăi, o maşină dintr-o bandă desenată, care simte şi vorbeşte. Luminile laterale de decor erau aprinse, câte douăsprezece pe-o parte, dispuse între geamuri în seturi de câte patru. Şoferul stătea în spate, ţinând uşa deschisă. Eric nu a intrat imediat. S-a oprit şi s-a uitat la şofer. Nu o mai făcuse niciodată înainte şi i-a luat ceva vreme ca să îl vadă.

Omul era zvelt şi negru, de înălţime potrivită. Avea o faţă alungită. Avea un ochi, stângul, care cu greu putea fi găsit sub pleoapa foarte lăsată. Marginea de jos a irisului era vizibilă, blocată într-un colţ. Omul avea un trecut, era limpede. În albul ochiului erau dârele înserării, ceva de apus sângeriu. Se petrecuseră una, alta în viaţa lui.

Lui Eric i-a plăcut ideea că un om cu un ochi distrus conducea o maşină, ca mijloc de existenţă. Maşina lui. Cu atât mai bine.

Şi-a amintit că simţea nevoia să urineze. A făcut-o în maşină, aplecându-se, apoi a privit bolul retrăgându-se la loc în nişa sa. Nu ştia ce se întâmplă cu deşeurile. Poate că erau depozitate undeva într-un rezervor de sub automobil sau poate că erau aruncate direct pe stradă, încălcând o sută de regulamente.

Farurile de ceaţă ale maşinii străluceau. Râul era la numai două blocuri distanţă, purtându-şi inventarul zilnic de chimicale şi gunoaie neînsemnate, obiecte casnice plutitoare, straniul trup ciomăgit sau împuşcat, toate plutind fantomatic şi prozaic spre sud, către capătul insulei şi încă şi mai departe, spre gura de vărsare spre mare.

Era roşu la semafor. Pe bulevard traficul era diluat, iar el stătea în maşină şi îşi dădea seama ce ciudat era să fie dispus să aştepte, întocmai ca şoferul, doar fiindcă lumina era de o anumită culoare, şi nu de alta. Dar ceea ce făcea nu era să respecte termenii unui acord social. Era într-o dispoziţie răbdătoare, atâta tot, şi poate că ceva mai prevăzător, acum fiind mortal de singur, cu bodyguarzii duşi.

Maşina a traversat Tenth Avenue şi a trecut de prima băcănie mică, iar apoi de o parcare pentru camioane care zăcea goală. A văzut două maşini parcate pe trotuar, acoperite cu prelate albastre jerpelite. Era un câine vagabond, întotdeauna e un câine gri şi prăpădit care amuşină paginile mototolite ale unui ziar. Tomberoanele de gunoi erau din metal aici şi aveau un aspect hodorogit, nu ca produsele fiţoase din cauciuc de pe străzile din est, era gunoi şi în cutii deschise, şi o dâră de gunoaie răspândindu-se în evantai în urma unui cărucior de supermarket răsturnat în stradă. Simţea cum se lasă liniştea, o absenţă fără legătură cu atmosfera străzii la acea oră, iar maşina a trecut de o a doua băcănie mică şi el a văzut meterezele de deasupra şinelor de tren ce treceau pe sub nivelul străzii şi garajele şi magazinele închise peste noapte, grilaje metalice însemnate cu graffiti în spaniolă şi arabă.

Frizeria era pe partea nordică a străzii, iar vizavi se înşirau blocuri de locuinţe vechi, din cărămidă. Maşina s-a oprit şi Eric a rămas înăuntru, gândindu-se. A stat vreme de cinci, şase minute. Apoi portiera s-a deschis cârâind şi şoferul stătea pe trotuar, privind înăuntru.

— Am ajuns, a zis în cele din urmă.

Eric stătea pe trotuar privind la locuinţele de peste drum. S-a uitat la clădirea din mijloc, dintr-un şir de cinci, şi a simţit un frison de singurătate, etajul patru, ferestrele întunecate şi o scară de incendiu lipsită de plante. Clădirea era mohorâtă. Era o stradă mohorâtă, însă aici locuiseră cândva

oameni, într-o învălmăşeală gălăgioasă, în apartamente vagon, şi fiind fericiţi ca oriunde, s-a gândit el, şi încă o făceau, şi încă erau.

Tatăl lui crescuse aici. Uneori lui Eric i se impunea să vină aici şi să lase strada să-i vorbească. El îşi dorea să simtă, să simtă fiecare tristă nuanţă a dorului. Dar nu era dorul lui, jindul lui, felul lui de-a percepe trecutul. Era prea tânăr ca să simtă asemenea lucruri, şi oricum era nepotrivit, asta nu fusese niciodată casa sau strada lui. Simţea ceea ce ar fi simţit tatăl lui, stând în acest loc.

Frizeria era închisă. Ştia că o să fie închisă la ora asta. S-a dus la uşă şi a văzut că încăperea din dos era luminată. Trebuia să fie luminată, indiferent de oră. A ciocănit şi a aşteptat, iar bătrânul a apărut din penumbră, Anthony Adubato, în hainele de lucru, o tunică albă dungată cu mânecă scurtă, pantaloni largi şi adidaşi.

Eric ştia ce o să zică bătrânul când o să deschidă uşa.

— Dar cum se face că nu prea mai dai pe-aici în ultima vreme?

— Bună, Anthony.

— Multă vreme a trecut.

— Multă vreme. Am nevoie să mă tund.

— Arăţi de parcă ai avea nevoie. Ia intră să mă uit la tine.

A apăsat pe întrerupător şi a aşteptat ca Eric să se aşeze într-unul din scaunele de frizerie care mai rămăsese. În linoleum era o gaură, acolo unde fusese celălalt scaun, şi mai era un scaun de jucărie pentru copii, încă mai era, o maşinuţă verde de curse, cu volan roşu.

— N-am mai văzut aşa o claie la un fiinţă umană.

— Când m-am trezit dimineaţa am ştiut c-a venit vremea.

— Ştiai unde să vii.

— Mi-am zis, trebuie să mă tund.

Omul i-a scos lui Eric ochelarii de soare şi i-a aşezat pe un raft de sub oglinda lată cât toată încăperea, mai întâi verificându-i de pete şi praf.

— Poate că vrei să mănânci ceva mai întâi.

— Aş putea mânca ceva.

— E mâncare luată la pachet în „frigerator“, mai iau câte-o îmbucătură când mă apucă.

S-a întors în camera din dos, iar Eric s-a uitat împrejur. Vopseaua se desprindea de pe pereţi, scoţând la iveală pete de tencuială roz-alburie, iar tavanul era crăpat ici şi colo. Tatăl lui îl adusese aici cu mulţi ani în urmă, prima oară, şi probabil că locul fusese într-o formă mai bună, dar nu cu mult.

Anthony stătea în uşă, cu câte-o caserolă mică şi albă în fiecare mână.

— Deci te-ai căsătorit cu femeia aceea.

— Aşa e.

— Are familia ei la bănet, de nu-l mai poate număra. N-am crezut niciodată că o să te căsătoreşti aşa de tânăr. Dar ce ştiu eu? Am piure de năut şi am vinete umplute cu orez şi alune.

— Dă-mi vinete.

— S-a făcut, a zis Anthony, dar a rămas acolo unde era, în uşă.

— S-a curăţat repede odată ce i l-au descoperit. A fost diagnosticat şi-apoi s-a curăţat. De parcă azi vorbea cu mine şi mâine dus a fost. În mintea mea aşa e. Mai am şi-altă vânătă, cu usturoi şi lămâie, frecate la un loc, dacă vrei să o încerci pe asta mai bine. I-au pus diagnosticul, era ianuarie. L-au descoperit şi i-au zis. Dar el nu i-a spus maică-tii decât atunci când n-a mai avut încotro. Până în martie, dus a fost. Dar, în mintea mea, zici c-au trecut o zi, două. Două zile, cel mult.

Eric mai auzise asta de câteva ori, iar omul folosea aproape aceleaşi cuvinte de fiecare dată, cu variaţiuni legate de topică. Asta îşi dorea de la

Anthony. Aceleaşi cuvinte. Calendarul companiei petroliere de pe perete. Oglinda care avea nevoie să fie argintată.

— Tu aveai patru ani.

— Cinci.

— Exact. Mama ta era înţeleapta cartierului. De aici ai moştenit inteligenţa. Mama ta avea înţelepciune. O zicea şi el.

— Şi tu. Te ţii bine?

— Mă ştii cum sunt eu, puştiule. Ţi-aş putea zice că n-am de ce să mă plâng. Dar sigur că am de ce să mă plâng. Chestia e că nu vreau.

S-a sprijinit de un perete, doar cu partea de sus a corpului, cu bătrânu-i cap cu păr ţepos şi ochi deschişi la culoare.

— Fiindcă nu mai e vreme, a zis.

După o pauză, s-a dus la raftul din faţa lui Eric, a lăsat jos caserolele şi a scos două linguri de plastic din buzunarul de la piept.

— Stai să mă gândesc ce-am putea să bem. E apă de la robinet. Acum eu beau apă. Şi e o sticlă de lichior care nu mă-ntreba de când e pe-aici.

Era atent cu cuvântul lichior, Anthony adică. Toate cuvintele pe care le rostise erau cele pe care le rostea întotdeauna, cu excepţia acestui singur cuvânt care părea să-i stârnească nelinişte.

— Aş putea bea un pic din ăla.

— Bine. Fiindcă dacă taică-tău în persoană ar intra aici şi eu, Doamne fereşte, i-aş oferi apă de la robinet, mi-ar smulge din ţâţâni şi ultimul scaun.

— Şi poate că i-am putea zice şoferului să intre. Şoferul meu a rămas afară, în maşină.

— I-am putea da cealaltă vânătă.

— Bine. Ar fi drăguţ. Mulţumesc, Anthony.

Erau pe la jumătatea mesei, şedeau şi vorbeau, Eric şi şoferul, iar Anthony stătea în picioare şi vorbea. Găsise o lingură pentru şofer, iar ei doi

beau apă din căni desperecheate.

Numele şoferului era Ibrahim Hamadou şi se dovedise că el şi Anthony conduseseră taxiuri prin New York, cu mulţi ani în urmă.

Eric stătea în scaunul de frizerie privindu-l pe şofer, care nu îşi dăduse jos haina şi nici nu-şi slăbise cravata. Stătea aşezat într-un scaun pliant, cu spatele la oglindă şi tot amesteca liniştit prin mâncare.

— Conduceam un taxi cu pătrăţele. Mare şi săltăreţ, a zis Anthony. Conduceam noaptea. Eram tânăr. Ce puteau să-mi facă?

— Cu nopţile nu-i prea bine, dacă ai nevastă şi copil. În plus, pot să-ţi spun că era mare nebunie pe-atunci.

— Îmi iubeam taxiul. Lucram douăsprezece ore nonstop. Mă opream doar ca să mă piş.

— Într-o zi, un om e lovit de un alt taxi. Vine zburând în taxiul meu, a zis Ibrahim. Adică, chiar zboară prin aer. Se zdrobeşte de parbriz. Drept la mine-n faţă. Sânge peste tot.

— Eu nu plecam niciodată din garaj fără Windex[1], a zis Anthony.

— Cred că într-o viaţă anterioară am fost secretar interimar la Afaceri Externe. Îi zic: Ia dă-te jos de-acolo. Nu pot să conduc cu tine pe parbriz.

Eric nu se putea abţine să se tot uite la partea stângă a feţei lui. Ochiul prăbuşit al lui Ibrahim îl fascina într-un mod copilăresc, depăşind ruşinea de-a te holba. Ochiul se depărta dinspre nas, sprânceana era dreaptă şi deviată în sus. Un tiv de ţesut cicatrizat îi traversa pleoapa ieşind în relief. Dar chiar şi cu pleoapa aproape închisă, tot se mai putea întrezări o precipitare a sedimentelor în globul ocular, o suspensie din albuş de ou şi sânge pestriţ. Ochiul avea un fel de autonomie, o personalitate proprie, creând o ruptură în om, un sine alternativ tulburător.

— Mâncam la volan, a zis Anthony, fluturându-şi caserola cu mâncare. Îmi ţineam sendvişurile în poleială.

— Şi eu mâncam la volan. Nu-mi puteam permite să mă opresc din condus.

— Şi unde te pişai, Ibrahim? Eu mă pişam sub Manhattan Bridge.

— Şi eu tot acolo mă pişam, da, exact.

— Mă pişam în parcuri şi pe alei. Odată m-am pişat într-un cimitir de animale.

— În anumite privinţe, noaptea e mai bună, a zis Ibrahim. Sunt convins.

Eric asculta absent, începea să i se facă somn. Şi-a băut lichiorul dintr-un păhărel ciobit. După ce a terminat de mâncat, a pus lingura în caserolă şi a aşezat caserola cu grijă pe braţul scaunului. Scaunele au braţe şi picioare care ar trebui să se numească altfel. Şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii.

— Stăteam pe-aici cât să zic, a continuat Anthony. Poate vreo patru ore pe zi, ajutându-l pe tata să tundă. Noaptea conduceam taxiul. Îmi iubeam taxiul. Aveam un ventilator mic care mergea pe baterie, că nici gând de aer condiţionat pe-atunci. Aveam o cană cu magnet pe care o fixam de bord.

— Eu aveam volanul tapisat, a zis Ibrahim. Foarte frumos, zebră. Şi fotografia fiică-mii agăţată de oglinda retrovizoare.

Cu timpul, vocile au devenit o unică vocală prelungă, iar aceasta avea să fie calea evadării lui, o ieşire cu răsuflarea sacadată din giulgiul lung al treziei ce îi marcase atâtea nopţi. Începea să se pleoştească, să aţipească, şi simţea o întrebare fremătând undeva în întuneric.

Ce poate fi mai simplu decât să adormi?

Mai întâi a auzit zgomotul mestecatului. Şi-a dat seama imediat unde este. Apoi a deschis ochii şi s-a văzut în oglindă, cu camera îngrămădindu-se în jurul lui. A zăbovit asupra acestei imagini. Ochiul i se învineţea acolo unde îl lovise marginea de la blatul plăcintei. Tăietura făcută de cameră pe frunte prinsese o crustă de culoarea dudelor. Apoi a văzut claia de păr pufos,

sălbatic şi încâlcit, impresionantă într-un fel, şi s-a salutat dând din cap, privindu-se drept în faţă, într-o clipă de respiro, amintindu-şi cine era.

Frizerul şi şoferul savurau un desert dintr-un foitaj fin umplut cu miere şi nuci, fiecare ţinând în palmă câte-un pătrat.

Anthony se uita la el, dar îi vorbea lui Ibrahim, sau poate ambilor, le vorbea pereţilor şi scaunelor.

— Pe tipul ăsta eu l-am tuns prima oară. Nu voia să stea în scaunul din maşină. Taică-său încerca să-l ţină cu forţa acolo. El, nu şi nu şi nu şi nu. Aşa că l-am pus exact acolo unde stă acum. Taică-său l-a ţinut locului, a zis Anthony. L-am tuns pe taică-său când era un puşti. Apoi l-am tuns şi pe el.

Vorbea de unul singur, vorbea cu bărbatul care fusese el însuşi cândva, cu foarfecele în mână, tunzând un milion de capete. Se tot uita la Eric, care ştia ce urma şi aştepta.

— Taică-său a crescut cu patru fraţi şi surori. Locuiau chiar peste drum, colo. Cei cinci copii, mama, tatăl, bunicul, toţi într-un apartament. Fii atent.

Eric era atent.

— Opt oameni, patru camere, două ferestre, o toaletă. Parcă aud vocea lui taică-său. Patru camere, două cu ferestre. Era o declaraţie pe care-i plăcea să o facă.

Eric stătea în scaun şi visa cu ochii deschişi scene şi chipuri ce pâlpâiau în mintea tatălui său, chipuri levitând în somnul tatălui său, sau reveria lui de-o clipă, sau uşurarea finală adusă de morfină, şi era o bucătărie care apărea şi dispărea, o masă cu tăblia emailată, pete pe tapet.

— Două cu ferestre, a zis Anthony.

Era să întrebe cât timp dormise. Dar oamenii întreabă mereu cât timp au dormit. Aşa că mai bine le-a zis de ameninţarea credibilă. Avea încredere în ei. Era plăcut să aibă încredere în cineva. Părea în regulă să prezinte situaţia

în acest loc anume, unde timpul trecut era suspendat în aer, năpădind obiectele concrete şi chipurile oamenilor. Aici se simţea în siguranţă.

Era limpede că lui Ibrahim nu i se spusese.

El a zis:

— Dar unde e şeful cu paza, în cazul ăsta?

— I-am dat liber pentru restul nopţii.

Anthony stătea lângă casa de marcat, mestecând.

— Dar ai protecţie în maşină, nu?

— Protecţie.

— Protecţie. Nu ştii ce înseamnă asta?

— Am avut o armă, dar am aruncat-o.

Ibrahim a zis:

— Păi de ce?

— Nu mă gândeam la ce urmează. Nu voiam să fac planuri sau să-mi iau măsuri.

— Ştii cum sună asta? a zis Anthony. Cum sună? Credeam că ai o reputaţie. Poţi să distrugi un om cât ai clipi. Dar mie-mi pari destul de nesigur. Ăsta-i puştiul lui Mike Packer? Care avea o armă şi-a aruncat-o? Ce-nseamnă asta?

— Ce-nseamnă asta? a zis Ibrahim.

— În zona asta a oraşului? Şi nu ai armă?

— Există paşi pe care trebuie să-i urmezi ca să te aperi singur.

— În zona asta a oraşului? a zis Anthony.

— Cinci metri nu poţi merge după lăsarea întunericului. Cum n-ai grijă, cum te omoară.

Ibrahim se uita la el. Era o privire seacă, distantă, fără un punct de contact.

— Să fii înţelegător cu ei, o să le ia ceva vreme. Mai întâi îţi sfâşie maţele.

Se uita drept prin Eric. Vocea îi era blândă. Şoferul era un personaj blând, la costum şi cravată, stând aşezat cu prăjitura în mâna întinsă, iar comentariile lui erau în mod vădit personale, extrapolându-se dincolo de acest oraş, de aceste străzi, de circumstanţele în cauză.

— Ce ţi s-a întâmplat la ochi, a zis Anthony, de-i sucit aşa?

— Pot să văd. Pot să conduc. Le-am trecut testele.

— Fiindcă ambii mei fraţi au fost antrenori de lupte cu ani în urmă. Dar aşa ceva n-am mai văzut niciodată.

Ibrahim s-a uitat în altă parte. N-avea de gând să se lase purtat de amintiri şi emoţie. Poate că simţea o loialitate faţă de istoria lui personală. Una e să vorbeşti în general, despre o întâmplare, să o foloseşti ca referinţă şi analogie. Dar a detalia cumplitul fapt în sine, unor străini care vor da din cap şi vor uita, asta trebuia să fie ca şi cum şi-ar fi trădat durerea.

— Ai fost bătut şi torturat, a zis Eric. O lovitură militară. Sau poliţia secretă. Sau au crezut că te-au executat. Ţi-au tras un glonţ în faţă. Te-au lăsat, crezându-te mort. Sau rebelii. Invadând capitala. Capturând persoane oficiale la întâmplare. Pocnind cu paturile armelor în feţe la întâmplare.

Vorbea încet. Pe chipul lui Ibrahim se întrezărea un vag luciu de sudoare. Părea vigilent şi pregătit, o atitudine pe care o învăţase undeva în vreun deşert, cu şapte sute de ani înainte să se nască.

Anthony a muşcat din desert. L-au ascultat mestecând şi vorbind.

— Îmi iubeam taxiul. Îmi înfulecam mâncarea. Conduceam doişpe ore încontinuu, noapte după noapte. Nici gând de concedii.

Stătea lângă casa de marcat. Apoi s-a aplecat, a deschis un dulap de sub raft şi a scos nişte şervete.

— Dar ce făceam pentru protecţie?

Eric îl mai văzuse, un vechi revolver ciupit de vărsat stând pe fundul sertarului.

I-au vorbit. Şi-au dezvelit dinţii şi au mâncat. Au insistat să ia el arma. El nu era sigur că ar fi contat cine ştie ce. Se temea că noaptea se terminase. Ameninţarea ar fi trebuit să se materializeze curând după dispariţia lui Torval, dar nu se întâmplase aşa, din momentul acela până în clipa de faţă, iar el începea să creadă că nu se va mai întâmpla niciodată. Aceasta era perspectiva cea mai sumbră, să nu existe de fapt nimeni acolo. Îl lăsa într-o stare de suspans, tot ce era lumesc şi important rămânea în urmă, într-o ruină neclară, fără nici un moment culminant înainte.

Singurul lucru care mai rămânea era tunsoarea.

Anthony şi-a scuturat pelerina vărgată, umflând-o în aer. A stors apă în capul lui Eric. Acum vorbeau nimicuri. A umplut la loc păhărelul ciobit, cu *sambuca*. Apoi s-a pregătit tăind aerul cu foarfeca, la doi centimetri de urechea lui Eric. Conversaţia era una obişnuită pentru o frizerie, despre creşterea chiriilor şi traficul prin pasaje. Eric ţinea paharul la nivelul bărbiei, cu braţul strâns, sorbind prevăzător.

După o vreme, şi-a smuls pelerina. Nu mai putea să şadă acolo. A sărit din scaun, dând băutura peste cap, ca pe-o duşcă de whisky.

Anthony părea deodată foarte mic, cu pieptenele cu dinţi rari într-o mână şi foarfeca în alta.

— Dar cum vine asta?

— Trebuie să plec. Nu ştiu cum vine. Aşa vine.

— Dar lasă-mă măcar să-ţi fac şi partea dreaptă. Ca să fie egale.

Pentru Anthony era important. Asta era clar, să egaleze cele două părţi.

— O să mă întorc. Crede-mă pe cuvânt. O să stau şi-o să mă termini.

Şoferul a fost cel care a înţeles. Ibrahim s-a dus la dulap şi a scos arma. Apoi i-a întins-o lui Eric, cu patul înainte, cu o venă pulsându-i pe mână.

Avea un fel de determinare pe chip, o insistenţă solemnă asupra faptului că e o datorie să recunoşti ceea ce este dur şi necruţător pe lume, iar Eric îşi dorea să răspundă acestei atitudini susţinute şi serioase a omului, căci altfel risca să îl dezamăgească.

A luat arma în mână. Era o porcărie nichelată. Dar a simţit profunzimea experienţei lui Ibrahim. A încercat să citească în ochiul lui distrus, în fâşia injectată cu sânge de sub pleoapa lăsată ca o glugă. Respecta ochiul. Acolo era o poveste, se clocea o legendă despre timp şi soartă.

Aburul se revărsa dintr-o gură de canal, printr-un coş înalt şi albastru, o privelişte nespus de banală, s-a gândit el, însă acum frumoasă, încărcată de stranietatea, indescifrabilitatea unui lucru văzut ca pentru prima dată, abur înălţându-se din pământul urban, aproape ca o nălucire.

Maşina se apropia de Eleventh Avenue. Mergea în faţă, lângă şofer, cerându-i să taie toate căile de comunicaţie cu complexul. Ibrahim a făcut întocmai. Apoi a activat ecranul cu vedere de noapte. O serie de imagini captate cu camera de termoviziune au apărut pe parbriz, în stânga jos, obiecte aflate dincolo de raza de acţiune a farurilor. A luminat imaginea tomberoanelor de pe marginea râului, ajustând proiecţia un pic în sus. A activat microcamerele care monitorizau activitatea în perimetrul automobilului. Oricine s-ar fi apropiat, din orice unghi, putea fi văzut pe ecranele de la bord.

Lui Eric toate aceste accesorii i se păreau nişte jucării, utile poate în arta video.

— Ibrahim, ia spune-mi.

— Da.

— Limuzinele astea care împânzesc străzile. Mă întrebam.

— Da.

— Ele unde-s parcate noaptea? Au nevoie de spaţii largi de parcare. Pe lângă aeroporturi sau pe undeva în Meadowlands. Long Island, New Jersey.

— În New Jersey o să mă duc eu. Limuzina rămâne aici.

— Unde?

— Cvartalul următor. O să apară un garaj subteran. Doar pentru limuzine. Las maşina dumneavoastră, iau maşina mea, conduc acasă prin tunelul împuţit.

O veche clădire industrială se afla pe colţul sudic, cu zece etaje, ca un bloc, o ocnă de la finalul epocii medievale şi un pericol de incendii. Avea ferestre astupate şi schele, iar trotuarul era împrejmuit cu scânduri. Ibrahim a strecurat maşina mai departe, spre dreapta, păstrând distanţă faţă de zonele închise. Un vehicul a tras în faţa lor, o camionetă-restaurant, improbabilă la ora asta, anormală, interesant de privit.

Îşi fixase arma sub curea, incomod. Şi-a amintit că dormise. Era vigilent, dornic de acţiune, de un punct culminant. Ceva trebuia să se întâmple în curând, o risipire a îndoielilor şi ivirea vreunui plan, planul de acţiune al subiectului, vizibil şi precis.

S-au aprins luminile, drept înainte, izbucnind cu un pocnet şi un fâşâit, lămpi cu filament uriaşe, aşezate pe trepiede şi instalate pe stâlpi de iluminat. A apărut o femeie în blugi, făcând semn maşinii. Intersecţia era scăldată în lumină puternică, noaptea neaşteptat de vie.

Oamenii traversau încolo şi-ncoace, strigându-se sau vorbind la mobil ei în căşti, iar şoferii descărcau echipament din camioane lungi parcate de ambele părţi ale bulevardului. În benzinăria de peste drum erau rulote. Omul din camioneta din faţa lor a coborât peretele mobil, pentru servirea mesei, şi abia acum Eric a observat platforma masivă pe roţi, cu o macara mobilă ataşată, alunecând uşor pe loc. În capătul cel mai înalt al macaralei

era instalată o platformă ce susţinea o cameră de filmare şi câţiva oameni aşezaţi.

Macaraua nu era singurul lucru pe care nu-l observase. Când a ieşit din maşină şi a ajuns într-un loc care nu era obstrucţionat de camioneta-restaurant, a văzut detaliile scenei în pregătire.

Trei sute de oameni dezbrăcaţi erau întinşi pe stradă. Umpluseră intersecţia, stând în poziţii întâmplătoare, unele corpuri atârnând moi peste altele, unele aplatizate, turtite, în poziţie fetală, printre ele şi copii. Nimeni nu se mişca, nimeni n-avea ochii deschişi. Alcătuiau o privelişte surprinzătoare, un oraş de carne năucită, goliciunea, luminile strălucitoare, atât de multe trupuri neprotejate şi greu de crezut într-un loc unde în mod normal se circula.

Desigur, exista un context. Cineva făcea un film. Dar acesta era doar un sistem de coordonate. Trupurile erau purul adevăr, goale în stradă. Forţa lor era ceva propriu lor, independentă de împrejurările oarecare legate de eveniment. Însă era o forţă ciudată, credea el, fiindcă scena avea ceva sfios şi stins, ca o mică retragere. O femeie a tuşit cu o scuturare a capului şi o tresărire a genunchiului. El nu-şi punea problema dacă trebuiau să pară morţi sau numai inconştienţi. I se părea că sunt şi trişti, şi îndrăzneţi totodată, şi mai dezbrăcaţi decât fuseseră vreodată în viaţă.

Tehnicieni cu exponometre îşi croiau drum prin acest grup, păşind uşurel pe deasupra capetelor şi printre picioare desfăcute, recitând numere în noapte, iar o femeie cu o tăbliţă stătea gata să marcheze scena şi să-i dea drumul. Eric s-a dus la colţ şi s-a strecurat printre două scânduri deformate care mărgineau trotuarul. A zăbovit un moment în interiorul schelăriei din placaj, inspirând mortarul şi praful, şi şi-a dat jos hainele. I-a luat o vreme să îşi amintească de ce îl ardea aşa tare mijlocul. Acolo fusese electrocutat cu arma, şi ce senzaţional i se păruse că arată ea în lumina intermitentă a

arcului, femeia lui bodyguard cu vestă antiglonţ. Simţea o usturime persistentă, la mijlocul puţei, de la vodca pe care i-o picurase ea acolo.

Şi-a înfăşurat pantalonii strâns în jurul armei şi şi-a lăsat toate hainele pe trotuar. A pipăit prin beznă, dând colţul şi proptindu-se cu umărul într-o scândură, până a întrezărit o geană de lumină. A împins uşor, auzind scândura zgâriind asfaltul, iar apoi s-a furişat dincolo de placaj şi a păşit în stradă. A făcut zece paşi de pitic, ajungând la intrarea în intersecţie şi la graniţa trupurilor prăbuşite.

S-a întins printre ele. Simţea diferitele texturi ale bucăţilor de gumă de mestecat presate de zecile de ani de trafic. Mirosea gazele de eşapament impregnate în sol, scurgerile de ulei şi derapajele cauciucurilor, verile de asfalt încins. Stătea întins pe spate, cu capul într-o parte, cu braţul îndoit pe piept. Corpul lui se simţea ridicol aici, un clăbuc sidefiu de grăsime animală într-un deşeu industrial. Cu colţul unui ochi putea vedea camera măturând priveliştea de la o înălţime de şapte metri. Filmarea scenei principale încă se afla în pregătire, s-a gândit, în timp ce o femeie cu o cameră de mână făcea ture prin zonă, filmând câteva cadre digitale.

Un asistent superior i-a strigat unuia inferior:

— Bobby, blocheaz-o aşa.

Cu timpul, strada a devenit tot mai liniştită. Vocile s-au stins, senzaţia de mişcare periferică s-a estompat. Simţea prezenţa corpurilor, a tuturor, respiraţia corpului, sângele gâlgâind fierbinte, oamenii diferiţi unii de alţii care acum erau asemenea, comasaţi, îngrămădiţi, vii şi morţi laolaltă. Erau doar nişte figuranţi într-o scenă de grup, li se spusese să fie imobili, însă experienţa era una puternică, atât de totală şi de publică, încât abia dacă putea gândi în afara ei.

— Bună, a zis cineva.

Era persoana cea mai apropiată de el, o femeie stând cu faţa în jos, cu un braţ întins, cu palma întoarsă în sus. Avea păr şaten deschis sau blond închis. Sau poate era vopsit în acaju. Ce înseamnă acaju? Un blond auriu spre un şaten uşor roşcat. Sau roib. Roib suna mai bine.

— Se presupune că suntem morţi?

— Nu ştiu, a zis el.

— Nu ne-a zis nimeni. Sunt frustrată din cauza asta.

— Atunci, fii moartă.

Poziţia capului o obliga să vorbească în asfalt, înăbuşindu-şi cuvintele.

— Intenţionat am adoptat o poziţie ciudată. Orice ni s-ar fi întâmplat, mi-am zis, probabil că ni s-a întâmplat fără avertisment şi am vrut să reflect asta individualizându-mi personajul. Un braţ întreg mi-e sucit dureros. Dar nu mi s-ar părea corect să-mi schimb poziţia. Cineva a zis că s-a prăbuşit sistemul financiar. S-a întâmplat în câteva secunde, se pare. S-au dus toţi banii. Este ultima scenă pe care o trag înainte să suspende filmările pe termen nedefinit. Aşa că n-avem scuze să ne menajăm, nu?

Elise nu avea părul ca un cal roib? Nu putea vedea faţa femeii, iar ea nu i-o putea vedea pe a lui. Dar el vorbise, iar ea sigur îl auzise. Dacă era Elise, n-ar reacţiona la vocea soţului ei? Dar, pe de altă parte, de ce-ar face-o? Nu era ceva interesant de făcut.

Huruitul unui camion de pe undeva i-a duduit pe şira spinării.

— Dar bănuiesc că, de fapt, nu suntem morţi. Doar dacă suntem vreo sectă, a zis ea, implicată într-o sinucidere în masă, ceea ce, sincer, sper că nu-i cazul.

O voce amplificată a strigat:

— Ochii închişi, toată lumea. Nici un sunet, nici o mişcare.

Filmarea din macara a început, camera coborându-se uşor, iar el a închis ochii. Acum, că era lipsit de vedere printre ei, vedea mănunchiul de corpuri

aşa cum o făcea şi camera, cu răceală. Oare se prefăceau că sunt goi sau chiar erau goi? Nu îi mai era limpede. Erau multe nuanţe ale pielii, dar el le vedea în alb şi negru şi nu ştia de ce. Poate că o asemenea scenă necesita o monocromie sobră.

— Merge, a strigat o altă voce.

Se chinuia teribil, încercând să îi vizualizeze aici şi adevăraţi, independent de imaginea de pe un ecran din Oslo sau Caracas. Sau acele locuri nu se puteau deosebi de acesta? Dar de ce să pună astfel de întrebări? De ce să vadă aceste lucruri? Îl izolau. Îl dădeau la o parte, iar el nu asta voia. El voia să fie aici, printre ei, numai trup, cel tatuat, cel cu fundul păros, împuţiţii. Voia să se aşeze în mijlocul intersecţiei, printre bătrânii cu venele lor proeminente şi trupurile pătate şi alături de piticul cu o umflătură pe cap. S-a gândit că probabil erau aici şi oameni cu tuberculoză, câţiva, indiscutabil, cu pielea cojindu-se. Erau cei tineri şi puternici. El era unul dintre ei. El era unul dintre cei cu obezitate morbidă, cel bronzat şi în formă şi în floarea vârstei. S-a gândit la copiii cu frumuseţea scrupuloasă a ifoselor lor, atât de conformişti şi firavi. El era unul. Erau cei cu capetele cuibărite în trupurile altora, în sâni sau la subsuoară, în orice alt fel de adăpost acru li se permitea. S-a gândit la cei ce stăteau întinşi cu faţa în sus şi cu aripile larg desfăcute, oferiţi cerului, cu organele genitale în centrul pământului. Era o femeie brunetă cu un semn mic şi roşu în mijlocul frunţii, aducător de noroc. Era şi vreun bărbat cu un membru lipsă, cu bravul ciot înnodat deasupra genunchiului? Câte trupuri care aveau cicatrici chirurgicale? Şi cine e fata cu *dreadlocks*[2], cuibărită în ea însăşi, aproape toată pierzându-se în propriu-i păr, arătându-şi doar degetele roz de la picioare?

Voia să se uite în jur, dar nu a deschis ochii decât după ce a trecut o clipă prelungă, iar o voce blândă de bărbat a strigat:

— Stop.

A făcut un pas şi a întins un braţ înapoi. A simţit mâna ei într-a lui. L-a urmat în zona ferită de scânduri de pe trotuar, unde el s-a răsucit în beznă şi a sărutat-o, spunându-i pe nume. Ea s-a cocoţat pe trupul lui şi l-a cuprins cu picioarele şi au făcut dragoste acolo, bărbatul în picioare, femeia călare, în mirosul de piatră al demolării.

— Ţi-am pierdut toţi banii, i-a zis el.

I-a auzit râsul. I-a simţit răsuflarea spontană, clipocitul aerului umed pe faţa lui. Uitase plăcerea râsului ei, aproape un tuşit, cu iz de fum, un râs de ţigară dintr-un vechi film alb-negru.

— Eu pierd mereu câte ceva, a zis ea. Mi-am pierdut maşina azi-dimineaţă. Am vorbit despre asta? Nu-mi amintesc.

Cu asta se asemăna, scena următoare din filmul alb-negru care era difuzată în cinematografele din întreaga lume, necuprinsă în scenariu şi în necesarul de refinanţare. După scena cu mulţimea dezbrăcată, cei doi iubiţi izolaţi, scutiţi de memorie şi timp.

— Mai întâi am furat banii, apoi i-am pierdut.

Ea a zis râzând:

— Unde?

— Pe piaţă.

— Dar unde? a zis ea. Unde se duc când îi pierzi?

Ea i-a lins faţa şi s-a căţărat pe corpul lui, iar el nu îşi putea aminti unde se duseseră banii. Ea şi-a trecut limba peste ochiul şi sprânceana lui. El a ridicat-o înflăcărat şi mai sus şi şi-a strivit faţa între sânii ei. I-a simţit tresăltând şi asudând.

— Ce ştiu poeţii despre bani? Ei iubesc lumea şi o capturează într-un vers. Atât şi nimic mai mult, a zis ea. Plus asta.

Şi-atunci i-a pus o mână în cap şi l-a apucat, l-a înhăţat de păr, umplându-şi pumnul pătimaşă, trăgându-i capul pe spate şi aplecându-se ca să îl sărute, un sărut atât de prelung şi de nestăvilit, arzând din întreaga fiinţă, încât el a simţit că în sfârşit o cunoaşte, Elise a lui, oftând, lingându-l şi muşcându-i gura, şoptind cuvinte înăbuşite şi susurând stins, murmurând şi sărutându-l, vorbindu-i ca unui copil, cu trupul contopit cu al lui, cu picioarele încleştate în jurul lui, cu fesele încinse în palmele lui.

În clipa în care şi-a dat seama că o iubeşte, ea i-a alunecat în josul trupului şi i s-a desprins din braţe. Apoi s-a strecurat prin deschizătura îngustă dintre scânduri, iar el a privit-o traversând strada. Nimic nu se mişca pe-acolo. Ea era unica tuşă de mişcare, echipa şi figuranţii dispăruseră, echipamentul dispăruse, iar ea era calmă şi zveltă ca argintul şi mergea cu fruntea sus, cu o precizie tehnică, înspre ultima rulotă din benzinărie, unde avea să-şi găsească hainele, să se îmbrace rapid şi să dispară.

El s-a îmbrăcat în întuneric. Simţea pietricele de pe stradă, detalii aspre, înţepându-i spinarea şi picioarele. A pipăit împrejur după şosete, dar nu le-a putut găsi şi a ieşit desculţ în stradă, ducându-şi pantofii în mână.

Ultima rulotă plecase, intersecţia se golise. De data asta nu s-a aşezat lângă şofer. Voia să stea în compartimentul din spate ale limuzinei lui capitonate cu plută, în lumina de culoarea bronzului, singur în curgerea spaţială, observând liniile şi punctele, dulcile tranziţii, o anumită formă sau textură modulându-se într-alta. Interiorul lung avea o reacţiune, o mişcare fluidă către înapoi, iar el simţea mirosul de piele dimprejurul lui şi cel de cedru roşu al lemnăriei folosite la compartimentare. Simţea marmura de sub picioare, rece până-n măduva oaselor. S-a uitat la pictura din tavan, realizată în cerneală neagră, semiabstractă, ce înfăţişa aranjarea planetelor în momentul naşterii lui, calculată la oră, minut şi secundă.

Au traversat Eleventh Avenue, intrând în zona cimitirelor de maşini. Garaje cu vechituri şi grilaje ponosite. Reparaţii de maşini, spălătorii de maşini, maşini folosite. Un semn cu Collision Inc. Maşini dezmembrate înşirate pe trotuare, într-o coadă cât strada. Era ultimul cvartal înainte de râu, nerezidenţial, nepietonal, loturi cu maşini împrejmuite cu gard de sârmă ghimpată, o zonă potrivită pentru limuzina lui în starea ei actuală. Şi-a pus pantofii. Maşina s-a oprit lângă intrarea într-un garaj subteran, unde avea să stea peste noapte şi, probabil, pentru totdeauna, sau până avea să fie evacuată, vandalizată şi dată la fier vechi.

S-a stârnit vântul. Stătea în stradă, lângă un bloc cu apartamente părăsit, cu ferestrele acoperite de scânduri, o uşă de fier închisă cu lacăt, unde fusese cândva intrarea. S-a gândit că i-ar plăcea să ia o canistră de benzină şi să dea foc maşinii. Să facă un rug pe malul râului, din lemn, piele, cauciuc şi aparatură electronică. Ar fi ceva grozav de făcut şi văzut. Asta-nseamnă Hell's Kitchen. Să-ţi arzi maşina până ajunge un rest înnegrit de metal mort, chiar aici, în stradă. Dar nu-l putea supune pe Ibrahim unui asemenea spectacol.

Vântul bătea puternic dinspre râu. El şi şoferul s-au întâlnit lângă maşină.

— Dimineaţa devreme poţi să vezi, exact aici, echipe de bărbaţi în salopete albe, spălând limuzinele. O piaţă a limuzinelor. Cârpe fluturând.

Cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat. Apoi Ibrahim a intrat în maşină şi i-a dat drumul uşor, lăsând-o să coboare pe rampă şi în garaj. Grilajul de oţel a coborât. Avea să conducă maşina lui spre ieşirea de pe strada următoare şi să se îndrepte spre casă.

Luna era în mare parte umbrită, o semilună în descreştere, în a douăzeci şi doua zi pe orbită, a estimat el.

A rămas în stradă. Nu era nimic de făcut. Nu se gândise că i s-ar putea întâmpla lui aşa ceva. Clipa era complet lipsită de vreo necesitate sau vreun scop. Nu planificase aşa ceva. Unde era viaţa pe care o dusese întotdeauna? Nu exista nici un loc unde să vrea să meargă, nimic la care să se gândească, nimeni care aştepta. Cum ar fi putut să facă vreun pas în vreo direcţie, dacă toate direcţiile erau la fel?

Apoi s-a auzit o împuşcătură. Sunetul a fost purtat de vânt. Era ceva, da, o întâmplare, dar ceva aproape neglijabil, un pocnet găunos ivit şi dispărut într-o suflare şi purtând numai o vagă aluzie a pericolului. Nu voia să o exagereze. Apoi o altă împuşcătură, urmată de vocea unui bărbat care îi urla numele, într-o serie ritmată trohaic şi pe un ton înalt şi scrâşnit, care era mai înfiorător decât focul de armă.

Deci era ceva personal. Şi-a amintit de arma de la curea. A apucat-o şi s-a pregătit s-o ia la fugă spre nişte tomberoane mici de pe trotuarul din spatele lui. Era un adăpost, un paravan de unde putea riposta trăgând. Dar a rămas acolo unde era, în mijlocul străzii, cu faţa spre clădirea încuiată cu lacăt. S-a auzit altă împuşcătură, mai vag, aproape pierzându-se în rafalele de vânt. Părea să vină de la etajul al treilea.

Şi-a privit arma. Era un revolver cârn, mic şi bont, cu un trăgaci lat. A verificat cilindrul, care permitea numai cinci ture. Dar ştia că n-o să numere el turele.

S-a pregătit să tragă, cu ochii închişi, vizualizându-şi degetul pe trăgaci, în detalii precise, şi văzând în acelaşi timp şi bărbatul din stradă, pe el însuşi, ţintind în depărtare, cu faţa spre clădirea moartă.

Dar ceva venea înspre el, dinspre umărul stâng. A deschis ochii. Era un om pe bicicletă, un curier pe bicicletă, gol până la brâu, care a trecut vâjâind

pe lângă el, cu braţele larg deschise, şi a virat pe West Side Highway, îndreptându-se către nord, spre capetele de linie şi docuri.

Eric s-a uitat o vreme, minunându-se oarecum de privelişte. Apoi s-a întors şi a tras. A tras în clădirea în sine, în calitate de clădire. Asta era ţinta. Pentru el, avea foarte mult sens. Rezolva atâtea probleme legate de cine şi pe cine. Omul a ripostat, trăgând şi el.

De ce interpretează oamenii focurile de armă drept artificii care se lansează sau maşini care dau rateuri? Fiindcă nu sunt ei cei vânaţi de-un criminal.

S-a apropiat de clădire. Uşa închisă cu lacăt arăta grozav, un chepeng de fier. S-a gândit să tragă un foc în încuietoare numai de dragul absurdului pur cinematografic al gestului. Ştia că exista o altă intrare şi ieşire, fiindcă lacătul nu putea fi deschis de cineva aflat înăuntru. În stânga lui erau o poartă, câteva trepte, o alee îngustă şi căcată de câini, ducând la o curte plină de gunoaie, în spatele clădirii.

A împins într-o uşă veche şi diformă. Antrenoarea lui de fitness era o femeie, letonă. Uşa a cedat şi el a intrat în clădire. Holul din dos era plin de apă stătută. Un bărbat zăcea mort sau dormind în vestibul, dacă ăsta încă mai e un cuvânt, iar el a ocolit trupul şi a urcat două tronsoane de scări, în lumina vagă şi legănată a câtorva becuri atârnând de un cablu.

Pe la etajele superioare bătea vântul. Pe paliere, tencuială căzută şi tot soiul de deşeuri, aluviuni şi gunoaie aduse ca de-o viitură din stradă. La al treilea etaj, a călcat peste o mulţime de mese neterminate şi prin tăviţe de poliester, cu ţigări fumate temeinic până la chiştoc. Toate uşile în afară de una dispăruseră, iar vântul sufla printr-o fereastră neacoperită cu scânduri. Îi plăcea asta, sunetul vântului bătând prin camere şi holuri. Îi plăceau cei doi şobolani pe care-i vedea îndreptându-se spre mâncarea din preajmă. Şobolanii erau buni. Şobolanii erau bine şi în regulă, potriviţi cu tema.

Stătea în faţa unicului apartament care avea uşă. Stătea cu spatele la perete, cu umărul proptit de cadrul uşii. Ţinea arma de-a lungul feţei, cu gura ţevii în sus, şi se uita drept înainte, în holul străbătut de vânt, fără să vadă lucrurile cu o maximă limpezime, dar analizând clipa.

Apoi şi-a întors capul şi a privit arma, la câţiva centimetri de faţa lui.

A zis:

— Am avut o armă cu care puteam vorbi. Cehească. Dar am aruncat-o. Altfel aş fi stat aici încercând să imit vocea lui Torval, ca să fac mecanismul să reacţioneze. Întâmplător, ştiam codul. Mă şi văd stând aici, şoptind Nancy Babich, Nancy Babich cu vocea lui Torval. Pot să-i zic numele, fiindcă e mort. Era un sistem armat, nu o armă. Tu eşti o armă. Am văzut o sută de situaţii ca asta. Un om şi o armă şi o uşă încuiată. Mama obişnuia să mă ducă la cinema. După ce a murit tata, mama mă ducea la cinema. Asta făceam noi, în calitate de părinte şi copil. Şi am văzut două sute de situaţii în care un om stă afară, lângă o cameră încuiată, cu o armă în mână. Mama ţi-ar putea spune numele actorului în fiecare caz. El stă aşa cum stau eu, cu spatele la perete. Stă drept băţ şi ţine arma aşa cum ţin eu arma, îndreptată în sus. Apoi se întoarce şi deschide uşa izbind-o cu piciorul. Uşa este întotdeauna încuiată şi el întotdeauna o deschide izbind-o cu piciorul. Erau filme vechi şi filme noi. Nu conta. Era uşa, era izbitura. Ea ţi-ar putea spune şi numele mijlociu al actorului, istoria lui conjugală, numele azilului unde mama lui abandonată picoteşte într-un scaun. Întotdeauna e suficientă o singură lovitură cu piciorul. Uşa sare din ţâţâni imediat. Mi-am lăsat ochelarii de soare în maşină sau la frizerie. Mă şi văd stând aici, şoptind zadarnic. Nancy Babich, pizdă proastă. Aşa, şi-apoi? Odată ce-i zicea numele, poate că sistemul de tragere devenea funcţional pentru o anumită perioadă de timp sau până se descărca de tot. Fiindcă nu-mi pot imagina că trebuie să-i tot repeţi numele, trăgând la foc continuu pe o alee către

ucigaşii cu mutre impasibile. Mamele astea, cu filmele lor de după-amiaza. Obişnuiam să stăm în săli de cinema goale, unde îi spuneam că nu-i posibil să tragi în uşă cu piciorul o singură dată şi să te-aştepţi să se şi deschidă. Nu-i vorba de uşi şubrede de plasă, din cartiere prăpădite, unde crimele tind să fie ca-n nişte filme oarecare. Eram un puşti, şi un pic pedant, dar tot susţin că aveam dreptate. El nu îmi spunea pe nume, iar eu nu-i spuneam lui. Dar acum, că e mort, pot să-i zic numele. Ştiu un pic de cehă, e folositor în restaurante şi taxiuri, dar n-am studiat niciodată limba. Aş putea sta aici şi enumera limbile pe care le-am studiat, dar ce rost ar avea? Nu mi-a plăcut niciodată să mă gândesc în urmă, să mă întorc în timp, să rememorez ziua sau săptămâna sau viaţa. Să striveşti şi să scoţi maţele. Să eviscerezi. Puterea funcţionează cel mai bine fără memorie ataşată. Drept băţ. Ori de câte ori se întâmpla, în calitate de părinte şi copil, obişnuiam să îi spun că ăla care-a făcut filmul n-are nici o idee despre cât e de greu să dobori cu piciorul o uşă masivă de lemn în viaţa reală. I-am uitat la frizerie, nu-i aşa? Titan şi neoplastic. Fiindcă indiferent la ce fel de film ne duceam, fie că era un thriller de spionaj, un western, un film romantic, o comedie, întotdeauna era un om cu o armă în faţa unei camere încuiate, gata să doboare uşa cu piciorul. La început nu-mi păsa de relaţia lor. Dar acum mă gândesc că făceau lucruri uimitoare, fiindcă de ce altceva ar fi vrut el să şoptească numele ei către arma lui? Puterea funcţionează cel mai bine când nu face deosebiri. Chiar şi în alea stiinţifico-fantastice, el stă acolo cu arma lui cu raze şi doboară uşa cu piciorul. Care e diferenţa dintre protector şi asasin, dacă ambii bărbaţi sunt înarmaţi şi mă urăsc? Îl pot vedea, o matahală tălâmbă, călare pe ea. Nancy Nancy Nancy. Sau îi zice numele întreg, fiindcă aşa îi zice armei. Mă întreb unde locuieşte ea, la ce se gândeşte ea când merge cu autobuzul la serviciu. Pot să stau aici şi să mi-o imaginez ieşind din baie, uscându-şi părul. Femeile desculţe pe parchet mă fac să mi

se taie picioarele, mă înnebunesc. Ştiu că-i vorbesc unei arme care nu poate răspunde, dar cum se dezbracă ea, atunci când se dezbracă? Mă gândesc dacă se întâlneau la ea acasă sau la el, ca să facă ce-or fi făcut. Mamele astea, cu după-amiezile lor la cinema. Mergeam la cinema fiindcă încercam să învăţăm cum să fim singuri împreună. Ne era frig şi ne simţeam pierduţi, iar sufletul tatălui meu încerca să ne găsească, să se instaleze în sufletele noastre, nu că aş vrea sau mi-ar trebui mila ta. Mi-o pot imagina în toiul partidei de sex, fără nici o expresie, fiindcă asta-i o chestie gen Nancy Babich pe care-o face ea, faţa inexpresivă. Spun numele ei, dar nu şi pe-al lui. Înainte puteam spune numele lui, dar acum nu mai pot, fiindcă ştiu ce se petrecea între ei. Mă gândesc că pe comoda ei e poza lui, înrămată. De câte ori trebuie să se fută doi oameni, înainte ca unul dintre ei să merite să moară? Stau aici, cuprins de mânie. Cu alte cuvinte, de câte ori trebuie să îl omor? Mamele astea, care acceptă ficţiunea doborârii uşii cu piciorul. Ce e o uşă? Este o structură mobilă, de obicei legănându-se în balamale, care închide o cale de acces şi necesită o izbire extraordinară şi prelungită ca să poată fi, în sfârşit, deschisă cu forţa.

S-a îndepărtat de la perete şi s-a răsucit, poziţionându-se exact în faţa uşii. Apoi a lovit-o, cu călcâiul înainte. S-a deschis pe loc.

A intrat trăgând. Nu ţintea şi trăgea. Doar trăgea. Lasă-l să se exprime.

Pereţii erau dărâmaţi. Ăsta a fost primul lucru pe care l-a văzut în lumina ce pâlpâia. Se uita printr-un spaţiu considerabil de mare, cu moloz peste tot. Încerca să zărească subiectul. Era o sofa distrusă, neocupată, cu o bicicletă medicinală în preajmă. A văzut un birou metalic solid, un cuirasat de epocă, acoperit de hârtii. A văzut rămăşiţele unei bucătării şi-ale unei băi, cu spaţii goale vandalizate acolo unde se aflaseră obiectele casnice importante. Era o toaletă portabilă portocalie, de pe vreun şantier, înaltă de doi metri, mânzolită şi buşită. A văzut o măsuţă de cafea cu o lumânare

neaprinsă într-o farfurie şi o duzină de monede împrăştiate în jurul unui pistol militar Mk.23, negru, mat şi cu o lungime totală de douăzeci şi cinci de centimetri, echipat cu un modul de ţintit cu laser.

Uşa de la toaletă s-a deschis şi a ieşit un bărbat. Eric a tras din nou, indiferent, distras de înfăţişarea bărbatului.

Era desculţ, în blugi şi tricou, cu un prosop de baie acoperindu-i capul şi umerii, ca şalurile de rugăciune.

— Ce cauţi aici?

— Nu asta-i întrebarea. Întrebarea este, a zis Eric, cea la care trebuie tu să răspunzi. De ce vrei să mă omori?

— Nu, nu asta-i întrebarea. E prea uşoară ca să fie asta. Vreau să te omor ca să fac şi eu ceva la viaţa mea. Vezi ce uşoară-i?

S-a dus la masă şi a luat arma. Apoi s-a aşezat pe canapea, cocoşat, pe jumătate ascuns de prosopul ce-l învăluia.

— Nu eşti genul meditativ. Eu trăiesc cu bună ştiinţă în minte, a zis el. Dă-mi o ţigară.

— Dă-mi ceva de băut.

— Mă recunoşti?

Era mititel şi neras şi părea ridicol încercând să manevreze o asemenea armă formidabilă. Pistolul îl domina, cu tot cu drama prosopului din cap.

— Nu te văd clar.

— Stai jos. Să vorbim.

Eric nu voia să se aşeze pe bicicleta medicinală. Confruntarea ar fi degenerat într-o farsă. A văzut un scaun de plastic, scaunul de la birou, şi l-a adus la măsuţa de cafea.

— Da. Îmi place. Să stăm şi să vorbim, a zis el. Am avut o zi lungă. Chestii şi oameni. E vremea pentru un răgaz filozofic. Nişte meditaţie, da.

Omul a tras un foc în tavan. L-a făcut să tresară. Nu pe Eric, pe celălalt, subiectul.

— Nu eşti familiarizat cu arma aia. Eu am tras cu arma aia. E armă serioasă. În timp ce asta, a zis, legănând revolverul în mână. Mă gândesc să-mi amenajez un pavilion de tir în apartament.

— De ce nu la birou? Îi aliniezi şi-i împuşti.

— Ştii biroul. Aşa e? Ai fost în birou.

— Spune-mi cine crezi că sunt.

Nevoia lui teribilă, aşteptarea cu ochii pe jumătate închişi îi arătau limpede lui Eric că următorul lui cuvânt, sau poate cel de după, putea să-i fie şi ultimul. Stăteau faţă în faţă la masă. Aproape că nu-i dădea prin cap că ar putea să tragă el primul. Nu că ar fi ştiut dacă mai are vreun glonţ.

A zis:

— Nu ştiu. Cine eşti?

Omul şi-a dat jos prosopul din cap. Lui Eric nu-i spunea nimic. Era o frunte înaltă. A văzut părul despicat, atârnând în fâşii nespălate, rar şi moale.

— Poate că dacă mi-ai spune numele.

— Nu mi-ai şti numele.

— Ştiu numele mai bine decât chipurile. Zi-mi numele.

— Benno Levin.

— Ăsta-i nume inventat.

Omul părea stupefiat să audă asta.

— E inventat. E fals.

Afirmaţia îl dăduse peste cap şi se simţea stingherit.

— E fals. Nu e adevărat. Dar cred că acum te recunosc. Erai la bancomat în faţa unei bănci, la un moment dat, în după-amiaza asta.

— M-ai văzut.

— Îmi păreai cunoscut. Nu-mi dădeam seama de ce. Poate că ai lucrat cândva pentru mine. Mă urăşti. Vrei să mă omori. Bine.

— Tot ce s-a-ntâmplat în vieţile noastre, a mea şi a ta, ne-a purtat spre acest moment.

— Bine. Acum mi-ar cam prinde bine o bere mare şi rece.

Cu toată gălbejeala lui, cu toată uscăţimea şi paloarea disperării lui, în ochii subiectului s-a ivit o lumină. Gândul că Eric îl recunoscuse i se părea încurajator. Şi nu neapărat că-l recunoscuse, dar pur şi simplu că-l văzuse. Îl văzuse şi făcuse o legătură, vag, pe o stradă aglomerată. O urmă de concentrare, fără să sugereze nimic sălbatic sau letal, aproape pierzându-se dincolo de înfăţişarea disperată a omului.

— Câţi ani ai? Mă interesează.

— Crezi că oameni ca mine nu se pot întâmpla?

— Câţi ani?

— Ne întâmplăm. Patruşunu.

— Un număr prim.

— Dar nu unul interesant. Sau oi fi împlinit patruşdoi, ceea ce e posibil, că nu ţin socoteala, de ce-aş ţine-o?

Vântul bătea prin coridoare. Părea să i se fi făcut frig şi şi-a pus la loc prosopul în cap, cu marginile căzându-i peste umeri.

— Am devenit o enigmă pentru mine însumi. Aşa zice Sfântul Augustin. Şi în asta-mi constă boala.

— E un început. Ceva esenţial când vine vorba de conştiinţa de sine, a zis Eric.

— Nu vorbesc despre mine. Vorbesc despre tine. Întreaga ta viaţă în stare de veghe e o autocontradicţie. De asta îţi proiectezi propria prăbuşire. De ce te afli aici? Ăsta e primul lucru pe care ţi l-am spus când am ieşit de la toaletă.

— Am remarcat toaleta. E unul dintre primele lucruri pe care le-am remarcat. Ce se întâmplă cu deşeurile?

— E o gaură sub corpul sanitar. Am făcut o gaură în podea. Apoi am poziţionat toaleta aşa încât o gaură să se suprapună cu cealaltă.

— Găurile sunt interesante. Există cărţi despre găuri.

— Există cărţi despre căcat. Dar vrem să ştim de ce ai intra de bună voie într-o casă unde stă cineva care e gata să te omoare.

— Bine. Spune-mi. De ce sunt aici?

— Tu trebuie s-o spui. Vreun fel de eşec neaşteptat. Un şoc suferit de respectul de sine.

Eric s-a gândit la asta. Dincolo de masă, bărbatul avea capul plecat şi ţinea arma între genunchi, strângând-o cu ambele mâini. Poziţia denota răbdare şi meditaţie.

— Yenul. N-am putut desluşi yenul.

— Yenul.

— N-am putut prevedea yenul.

— Aşa că ai prăbuşit totul.

— Yenul mi-a scăpat. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Ezitam, făceam totul cu inima strânsă.

— Asta fiindcă ai o inimă pipernicită. Dă-mi o ţigară.

— Nu fumez ţigări.

— Ambiţia uriaşă. Dispreţul. Pot enumera toate chestiile astea. Pot numi poftele, oamenii. Unii trataţi urât, alţii ignoraţi, alţii persecutaţi. Egocentrismul absolut. Lipsa remuşcării. Astea sunt darurile tale, a zis el cu tristeţe, fără ironie.

— Şi mai ce?

— O senzaţie stranie în oase.

— Cum?

— Zi-mi dacă greşesc.

— Cum?

— Intuiţia morţii timpurii.

— Şi mai ce?

— Şi mai ce. Îndoieli secrete. Îndoieli pe care nici măcar nu le-ai putea conştientiza.

— Ştii câte ceva.

— Ştiu că fumezi trabuc. Ştiu tot ce s-a spus sau scris vreodată despre tine. Ştiu ce îţi citesc pe chip, după ani de studiu.

— Ai lucrat pentru mine. Ce făceai?

— Analize monetare. Am lucrat cu bahtul thailandez.

— Bahtul e interesant.

— Adoram bahtul. Dar sistemul tău e atât de supus microtimpului, încât nu puteam ţine pasul cu el. Nu îl puteam pătrunde. E aşa de infinitezimal. Am început să-mi urăsc munca, şi pe tine, şi toate cifrele de pe ecranul meu, şi fiecare clipă a vieţii mele.

— O sută de satang fac un baht. Care e numele tău real?

— Nu l-ai şti.

— Zi-mi numele tău.

El s-a lăsat pe spate şi a privit într-o parte. A-i spune numele i se părea deodată o înfrângere esenţială, cel mai intim eşec al caracterului şi voinţei, dar totodată ceva atât de inevitabil, încât nu avea sens să se opună.

— Sheets. Richard Sheets.

— Nu-mi zice nimic.

I-a spus în faţă lui Richard Sheets aceste cuvinte. Nu-mi zice nimic. A simţit o urmă a vechii plăceri răsuflate, aceea de-a scăpa o remarcă întâmplătoare care face pe cineva să se simtă de nimic. Un lucruşor aşa de mic şi insignifiant, încât asta-i toată vâlva pe care-o poate produce.

— Spune-mi. Îţi imaginezi că am furat idei de la tine? Drepturi de autor.

— Ce-şi imaginează un om? O sută de chestii într-o clipă. Că-mi imaginez sau nu un lucru, el e adevărat pentru mine. Am sindroame care par adevărate, din Malaiezia de exemplu. Lucrurile pe care mi le imaginez devin reale. Au timpul şi spaţiul lucrurilor reale.

— Mă forţezi să fiu rezonabil. Nu-mi place.

— Am temeri serioase cum că organul sexual mi se retrage în corp.

— Dar de fapt, nu.

— Că mi se strânge intrând în abdomen.

— Dar de fapt, nu.

— Fie că da sau nu, eu ştiu că da.

— Arată-mi.

— Nu trebuie să mă uit. Există credinţe populare. Au loc epidemii. Bărbaţi cu miile, cuprinşi de spaimă şi durere reală.

A închis ochii şi a tras în scândurile din podea dintre picioarele lui. Nu a deschis ochii până nu s-au stins vibraţiile împuşcăturii în cameră.

— Bine. Oameni ca tine se pot întâmpla. Înţeleg asta. O cred. Dar nu şi violenţa. Nu arma. Arma e o greşeală. Tu nu eşti un om violent. Violenţa e menită să fie reală, bazată pe motive reale, pe forţe din lume care ce? Care ne fac să vrem să ne apărăm sau să întreprindem acţiuni agresive. Crima pe care vrei să o comiţi e o imitaţie ieftină. E o fantezie răsuflată. Oamenii o fac fiindcă alţi oameni o fac. E un alt sindrom, o chestie de care te molipseşti de la alţii. Nu are o istorie.

— Este întru totul istorie, a zis el. Toată chestia asta e istorie. Tu eşti putred, demenţial de bogat. Nu-mi spune mie de faptele tale de caritate.

— Nu fac acte de caritate.

— Ştiu asta.

— Tu nu dispreţuieşti bogaţii. Nu-i asta vreuna din sensibilităţile tale.

— Care-i sensibilitatea mea?

— Confuzia. De asta eşti neangajabil.

— Cum?

— Fiindcă vrei să omori oameni.

— Nu de asta sunt neangajabil.

— Dar de ce?

— Fiindcă put. Miroase-mă.

— Miroase-mă, a zis Eric.

Subiectul s-a gândit la asta.

— Chiar şi atunci când te autodistrugi, tu vrei să eşuezi şi mai mult, să pierzi şi mai mult, să mori mai mult decât alţii, să puţi mai mult decât alţii. În vechile triburi, şeful care distrugea cel mai mult din proprietatea lui, faţă de ceilalţi şefi, era cel mai puternic.

— Şi mai ce?

— Tu ai totul, ai de ce trăi şi pentru ce muri. Eu nu am nimic, nici de ce, nici pentru ce. Ăsta-i alt motiv să te omor.

— Richard. Ascultă.

— Aş vrea să fiu cunoscut drept Benno.

— Eşti tulburat fiindcă simţi că nu ai nici un rol, nu ai locul tău. Dar trebuie să te întrebi a cui e vina. Fiindcă, de fapt, ai foarte puţine de urât în societatea asta.

Asta l-a făcut pe Benno să râdă. Privirea i s-a însufleţit un pic, iar el s-a uitat împrejur, tremurând şi râzând. Râsul îi era amar şi răscolitor, iar tremuratul i s-a accentuat. A trebuit să lase arma pe masă, ca să poată să râdă şi să tremure nestingherit.

Eric a zis:

— Gândeşte-te.

— Mă gândesc.

— Violenţa are nevoie de o cauză, de un adevăr.

Se gândea la bodyguardul cu faţa plină de cicatrici, atitudine de luptător corp la corp şi nume zdravăn şi îndesat, slav, Danko, care luptase în bătălii ale sângelui strămoşesc. Se gândea la sikhul cu un deget lipsă, şoferul la care aruncase o privire atunci când mersese pentru scurtă vreme în taxi cu Elise, mult mai devreme în acea zi, în acea viaţă, un timp aproape dincolo de amintire. Se gândea la Ibrahim Hamadou, propriul lui şofer, torturat din motive politice sau religioase sau în conflictele dintre clanuri, o victimă a violenţei înrădăcinate propagate de spiritele strămoşilor duşmanilor lui. Se gândea chiar şi la Andre Petrescu, asasinul cofetar, la toate plăcintele alea şi loviturile pe care le încasa şi el, la rândul lui.

În cele din urmă, s-a gândit la omul care ardea şi s-a imaginat pe el însuşi înapoi la faţa locului, în Times Square, privind trupul cuprins de foc, privind în trup sau fiind trupul, privind înspre exterior prin fum şi flăcări.

— Nu există nimic pe lume, decât ceilalţi oameni, a zis Benno.

Vorbea cu dificultate. Cuvintele îi ieşeau din faţă explodând, nu atât pline de forţă, cât impulsive, scăpate de sub control.

— M-am gândit la asta într-o zi. A fost gândul vieţii mele. Sunt înconjurat de ceilalţi oameni. E vânzare-cumpărare. E hai să luăm prânzul. M-am gândit, uită-te la ei şi uită-te la mine. Lumina străluceşte prin mine pe stradă. Sunt, cum s-ar zice, permeabil pentru lumina vizibilă.

Şi-a deschis larg braţele.

— M-am gândit, toţi aceşti ceilalţi oameni. M-am gândit cum de-au ajuns ei să fie cine sunt. E vorba de bănci şi parcări. Bilete de avion în computerele lor. Restaurante pline cu oameni vorbind. Oameni semnând copia vânzătorului. Oameni scoţând copia vânzătorului din mapa de piele şi apoi semnând-o şi separând copia vânzătorului de copia clientului şi băgându-şi cartea de credit în portofel. Şi numai asta ar fi de-ajuns. Oameni

care au doctori care comandă teste pentru ei. Şi numai asta, a zis el. Sunt neajutorat în sistemul lor, care pentru mine nu are nici un înţeles. Tu voiai să fiu un soldat de jucărie neajutorat, dar eu nu puteam să fiu decât neajutorat.

Eric a zis:

— Nu.

— Pantofi de damă. Toate denumirile pe care le au pentru pantofi. Toţi acei oameni din parcul din spatele bibliotecii, vorbind la soare.

— Nu. Crima ta nu are o conştiinţă. N-ai fost determinat s-o faci de vreo forţă socială opresivă. Ce tare urăsc să fiu rezonabil. Tu nu eşti împotriva bogaţilor. Nimeni nu e împotriva bogaţilor. Toată lumea e la zece secunde distanţă de a fi bogat. Sau aşa crede toată lumea. Nu. Crima ta e în capul tău. Alt prost care împuşcă un mesean doar aşa.

S-a uitat la Mk.23-ul care stătea pe masă.

— Gloanţe zburând prin pereţi şi podea. Ce inutil şi stupid, a zis. Până şi arma ta e o fantezie. Cum îi zice?

Subiectul părea rănit şi trădat.

— Dispozitivul care se-nvecinează cu opritorul trăgaciului? Cum se numeşte? Şi la ce foloseşte?

— Bine. Îmi lipseşte bărbăţia necesară ca să cunosc denumirile astea. Bărbaţii cunosc denumirile astea. Tu ai experienţa bărbăţiei. Eu nu pot gândi cu un avans atât de mare. Tot ce pot face este să fiu o persoană.

— Violenţa are nevoie de o sarcină, de un ţel.

Şi-a apăsat gura armei sale, Eric adică, de palma stângă. Încerca să gândească limpede. Se gândea la şeful pazei lui zăcând lat pe asfalt, încă mai având o secundă din viaţă. S-a gândit la ceilalţi, de-a lungul anilor, înceţoşaţi şi lipsiţi de un nume. Simţea o enormă limpezime a minţii, plină

de remuşcare. Îl cutremura, vină se numea, şi ce ciudat de moale simţea trăgaciul pe deget.

— Ce faci?

— Nu ştiu. Poate nimic, a zis.

S-a uitat la Benno şi a apăsat pe trăgaci. Şi-a dat seama că arma mai avea doar un glonţ chiar aproape în momentul în care a tras, în cea mai infimă clipă dinainte, mult prea târziu ca să mai conteze. Împuşcătura i-a făcut o gaură în mijlocul mâinii.

Stătea cu capul plecat, golit de idei, şi simţea durerea. Mâna i se încinsese. Ardea şi fulgera. Părea separată de restul corpului, pervers de vie în mica-i intrigă secundară. Degetele i se încovoiaseră, mijlociul zvâcnind. I se părea că-şi putea simţi tensiunea scăzând până la nivelul de şoc. Îi curgea sânge pe ambele părţi ale mâinii şi o pată întunecată, urma arsurii, începea să i se lăţească în palmă.

A închis ochii de durere. N-avea nici un rost, şi totuşi într-un fel avea, era ceva intuitiv, ca un gest de concentrare, implicarea lui directă în acţiunea hormonilor de reducere a durerii.

Omul de dincolo de masă stătea chircit în giulgiul lui. Părea să nu mai fi rămas nimic pentru el, nicăieri, care să merite să fie făcut sau la care să merite să se gândească. Cuvintele izvorau de sub prosop, sau sunetele, iar el ţinea o mână peste alta, mâna îndoită apăsând-o pe cealaltă, cea liniştită şi întinsă, cunoscându-o, plină de compasiune.

Era durere şi era suferinţă. El nu era sigur dacă suferea. Era sigur că Benno suferea. Eric l-a privit aplicându-i o compresă rece pe mâna distrusă. Nu era o compresă şi nu era rece, dar au convenit tacit să folosească acest termen, pentru orice efect paliativ ar fi putut avea.

Ecoul împuşcăturii îi răsuna electric prin antebraţ şi încheietura mâinii.

Benno a înnodat grijuliu compresa sub degetul mare, două batiste, pierzând ceva vreme ca să le răsucească laolaltă. În partea inferioară a antebraţului era un bandaj pe care i-l legase strâns ca să-i oprească sângele, o improvizaţie dintr-o cârpă şi-un creion.

S-a întors pe canapea şi l-a studiat pe Eric cuprins de durere.

— Cred că trebuie să vorbim.

— Vorbim. Am vorbit.

— Simt că te cunosc mai bine decât te cunoaşte oricine altcineva. Am momente de intuiţie stranie, adevărate sau false. Obişnuiam să te privesc cum meditai, online. Chipul, postura calmă. Nu mă puteam opri din privit. Uneori meditai cu orele. Şi singurul efect era să te cufunde şi mai tare în inima ta îngheţată. Mă uitam în fiecare clipă. Mă uitam în tine. Te cunoşteam. Era un alt motiv ca să te urăsc, acela că tu puteai sta şi medita într-o chilie, iar eu, nu. Aveam şi eu chilie, cum să nu. Dar nu am avut niciodată fixaţia necesară pentru a-mi antrena mintea, a-mi goli mintea, pentru a gândi un singur gând. Apoi ai închis site-ul. Când ai închis site-ul, am fost, nu ştiu cum să zic, mort, mult timp după aceea.

Chipul avea o anumită blândeţe, un regret la menţionarea urii şi a răcelii inimii. Eric voia să răspundă. Durerea îl strivea, micşorându-l, s-a gândit, reducându-l ca dimensiuni, ca persoană şi valoare. Nu era mâna, ci creierul, şi totuşi era şi mâna. Îşi simţea mâna necrozându-se. I se părea că poate mirosi un milion de celule murind.

Voia să spună ceva. Vântul şuiera din nou, acum şi mai puternic, ridicând praful de pe zidurile astea dărâmate. Era ceva curios cu sunetul ăsta, vânt de interior, capătul a ceva, senzaţia a ceva neprotejat, un exterior lăuntric, hârtii suflate pe coridoare, uşi trântindu-se, aproape închizându-se, şi-apoi iarăşi bălăngănindu-se.

El a zis:

— Am prostata asimetrică.

Vocea abia i se putea auzi. A urmat o pauză care a durat jumătate de minut. A simţit subiectul privindu-l precaut, celălalt. Senzaţia era de căldură, de implicare umană.

— Aşa-i şi a mea, a şoptit Benno.

S-au privit unul pe altul. A urmat altă pauză.

— Şi ce înseamnă asta?

Benno a dat din cap pentru o vreme. Era fericit să stea acolo şi să dea din cap.

— Nimic. Nu înseamnă nimic, a zis. E ceva inofensiv. O variaţie inofensivă. Nimic îngrijorător. La vârsta ta, de ce să-ţi faci griji?

Lui Eric i se părea că nu mai simţise vreodată o asemenea uşurare, ca la auzul acestor cuvinte de la un om care împărtăşea aceeaşi situaţie cu el. A simţit o undă de bunăstare. Un vechi necaz dispărând, genul acela de bănuială neclară care cotropeşte şi cel mai inofensiv gând. Batistele erau îmbibate de sânge. Simţea o linişte, o dulceaţă pogorându-se asupra lui. Încă mai ţinea arma în mâna cea bună.

Benno stătea dând din cap în giulgiul lui din prosop.

A zis:

— Ar fi trebuit să-ţi asculţi prostata.

— Cum?

— Ai încercat să prezici evoluţia yenului extrăgând tipare din natură. Da, bineînţeles. Proprietăţile matematice ale inelelor copacilor, ale seminţelor de floarea-soarelui, braţele spiralelor galactice. Am învăţat şi eu asta, cu bahtul. Iubeam bahtul. Iubeam armoniile întrepătrunse dintre natură şi date. Tu m-ai învăţat asta. Felul în care semnalele unui pulsar din spaţiul îndepărtat urmează şirurile clasice de numere, care la rândul lor pot descrie fluctuaţiile unei monede anume. Tu mi-ai arătat asta. Cum ciclurile pieţei

pot fi interşanjabile cu ciclurile temporale ale reproducerii lăcustei, ale recoltării grâului. Tu ai făcut acest gen de analiză, într-un mod îngrozitor şi sadic de precis. Dar ai uitat ceva pe parcurs.

— Ce?

— Importanţa diformităţii, a lucrului un pic câş. Erai în căutarea echilibrului, a frumosului echilibru, părţi egale, laturi egale. Ştiu asta. Te ştiu pe tine. Dar ar fi trebuit să urmăreşti ticurile şi capriciile yenului. Micul capriciu. Cusurul.

— Hiba din ţesătură.

— Acolo era răspunsul, în corpul tău, în prostata ta.

Inteligenţa blândă a lui Benno nu purta nici urmă de admonestare. Probabil că avea dreptate. Avea sens ceea ce spunea. Era absolut corect, era absolut logic. Poate că, până la urmă, se dovedea a fi un asasin onorabil.

A ocolit masa şi a ridicat batistele, ca să se uite la rană. S-au uitat amândoi. Mâna era ţeapănă, o bucată butucănoasă din carton, cu venele distruse în preajma încheieturilor, tot mai gri. Benno s-a dus la birou şi a găsit nişte şerveţele de hârtie. S-a întors la masă, a dat deoparte compresa însângerată şi a pus şerveţele pe rană, de ambele părţi ale palmei. Apoi a rămas cu mâinile depărtate, în suspans, într-un gest de aşteptare. Şerveţelele se lipeau de rană. S-a ridicat în picioare şi s-a uitat până când a fost mulţumit că rămâneau locului.

Au stat o vreme aşezaţi, faţă în faţă. Timpul rămăsese suspendat în aer. Benno s-a aplecat peste masă şi i-a luat arma din mână.

— Tot mai trebuie să te împuşc. Sunt dispus să discutăm despre asta. Dar eu nu mai am viaţă, dacă nu fac asta.

Durerea era cât lumea întreagă. Mintea nu putea găsi un loc dincolo de ea. Putea auzi durerea, electrostatică, în mână şi încheietură. A închis iarăşi ochii, scurt. Se putea simţi pe sine cuprins în beznă, dar în acelaşi timp şi

exact dincolo de ea, pe suprafaţa exterioară luminată, de cealaltă parte, aparţinând ambelor, simţindu-le pe ambele, fiind el însuşi şi văzându-se pe el însuşi.

Benno s-a ridicat şi a început să se plimbe. Era agitat, fără pantofi, cu o armă în fiecare mână, umbla între ferestrele acoperite cu scânduri şi peretele nordic, călcând peste cablurile electrice şi baricade de tencuială şi placaj.

— Tu nu te plimbi niciodată prin parcul din spatele bibliotecii şi nu vezi toţi oamenii ăia stând pe scăunelele lor şi bând la mesele alea de pe terasă după muncă, nu le auzi vocile contopindu-se în aer şi nu-ţi vine să-i omori?

Eric s-a gândit la asta. A zis:

— Nu.

Omul a făcut un ocol înapoi, printre rămăşiţele bucătăriei, oprindu-se ca să desfacă de tot o scândură desprinsă şi să se uite în stradă. A zis ceva în noapte, apoi şi-a reluat mersul. Era agitat, mergea dansând, bombănind ceva audibil de data asta, despre o ţigară.

— Tocmai am atacul de panică coreean. E de la reprimarea furiei în toţi ani ăştia. Dar gata. Trebuie să mori, orice-ar fi.

— Ţi-aş putea spune că situaţia mea s-a schimbat de-a lungul zilei.

— Eu am sindroamele mele, tu ai complexul tău. Icar prăbuşindu-se. Tu ţi-ai făcut-o. Topit în soare. O să plonjezi în moarte de la o înălţime de-un metru. Nu tocmai eroic, nu?

Acum stătea în spatele lui Eric, pe loc, respirând.

— Chiar dacă-i o ciupercă ce trăieşte între degetele mele de la picioare cea care-mi vorbeşte. Chiar dacă o ciupercă mi-ar spune să te omor, chiar şi atunci moartea ta ar fi justificată din cauza poziţiei pe care o ocupi pe pământ. Chiar şi-un parazit care-mi trăieşte în creier. Chiar şi atunci. Îmi transmite mesaje din spaţiul extraterestru. Chiar şi atunci crima este reală,

fiindcă tu eşti un personaj ale cărui gânduri şi fapte afectează pe toată lumea, oameni, de pretutindeni. Am istoria, cum îi zici tu, de partea mea. Tu trebuie să mori pentru felul în care gândeşti şi acţionezi. Pentru apartamentul tău şi pentru cât ai plătit pe el. Pentru controalele tale medicale zilnice. Şi numai pentru asta. Controale medicale zilnice. Pentru cât de multe ai avut şi cât de multe ai pierdut, în mod egal. Nu mai puţin pentru pierdut, decât pentru avut. Pentru limuzina care dislocă aerul pe care au nevoie să-l respire oamenii în Bangladeş. Şi numai pentru asta.

— Nu mă face să râd.

— Să nu te fac să râzi.

— Ai inventat astea acum. N-ai petrecut o clipă în viaţa ta îngrijindu-te de ceilalţi oameni.

Putea vedea subiectul dând înapoi.

— Bine. Dar aerul pe care-l respiri. Şi numai pentru asta. Gândurile pe care le ai.

— Ţi-aş putea spune că gândurile mele au evoluat. Situaţia mea s-a schimbat. Asta ar conta? Poate că n-ar trebui să conteze.

— Şi nu contează. Însă dacă-aş avea o ţigară. O ţigară. Să trag o dată dintr-o ţigară. Atunci poate că n-ar mai trebui să te împuşc.

— Deci o ciupercă e cea care îţi vorbeşte? Vorbesc serios. Oamenii aud chestii. Îl aud pe Dumnezeu.

Nu glumea. Vorbea serios. Voia să vorbească serios, să asculte tot ce îi putea spune omul, întreaga naraţiune lipsită de formă a dezvăluirilor lui.

Benno a ocolit masa şi s-a prăbuşit pe canapea. A lăsat jos vechiul revolver şi şi-a privit arma avansată. Poate că era avansată, poate că armata o dăduse la reformă acum o zi, două.

Şi-a tras prosopul mai pe faţă şi a aţintit pistolul spre Eric.

— Oricum, eşti deja mort. Eşti ca şi cum ai fi murit deja. Ca şi cum ai fi murit acum o sută de ani. Mort de-o mulţime de secole. Regi morţi. Capete regeşti în pijamale, mâncând batal. Oare-am mai folosit vreodată în viaţă cuvântul batal? Mi-e venit în minte aşa deodată, batal.

Lui Eric îi părea rău că nu îşi împuşcase câinii, ogarii lui, înainte de-a pleca din apartament, dimineaţa. Oare îi dăduse prin cap să o facă, într-o premoniţie înfiorătoare? Mai era şi rechinul, în bazinul lui de zece metri căptuşit cu corali şi alge marine, construit într-un perete din cărămizi de sticlă sablată. Ar fi putut lăsa directive pentru asistenţii lui, să transporte rechinul pe ţărmul din Jersey şi să îl elibereze în mare.

— Voiam ca tu să mă vindeci, să mă salvezi, a zis Benno.

Ochii îi scânteiau de sub tivul prosopului. Erau devastator aţintiţi asupra lui Eric. Însă el nu avea de înfruntat o acuzaţie. În ochi i se citea o pledoarie, retroactivă, ruinele speranţei şi ale nevoii.

— Voiam ca tu să mă vindeci.

Vocea avea o intimitate teribilă, o căldură a simţămintelor şi-a trăirii la care Eric nu putea răspunde la fel. Îi părea rău pentru om. Cât devotament solitar, câtă ură şi dezamăgire. Omul acesta îl cunoscuse aşa cum nimeni n-o făcuse niciodată. Stătea prăbuşit, cu arma aţintită, dar până şi moartea pe care o simţea atât de necesară pentru eliberarea sa n-avea să-l ajute cu nimic, n-avea să schimbe nimic. Eric îl dezamăgise pe acest om docil şi lipsit de prieteni, pe acest om furios, acest nebun, şi avea să-l dezamăgească din nou, şi trebuia să se uite în altă parte.

S-a uitat la ceas. S-a întâmplat să-şi privească ceasul de la mână. Iată-l, la încheietura sa, cu o curea din piele de crocodil, între şerveţelele lipite de rană şi bandajul care îi strângea braţul, cu un creion galben. Dar ceasul nu arăta ora. Pe geam era o imagine, o faţă, iar aceasta era a lui. Însemna că activase neintenţionat camera electronică, poate că atunci când se

împuşcase. Camera era un dispozitiv de-un asemenea rafinament microscopic, încât era aproape informaţie pură. Era aproape metafizică. Opera în interiorul carcasei ceasului, colectând imagini din imediata vecinătate şi afişându-le pe cadran.

Şi-a rotit braţul, iar chipul a dispărut, fiind înlocuit de un cablu care se legăna atârnând de undeva de sus. A urmat o imagine mărită, arătând un gândac pe cablu, mergând cu încetinitorul. A studiat chestia asta, părţile gurii şi aripile posterioare, absorbit de frumuseţea sa atât de detaliată şi strălucitoare. Apoi ceva s-a schimbat împrejurul lui. Nu ştia ce putea să însemne asta. Ce putea asta să însemne? Şi-a dat seama că mai întâlnise senzaţia asta înainte, mai diluată, nici pe departe atât de densă şi consistentă, iar imaginea de pe ecran era acum un corp întins cu faţa în jos pe podea.

A simţit o tihnă a sângelui, o pauză în mezfiinţă.

Nu era nici un trup la vedere. S-a gândit la cel pe care îl văzuse mai devreme în hol, dar cum ar fi putut ecranul să arate imaginea unui obiect care se afla în afara razei de acţiune a camerei?

S-a uitat la Benno, gânditor şi distant.

Al cui trup şi când? Se împreunaseră toate lumile, toate posibilele stări deveniseră deodată prezent?

Şi-a mişcat braţul, îndreptându-l şi îndoindu-l, orientând ceasul în şase direcţii diferite, însă trupul unui bărbat, într-un cadru larg, rămânea pe ecran. S-a uitat în sus, la gândacul mişcându-se cu lentoarea lui expertă în josul curbelor şi lipiturilor cablului, cu străvechiul lui pas tălâmb şi idilic de mâncător de frunze, crezându-se într-un copac, şi a redirecţionat camera către insectă. Dar trupul întins cu faţa în jos rămânea pe ecran.

S-a uitat la Benno. Şi-a acoperit ceasul cu mâna sănătoasă. S-a gândit la soţia lui. Îi era dor de Elise şi voia să îi vorbească, să îi spună că e

frumoasă, să o mintă, să o înşele, să trăiască cu ea într-o căsnicie mediocră, cu petreceri seara la cină şi cu întrebări despre ce-a mai zis doctorul.

Când s-a uitat la ceas, a văzut interiorul unei ambulanţe, cu perfuzii şi capete legănate. Imaginea a durat mai puţin de o secundă, însă scena, împrejurarea îi era familiară într-un mod nepământean. A acoperit ceasul şi s-a uitat la Benno, care se legăna înainte şi-napoi, într-o manieră cam mistică, bolborosind. S-a uitat la chipul de pe ceas. A văzut o serie de cripte, un perete întreg cu cripte sau compartimente, toate încuiate. Apoi a văzut intrarea într-o criptă alunecând, deschizându-se. A acoperit ceasul. S-a uitat în sus, la insecta de pe cablu. Când s-a uitat iarăşi la ceas, a văzut o etichetă de identificare. Era o etichetă văzută într-un cadru larg, prinsă de o brăţară de plastic. A ştiut, a simţit că va urma o apropiere a imaginii. S-a gândit să acopere ceasul, însă n-a mai făcut-o. Acum vedea eticheta într-un prim-plan foarte apropiat şi a citit legenda imprimată acolo. Mascul Z. Ştia ce însemna asta. Nu ştia cum de ştia asta. Cum de ştim noi ceva? Cum de ştim că peretele la care ne uităm este alb? Ce este alb? A acoperit ceasul cu mâna sănătoasă. Ştia că Mascul Z era denumirea dată corpurilor bărbaţilor neidentificaţi în morgile spitalelor.

Băga-mi-aş, sunt mort.

Îşi dorise dintotdeauna să devină pulbere cuantică, transcendându-şi masa corporală, ţesutul moale de deasupra oaselor, muşchii şi grăsimea. Ideea era să trăiască în afara limitelor date, într-un cip, pe un disc, sub formă de date, într-un vârtej, într-o rotire strălucitoare, o conştiinţă salvată din vid.

Tehnologia era iminentă sau nu. Era semimitică. Era pasul următor firesc. N-avea să se întâmple niciodată. Se întâmplă acum, un avans evolutiv care nu avea nevoie decât de cartarea practică a sistemului nervos într-o memorie digitală. Avea să fie lovitura de graţie a ciber-capitalului,

aceea de a extinde experienţa umană spre infinit, ca un mediu pentru creşterea corporatistă şi investiţie, pentru acumularea de profit şi reinvestirea masivă.

Însă durerea lui interfera cu nemurirea. Era crucială pentru singularitatea lui, mult prea arzătoare pentru a fi ocolită şi deloc sensibilă, credea el, la emulaţia pe computer. Lucrurile care făceau ca el să fie ceea ce era cu greu puteau fi identificate, şi cu atât mai puţin convertite în date, lucrurile care vieţuiau şi trudeau în trupul lui, peste tot, la întâmplare, turbulent, milioane de bilioane, în neuroni şi peptide, în vena pulsând în tâmplă, în virajul intelectului său libidinos. Atâta dus şi întors, asta era el, gustul pierdut al laptelui lins de la sânul mamei, chestia pe care o strănută atunci când strănută, asta e el, şi ăsta e felul în care o persoană devine reflexia pe care o vede într-o fereastră prăfuită atunci când trece pe lângă ea. Ajunsese să se cunoască pe sine, intraductibil, prin intermediul durerii lui. Se simţea aşa de obosit acum. Puterea lui, atât de greu dobândită, asupra lumii, lucrurile materiale, lucrurile măreţe, amintirile lui adevărate şi false, vaga indispoziţie a amurgurilor hibernale, netransferabilă, nopţile palide când identitatea i se aplatiza ca urmare a lipsei de somn, micul neg pe care şi-l simte pe coapsă de fiecare dată când face duş, toate sunt el, săpunul pe care îl foloseşte, mirosul şi senzaţia dată de bucata concavă îl fac pe el cine este, fiindcă el rosteşte numele aromei, amandină, şi felul în care îi atârnă puţa, netransferabil, şi genunchiul straniu de dureros, clicul din genunchi atunci când îl îndoaie, toate el, şi atâtea altele care nu sunt convertibile într-un sublim măreţ, tehnologia minţii-fără-de-sfârşit.

S-a uitat la peretele îndepărtat, care era alb. Insecta încă era pe cablu. S-a uitat la insecta care cobora pe firul legănat. Apoi şi-a luat mâna sănătoasă de pe ecranul ceasului. S-a uitat la ceas. Legenda a rămas pe ecran, se vedea Mascul Z.

Rămăsese o urmă de enzimă, vechea biochimie a ego-ului, sinele lui saturat. Şi-a imaginat-o pe Kendra Hays, bodyguard şi iubită a lui, spălându-i viscerele în vin de palmier, într-o ceremonie de îmbălsămare. Ea avea figura potrivită pentru asta, structura osoasă şi culoarea pielii, unghiurile ascuţite. Era o faţă desprinsă de pe un perete pictat din vreun templu mortuar, îngropat în nisip de patru mii de ani, păzit de zei cu capete de câine.

S-a gândit la şefa departamentului de finanţe şi iubită neatinsă, Jane Melman, masturbându-se tăcută pe ultimul rând al capelei funerare, într-o rochie bleumarin cu talie îngustă, în umbra şuşotindă a priveghiului.

Mai era ceva de luat în seamă, şi anume că se căsătorise atunci când se căsătorise pentru a avea o văduvă de lăsat în urmă. Şi-a imaginat-o pe soţia lui, văduva lui, răzându-se în cap, poate, ca reacţie la moartea lui, alegând să poarte negru timp de un an şi privind înmormântarea dintr-un loc izolat din deşert, de la distanţă, alături de mama ei şi de presă.

Voia să fie îngropat în bombardierul lui nuclear, Blackjack A. Nu îngropat, ci incinerat, izbucnind în flăcări, dar apoi şi îngropat. Voia să fie solarizat. Voia ca avionul să zboare dirijat din telecomandă, având trupul lui îmbălsămat la bord, cu costum, cravată şi turban, şi toate trupurile câinilor lui morţi, ogarii lui ruseşti înalţi şi mătăsoşi, voia să zboare până la altitudinea maximă, gonind cu viteză supersonică, iar apoi să plonjeze în nisip, să-i înghită pe toţi până la unul într-o minge de foc, realizând o operă de artă terestră, artă în pământ pârjolit, care avea să interacţioneze cu deşertul şi să fie păstrată într-o perpetuă tutelă, sub patronajul dealerului şi executorului său, Didi Fancher, şi iubită pe termen lung, spre a fi contemplată cu adânc respect de diverse grupuri pe bază de aprobare şi de luminaţi indivizi scutiţi de taxe conform secţiunii 501 (c) (3)[3] a Codului de Venituri Interne al Statelor Unite.

Ce-a zis doctorul?

E în regulă, nu-i nimic, e normal.

Poate că până la urmă nici nu voia viaţa aceea, să o ia de la capăt falit, vânând un taxi într-o intersecţie plină de directori adjuncţi pişicheri, cu braţele ridicate, cu corpurile rotindu-se fulgerător ca să acopere toate unghiurile posibile. Ce îşi dorea şi nu era postum? Se uita în gol. A înţeles ce lipsea, impulsul de prădător, extraordinarul entuziasm care îl mâna de pe o zi pe alta, pura şi nesfârşita nevoie de a fi.

Ucigaşul lui, Richard Sheets, şade în faţa lui. Şi-a pierdut interesul faţă de acest om. Mâna sa cuprinde durerea vieţii lui, absolut toată, emoţională şi de alt fel, iar el închide ochii încă o dată. Acesta nu este sfârşitul. E mort pe cadranul ceasului, dar încă viu în spaţiul original, aşteptând să răsune împuşcătura.

1. Soluţie de curăţat geamurile.

2. Şuviţele de păr în genul lui Bob Marley.

3. Legi care vizează organizaţiile caritabile.